

Carpații

Deposito legal: M. 8.137-1959.

Director: Aron Cotrus + REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactori: Traian Popescu

MAJADAHONDA 13 IANUARIE 1979

MAREA REGASIRE

de Traian POPESCU

N frământatul an 1979 care a început pentru Spania, 13 Ianuarie a căzut într-o Sâmbătă.

Ca niciodată în cei trezeci și doi de ani trecuți dela venirea mea în Spania și trezeci și unu dela înălțarea crucii de granit care străjuește locul jertfei lui Ion Moța și Vasile Marin, de astădată Majadahonda a avut un aspect primăvăratec.

Un soare binefăcător de cald, răsfăța oamenii și natura, după zilele ploioase și friguroase care precedaseră, ca o timidă răbufneală de iarnă, departe însă de adevărata, care nemiloasă se abătuse asupra Europei centrale și Franței, cu câteva zile mai înainte.

Nici un șuerat de vânt, amintind crivățul danubian, obicinuit pe platoul ei, nici o ceață, nici o picătură de ploaie.

Un cer senin și o vizibilitate atmosferică până la mari depărtări, încântând privirea cu silueta Madridului «secol XX».

Totul părea parcă predestinat unei solemnități depășitoare a rutinarului pelerinaj anual la «crucă», întru cinstirea memoriei celor doi eroi.

Și așa a fost.

Lume multă, venită din diverse părți ale Spaniei și Europei, se strânsese în jurul modestei cruci, care păzește locul culbului de mitralieră în care Ion Moța și Vasile Marin, ca cruciați ai secolului XX, își jertfiseră conștiințe viețile apărând libertatea Spaniei, a Europei și credința în Ius Christus.

Grăitor în vecuri, se înalță alături de cruce grandiosul monument ridicat de legionari, pentru gloria lor de eroi și ca simbol al Europei unite.

Căzuseră sfărâcați de același proiectil, într'un epo-

VINE RADU GYR

de Cpt. N. S. BELDIE

A vine Radu Gyr. Corpul lui e îngropat în cimitirul catolic din București, dar sufletul i-a luat calea exilului. E adus în desagă de cruciații veniți cu armurile sparte, spada ruptă și saua știrbă. Cum sufletul lui Gyr e prea mare, nu poate încapa într-o desagă; cruciații și-l împart, ca să aducă fiecare o părticică.

În desagă, Badea Cârțan ducea cărți, dar el nu a putut trece de Roma. Cruciații care vin acum cu sufletul lui Gyr în desagă, trec mările și oceanele, ajung

în cele două Americi și chiar în Australia și Noua Zeelandă. Dar nu pot aduce în desagă poeziile lui Gyr, pentru că acestea nu i-au fost publicate acolo de unde vin cruciații, adică în Tară. Și nici pe hârtii scrise nu le aduc, căci panielii îi caută până și în cusăturile hainelor. Le aduc în minte. În cutia craniană, unde scribi nu pot să scotocească, așa cum le-au învățat acolo, în închisori: pe deret. Transmise prin Morse, prin bălă în pereți sau tuberii, sau pe apă, cu linii și puncte.

E interesant de constatat cum poporul românesc, în vremuri de restriște, a simțit nevoia versurilor. În trecutul îndepărtat, și-a alinat durerile cu doina, dar în doină nu atât melodia alina, ci versul, adică cuvântul. Între cele două războaie, poezia își pierduse din importanță, cu toată puzderia de reviste ce apăreau în toate orașele Țării. Multimile întorseră spatele poeziei, ea rămânând apăsătoare unei minorități. Căuza treburilor căutate în înșelii poezii care, în goana după originalitate, îi părăsiseră canoanele. Și iată că închisorile roșii au produs o întoarcere vijelioasă la poezie, la vers, o întoarcere deosebită. Intenționali căutau să-și astâmpere foamea, cu versuri. Închisorile nu produs mulți poeți și multe au fost poeziile care s-au scris acolo: căci ele se scriau cu o bucată de armă, cu un cui, pe zidurile umede. Temnicerii curățau zidurile, le vârău, dar versurile reapăreau, ca clupercile după ploaie.

În de la sine înțeles că această poezie nu era nici ermetică, nici geometrică, nici flatăchie; era o poezie directă, simplă, pătrunzătoare. Avea ritm și rimă, lambi sulitori, alitările dactile și trohee. Filozofie? Da, și încă înaltă. Închisorile au făcut ca sensibilitatea poetică să atingă incandescența arcului voltaic. Și totul a putut să intre în canoanele vechii poezii, cu picioare, ritm și rimă. Pot spune sau crede ce vor poeții curentelor efemere moderniste, dar sufletul năpăstui, caută în poezie ritm și rimă. Această poezie, respectoasă a vechilor canoane, ca și doinele în vremile de restriște, mergea la inimă. Care ar fi fost în închisori succesul poeziei barbiene de exemplu, ca să nu mai vorbim de cea a exilului în general, și în special de aceia pe care eu aș numi o scârbăvnică?

peic gest de vitejie românească — «pe aceea nu se trece», uniți în moarte ca și în viață în slujba aceleului ideal legionar, oprind cu trupurile lor iureșul desnădăjduit al roșilor — de a rupe cleștele naționalistilor spanioli, care aproape încercuiseră Madridul... și roșii n'au trecut atunci, ci abia 38 de

Doctorița Ana-Maria depunând jerba de flori.

Doamna Virginia Iasinschi însoțită de văduva fostului Ministru Legionar în Spania Radu Ghenea, Doamna Jeana Ghenea.

Grupul tinerilor legionari după legământul înconjurând pe Căpitanul Sîmb.

ani mai târziu după 20 Noiembrie 1975, împinși de democrațiile occidentale, care vânduseră deja la Yalta, Teheran și Postdam, Europa de Est.

Printre noi se strecurau sfioase două fiinte îndurerate.

Deasemenea un grup de tineri Români transfigurați, priveau crucea.

Emoție, șoapte, curiozitate — regăsire plină de duioșie, de descoperire de frunzi, de nădejdi.

Erau văduva lui Vasile Marin și a lui Vasile Iasinschi, doctorița Ana Maria Marin-Vansaenen și Virginia Iasinschi iar tinerii, erau grupul de legionari de la Paris, constituit din tineri legionari scăpați din Tară, veniți să depună jurământul de credință legionară, pe locul jertfei lui Ion Mota și Vasile Marin.

Veniseră, mănate și mănate de destin, la regăsirea sufletească legionară dela Majadahonda în 13 Ianuarie 1979, cum va rămâne în Istoria Mișcării această zi pe care Cerul și cohortele de Martiri Legionari o decisese și o binecuvântau de sus, și-o făceau strălucitoare de lumină și de speranțe.

După 42 de ani dela despărțirea tragică de soțul ei Vasile, doctorița Marin, venea, ca vrednică descendentă Dacă, să salute eroul nemuritor și parcă să-l șoptească, cu jerba de flori așezată la picioarele crucii, am'au chinuit opt ani în temnița grea ca să te reneg; n'au isbit și acum sunt aici să-ți spun că sunt prezentă în lupta pentru care te-ai jertfit.

Iar Doamna Virginia Iasinschi, soție credincioasă a înfăptuitorului Căminului Mota Marin dela Aravaca, Comandantul Bunei Vestiri, Vasile Iasinschi, cărut cu două luni înainte zdrobit de lupta atator ani grei, venea pentru prima dată, după îndelungată trecere de timp, ca să retransmită legionarilor prezenți ultimile cuvinte rostite ca un testament în pragul trecerii în lumea veșnică, de cel, ce fusese soimul Bucovinei legionare «unitate și disciplină», adică lăsați desbinările și urmați disciplinați credința căpitănească.

Jertfa voluntară a lui Ion Mota și a lui Vasile Marin a creat spiritul Majadahondei, adică cel de cruciadă, al Europei de ieri și de mâine de sacrificiu și iubire de Christos —, iar mica cruce pe locul unde alături de alte sute de eroi spanioli, sângele lor amestecat a plămădit unind peste mări și țări, într-o frățască comuniune de destin, de suferință și înviere cele două națiuni, cum a spus Faust Brădescu în cuvântarea lui, s'a transformat în mitul acestui spirit al Majadahondei, care va triumfa cândva în Europa desorientată a democrației socialisto-comunistă.

Acest triumf va avea la bază, fără îndoială, «Marea Regăsire sufletească» dela Majadahonda din 13 Ianuarie 1979.

Vârtejul lui 23 August 1944, în care a intrat o parte a disidenței legionare, a vânturat neghina din ogrul Căpitanului.

Cei ce au de auzit, să audă!

Cei ce sunt chemați s'o înfăptuiască, la lucru!

TRAIAN POPESCU

IMN de Vasile MILITARU

Sfinți legionari de flăcări,
Cu iubire'n suflet, pară!
Pe-ale căror mari stindarde
Stă scris: Totul pentru Tară!

Din ce sori, cununi de raze,
Cum au sfinții din altar,
Să sui sufletul să smulgă
Pentru fruntea noastră, dar?

Când mă uit cum spre nălțarea
Neamului plin de obida
Pentru sfintele altare,
Faceți munți de cărămidă,
Ridicați într-una cruci.
Faceți porți la cimitire
Si altare.
De nchinare,
Si Troițe la rascruți!
Plănu-mi năpădește'n gene,
Si cu ochii'n caldă rouă
Pentru Neamul'nreg fac cruce,
Si suspin: Mărire vouă!

Pururea mărire vouă,
Mari legionari de plai!
Crâng ce crește, plin de viață,

Peste-atâtea putregai.
Brațe tari, cum e oțelul,
Ce lovit, scântie aruncă,
Sfinți trăiți printre mistere,
Cântec, rugăciuni și muncă!

Vază cerul fapta coastră, cea de măreție rară,
Dragi legionari, ce ardeti, toți în «Totul pentru [Tară».

Căci prin voi, eu văd aevea,
Pururea nepieritoare,
Tara care se ridică,
Munte-de-aur, până'n soare!
Munte-clocot de lumină!
Ca să nu mai aibă ntrânsul,
Nici o fiară, vizuină.
Si păzit, de mil de-Arhangheli,
Sub cununi de cer, mereu,
Pe-acel munte, să'nfiorească,
Zâmbetul lui Dumnezeu!

Acest imn a fost publicat de Vasile Militaru în «Libertatea» în Mai 1937.

Vasile Militaru, nu a fost legionar, dar ca atâția alții, i-a admirat și iubit. El a fost rearestat în 1958 și a murit în închisoare la Ocnele Mari, în Jud. Vâlcea.

MAJADAHONDA 13 IANUARIE 1979

Împlinesc în acest an 1979, patruzeci-șidou de ani dela moartea eroică a lui Ion Mota și Vasile Marin, pe frontul naționalist al Madridului, în Majadahonda și treizeci și unu de ani de când a început pelerinajul la crucea ridicată în tranșea unde și-au dat obștești sfârșit, gloriei memoriei și sacrificiului lor.

An de an participanții locali, din Spania și din străinătate au crescut ca număr, cece dovedește cu prisosință că, în România fructul viziunii lor; o Europă creștină și iubitoare de Dumnezeu și unită dela Nistru la Atlantic.

După rugăciunea pentru morți ce a avut loc în Biserica satului, asistenții s'au deplasat ca de obicei la crucea și Monumentul lor, situate în afara satului, unde a avut loc o nouă rugăciune după ritualul ortodox, după care s'au depus corosane și jerbe de flori din partea: Asociației Amigos de Majadahonda, Comunității Românilor Refugiați în Spania, Mișcarea Legionară, Doamna Dr. Ana-Maria Marin Vansaenen, văduva lui Vasile Marin, Primăria Satului Majadahonda, Căminul Mota-Marin din Aravaca prin Doamna Virginia Iasinschi, delegația falangistă din Moratalaz-Madrid, etc.

În numele românilor de pretutindeni a vorbit Dl. Faual Brădescu, robind următoarea cuvântare.

Doamnelor și Domnilor, camarazi:

Îmi cer tertare dacă, în această clipă solemnă, fără o cunoaște limba locului, îmi voi permite totuși să mă exprim în frumoasa limbă a lui Cervantes.

Sper că intonația mea carpato-danubiană să nu constituie o împiedecare majoră întru stabilirea unui proces de înțelegere și apropiere reciprocă.

Pentru mine însă, ca Român și legionar, este vorba de

un sincer omagiu adus mândrei națiuni spaniole, precum și o pioasă cinstită nădăduri sufletului ce ne unește, peste timp și evenimente, în spiritul acestui monument din Majadahonda.

Doamnelor și Domnilor, camarazi,
Lumea în care trăim se abate între egoism și speranță, între violență și nepăsare, între prăbușire și înălțare...

Indivizul, prins în vârtejul acestor chemări și promisiuni, nu-și mai înțelege rostul, își trădește viața între vanitatea de a parveni, dorința de acapare și răsurătirea împotriva legilor firii.

Deaceia, pe toate căile lumii nu întâlnim decât nemulțumire, blestem și moarte.

Toate virtuțile negative și toate viciile capitale și-au dat întâlnire în această a doua jumătate de secol, împingând oameni și națiuni pe drumul discordiei și al neputinței. Pentruca, peste popoarele învârlite sau indifereente, să-și poată întinde hlamida roșie neumanului și florumul comunismului internațional, care-a adus atâtea dolii nobiliei națiuni spaniole acum 45 de ani!

Și noi, Românii, o știm deasemenea, mai bine ca oricând! Sunt 35 de ani de când plaga sovietică ne-a cotoptit Tara, aducând desperare, suferință și moarte...

Trăim o epocă în care forța brută a unora și politica egoistă a altora, pun la gree încercare popoarele lumii. Totul tremură în neliniște unui viitor nesigur și nebun, căutându-se acapare în alitudinal contrare spiritului de onoare și patriotismului.

Astfel, conducătorii și conduși pierd contactul cu realitățile adânci ale existenței și ale spiritului. Spiritul care ar trebui să ne fie izvor de viață, sprijin sufletesc și finalitate pământească.

Această desprindere de spiritual, constituie esa mai tristă și amară urmare a nestatorniciei și decadenței ce bântuie omenirea.

Răul sapă în adâncime. Morala se subiază, autoritatea slăbește, disciplina dispare... Or, fără temelie spirituală, nimic nu mai poate susține omul și garanția viitorului!

Iata de ce, noi legionarii Legiunii Arhanghelului Mihail, ne străduim în fiecare an, la 15 Ianuarie, în jurul acestei cruci și acestui monument.

Nu pentru a preamări gloria vreunui sotrap politic, ci pentru a aduce primul de recunoștință și umilă închinare celor doi camarazi ai noștri, MOTA și MARIN, morți pentru scnteia de spiritual care zace în noi și pentru gloria zorei noastre Spania.

Nu pentru a urla cadentat tozincile vreunei ideologii materialiste și alese, în convingerea că vom speria mulțimile, ci pentru a recăziga în tăcerea reculegerii și sub scutul sfintei cruci, vigoarea sufletească și curajul răspunderii care le-a fost lor linie de conduită.

Nu pentru a arăta lumii cine suntem și ce putem, ci pentru a ne arăta, înainte de toate, nouă înșine, că în noi arde veșnic credința creștină, fidelitatea în preceptele Mărcii Legionare și forța de Sacrificiu întru salvarea Patriei noastre îndepărtate.

Simbolul acestui monument depășește amintirea unor luptători căzuți cu fața la dușman. El reprezintă nodul de legătură între Mișcarea Legionară a primelor timpuri și Mișcarea Legionară a viitorului. Adică, a celor ce au știut să se sacrifice în trecut pentru ideea de neam și pentru cruce, și-a celor care, mâine, luându-ne locul în tranșeele înaintate, a luptei legionare, vor ști la rândul lor, să-și împlinească datoria și misiunea până la capăt.

Aici, la picioarele acestui monument, ne găsim azi, Români și Spanioli, într-o armonioasă apropiere, pentru a comemora împreună sacrificiul celor doi legionari care, în numele unei Românii creștine și naționaliste, au sosit la unison cu suferința și drama unei Spanii sfâșiate. Sângele lor, scurs în pământul spaniol, ne-a înfrățit pe toți, peste mări șiări, într-o comuniune de destin, de suferință și de înviere.

Dee Dumnezee ca suferințele ce-a cunoscut odăd poporul spaniol și pe care le îndură astăzi poporul român, nu se mai abată niciodată asupra Spaniei.

Dee Dumnezee ca învierea Neamului Românesc să se împlinească cât mai repede în crezul simbolicului monument dela Majadahonda!

Trăiască România Legionară!
Arriba España!

Din partea spaniolă a răspuns Președintele Asociației Amigos de Majadahonda, Generalul Villalba, care a prezentat asistenței pe Văduva lui Vasile Marin-Doctorița Ana-Maria Marin-Vanzenan, făcând un elogiu celor doi eroi și reamintind onoarele ce a avut de a-i întâmpina la sosirea lor în Spania și de a-i însoți întru împlinirea formalităților necesare înscrierii ca voluntari în Cruciața Spaniolă. Deasemenea a evidențiat frățietatea româno-spaniolă, constatănd prin jertfa lor și speranța că puterile diavolului desfășurate din nou, nu o vor putea distruge niciodată.

Au participat Domnii Blas Piñar și o "escuadra" în uniformă din Partidul Forța Nouă în reprezentanță proprie și ca delegați ai Eurodreptei, Dl Laranaga, ca reprezentant al Falangei Spaniole, Doamna Mimi Nieto inimoasă prietena și sprijinitoare a Românilor din Spania, cu familia o delegație a legionarilor din Franța sub comanda Domnului Faust Brădescu, prieteni spanioli, germani, italieni și Comunitatea Românească din Spania.

Onorurile de gazdă au fost făcute de Dl. Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare.

Ceremoniile comemorării, începute la orele 11 %, s'au terminat la orele 14 %, într-o caldă atmosferă de camaraderie și prietenie româno-spaniolă.

REPORTER

MAJADAHONDA

HOMENAJE A MOTA Y MARIN

El sábado día 13, y como ya es costumbre en esta fecha de enero, tuvo lugar en Majadahonda el homenaje anual a Ión Mota y Vasile Marin. Asistentes numerosos en el frente de Madrid durante nuestra guerra de liberación. La Hermandad Hispano Rumana «Majadahonda», que organiza todos los años dicho homenaje, ofreció coronas portadas por su presidente, general Villalba, y por Blas Piñar, presidente de Fuerza Nueva, que asistió a la cita en cada ocasión.

Tras el funeral, celebrado en la iglesia parroquial del pueblo madrileño, todos los asistentes, entre los que se encontraban los

miembros de la asociación, rumanos residentes en Madrid que viven con familiares su exilio y muchos afilados a Fuerza Nueva y otras organizaciones de carácter nacional, se trasladaron ante el monumento, erigido en el mismo lugar donde cayeron, donde se leyó un responso, para pronunciar entrañables palabras a continuación, rumanos del exilio residentes en América. Asistió también la viuda de Vasile Marin, legada de Chile Brasil especialmente para este acto.

Al término de las alocuciones se cantó el himno de la Guardia de Hierro y el «Cara al Sol». Una escuadra de Fuerza Nueva bajó quincia ante la cruz conmemorativa.

23 de enero de 1975

REPORTAJUL DIN "FUERZA NUEVA"

ASPECTE ALE COMEMORARII. Dala stânga spre dreapta: 1) Asistența la parastasul oficial în Biserica satului Majadahonda, 2) Dnii. Blas Piñar și Generalul Villalba, depunând coroana din partea Asociației "Amigos de Majadahonda". De sus în jos și dela stânga la dreapta, 3) Vorbește Faust Brădescu, 4) Vorbește Generalul Villalba, 5) Comandantul Horia Sima cu Blas Piñar și delegați ai Eurodreptei, 6) și 7) Aspect general al solemnității la cruce, 8) Ión Mota, Vasile Marin PREZENT. 9) Delegatul Falangei din Moratalaz, depune tradiționalii 5 brandafiri.

VINE RADU GYR

Intențiații riscu au să li se transmită o strofă, o memorau și o recitau cu ochii închiși. Demulte ori recitau strofa fără să-și dea seama, transportați în alte locuri și timpuri. Michel Solomon, în cartea sa "Mon cavalier roumain", ne povestește că numai cu câteva zile înainte de a fi eliberați, un deținut a fost crunt bătut pentru că recitase câteva versuri chiar în fața temnicerului. Din fraza sbilănită a lui Michel Solomon, reiese că versurile erau ale lui Radu Gyr, poetul al cărui suflet ni-l aduc acum în desaga cruciații.

S-au scris multe și bune poezii în închisori, dar e astăzi un fapt indiscutabil că poeziile a doi barzi au produs cel mai adânc impact în inimile deșemțenților: aceștia sunt Radu Gyr și Nichifor Crainic. Prima culegere de poezie a închisorilor a făcut-o profesorul Victor Buescu. Buescu nu indica cine erau cei doi poeți editați de el, dar exilații i-au identificat cu ușurință: erau Gyr și Crainic. Nu știa Buescu cine erau cei doi poeți, n'a voit să-i desvăluie? Buescu a dăa secretul cu el, în mormânt.

S-au mai publicat apoi câteva culegeri, au apărut mai multe în reviste și apoi reșe se linișțiră. Și iată că această poezie a închisorilor reiese năvalnic la suprafață. Ca la toate redacțiile, și la a noastră afluează poeziile din închisori. Care e motivul acestei reveniri? Bezboinicii au început să slăbească lașurile, au început să dea drumul la bătrâni pe care-i scotocesc oameni sfârșiți, de care nu mai au a se teme. Și iată că s'au îngelat, pentru că printre acești bătrâni considerați inofensivi, s'au strecurat și se strecoară cu armurile sparte, cu rănile nevindecate, cu zăua știrbă, cruciații. Cel mai mulți ce trec prin punctele de control, unde li se scotocesc cusăturile de la haine, aduc poeziile din închisori și în special pe ale lui Gyr. În minte, așa cum făcuseră acolo la Alud sau Ghera. Dar mai sunt încă unli, puțin, care nu trec prin punctele de control: ei trec prin munți și păduri, "din pândă, în pândă". Și aceștia vin cu ele scrise pe hârtie, ascunse printre cărți, ca Badea Cârțan, în desaga. Regimul de "libertate" de la București, ne-a întors acum când suntem în pragul celui de al XXI-lea secol, la vremurile legendarului Badea Cârțan: la desaga. Dar Badea Cârțanul din zilele noastre, nu aduc în desaga numai poeziile, ci și sufletul poetului: pentru că el sunt un gen deosebit de Badea Cârțan, el sunt cruciații.

Gyr a fost un poet mare chiar de la primele versuri publicate, dar închisorile prin care a trecut — și prin multe a trecut —, chinurile diavolești la care a fost supus, l-au transformat în gigant: gigant al poeziei. Viața lui Gyr e o tragedie antică. Câți ani din viață a fost liber și câți ani a petrecut în închisoare? Istoriograful de mâine vor avea multe hrisoave de cercetat. Atât de tragică a fost viața acestui poet, încât a mulat și inima unui scriitor "turbat de stângă", și l-a împins să scrie un micșor articol, aici, în exil.

E iarăși un fapt de necontestat, că poezia care a produs cel mai puternic impact în închisori, a fost poezia lui Radu Gyr, mai mult chiar decât cea a lui Nichifor Crainic. Explicația, sau una dintre explicații, este că majoritatea intențiaților erau legionari. Nimeni și nici eu nu vreau să minimizez suferințele celorlalți. Au suferit toți, național-tăranii, liberalii, socialistii și chiar evrei. Dar faptul rămâne fapt: majoritatea intențiaților, era legionară. În excelența carte "Demascarea", di Grigore Dumitrescu scrie la pag. 12: "Radioul și presa vin cu ceva nou: 'elica manio- legionară'. Dar Iuliu Maniu e în închisoare. E pentru te- gionară", deci. La 15 Mai 1948, într-o singură noapte, sunt arestați cinci miș. Și la pag. 48: "Aflu că toți cei de aici au fost aduși de la Penitenciarul Cluj, un lot de trei sute. Celalți sunt repartizați în celule sau în alte camere. Fac parte din centrul legionar Cluj". Și: "Operația a durat circa o oră. Dinu Georgescu e vis a vis. Lângă mine, în dreapta și în stânga, doi legionari. Din întrebările puse de degenerat, am aflat că din cei douăzeci și cinci, aduși în cameră după noi, cel puțin douăzeci sunt legionari".

Deci în camera în care se găsea di Grigore Dumitrescu, se aduce un nou grup de 25 și din ei, 20 erau legionari. Deci după calculele celei mai simple matematice, proporția e de 80 % legionari. Și, mai mult sau mai puțin, aceasta a fost proporția intențiaților, în toată Tara: 80 % au fost legionari.

Și di Dumitrescu, autorul cărții "Demascarea" — repet, excelența carte "Demascarea" — nu e legionar, ci țărănist. Actualmente e membru al Consiliului Național și partizan al diu Nicolae Penescu. Aceasta nu mă împiedică să simt admirație pentru el, același admirație pe care o am pentru toți cei ce în cărți și-au povestit suferințele, inclusiv evreul Michel Solomon.

Deci 80 % dintre intențiații, erau legionari, era deci

normal ca poezia lui Gyr, poezie 100 % legionară, să aibă mai mare răsunet. Nu e de presupus că nici un nelegionar n'a plâns cu versurile lui Gyr. Ba logica ar spune că au existat și nelegionari, și chiar antilegionari, care au plâns cu Gyr. Pentru că printre intențiații se găseau și dintre acei ce crezuseră pe cei ce le spuneau că Rușii s'au schimbat și faptul că se găseau acum alături de Gyr, însemnă că acela nu spusese adevărul și adevărul li spusese Gyr, care scrisese:

"Din Urall spre Soare-Apune
"cum veneau încoșni cu piei
"parcă fumeză din ei,
"duhnet de sălbăticiune.

"Vicieni răsaritene
"ascuteau ca un tăis
"gândul galben și pieziș
"în ochi miei fără spăncene".

Dar era normal ca cei 80 % să plângă mai mult și să-i propage poezia. Spuneam că poezia lui Gyr e legionară, 100 % legionară. E greu de găsit una din poeziile lui în care cel puțin un vers să nu fie o aluzie cât de subtilă, la Mișcarea Legionară și la Căpităutul ei. De cele mai multe ori, recurge la alegorie și câteodată găsim poezii întregi alegorice. De exemplu, poezia din acest număr al revistei noastre: Clopotarul din stele. Cititorul e transportat la anul 1784, toată acțiunea se petrece atunci, nici un cuvânt despre Legiune sau despre Corneliu Codreanu. Și toși, legionarii din închisori au înțeles că e vorba de credințele lor, de suferințele lor. Cine-l Crișan, din această poezie? Formal e trumvirul din 1784, în fond, Crișan e poporul român dintre cele două războaie. Crișan — poporul român —, dormea. Și străjerii, dormeau și ei:

"Vai străjerii, dorm toți duși,
"Nu sunt trezi, niciunui".

Și cine erau străjerii? Era toată clasa conducătoare, toată clasa zisă luminată a Țării. Și se apropiau "cătanele ungurești". E așa de greu de ghicit că nu de cătanele ungurești era vorba ci de cele care veneau "încinse în piei și cu duhnet de sălbăticiune?"

Și se trezește fiul clopotarului. Urcă în turliă și începe să tragă clopotul. Iși pierde o mână, și-o pierde și pe a doua și atunci trage de frânghie cu dinții, ca să-și trezească Neamul adormit. Pe fiul clopotarului, li chema Călin, dar poate exista un cititor din exil, de orice culoare politică ar fi el, care să nu ghicească cine e acest Călin? Și dacă ar exista, cei 80 % din intențiații, au ghicit-o, au știut-o. Acesta e principalul motiv pentru care în închisorile comuniste românești, poeziile lui Gyr au avut nu cel mai mare răsunet, ci un răsunet care depășește limitele înțelegerii omenești. Al doilea motiv e că poezia lui Gyr e incandescentă. Arde. E cântec, e plâng, e geamăt. Despre "Lu-ceafărul" lui Eminescu, comunistul și totuși talentatul George Călinescu, scriașe: "Poezia aceasta pare că s'a scris singură. Unele versuri plâng, altele cântă". Același lucru se poate spune despre "Clopotarul din stele", "Lu-ceafărul" poeziei din închisori: unele strofe plâng, altele cântă. Această poezie pare a se fi scris singură. Poezie nouă? Poezie veche? Vorbe fără rost. Poezia e poezie, dacă e poezie, fie ea nouă sau veche. "Lu-ceafărul" e încorsetat în formele rigide ale poeziei vechi, ci totuși "unele strofe plâng, altele cântă". "Clopotarul din stele", ca toată poezia lui Gyr, e încorsetat în formele poeziei vechi, ci totuși, unele strofe plâng, altele cântă.

"A plecat Moțul cu gloata,
"Pumnii strâși și pași grei,
"Parcă toată Detunata,
"L'a'mbrăcat în piatra ei!"

sau:

"Stai la vatra și învață,
"Psalmi și rugăciuni,
"Măine, pentru-o nouă viață,
"Clopot nou, să sune!"

și:

"Batăr, dă-mi mie'n putere
"Să sun marea înviere,
"Zărilor să dau ocol,
"Neamul meu, din somn să-l scot!"

sau:

"Albi și tineri voiebozi,
"Prunii-și mișcă floarea.

sau:

"E mai tare, e bărbat,
"Cu lumini, pe gură."

sau:

"Bat din aripi, fălăind,
"Speriați, lăstunli.
"Tinerile mâini s'aprinde,
"Valvătăi, pe funti.

sau:

"Doamne, dă-mi puteri, să scot,
"Neamul, care doarme!"

Dar, mai ales:

"Ce năpraznic clopotar,
"Trage cerul de frânghie?"

Trage cerul de frânghie!! E omenească această metaforă? A scris — o un om, a scris — o un inger? S'a scris singură? A scris — o Gyr, a scris — o Eminescu?

sau:

"Și din turnul transilvan,
"Clopotarul năzdrăvan,
"Tot mai crunt, în stele s'und."

și:

"Nu-l mulere, n'o să-și plângă,
"Brațul drept, rămas beteag.
"Clopot, m'am legat să trag?
"O să-l trag, cu mâna stângă."

sau:

"Cade frânt și brațul stang,
"Ca o creangă năngerată."

și:

"Nu-mi da plânsul suferinții,
"Ci dă-mi Doamne, noi puteri.
"Ceasul marel învieri,
"Să-l sun, chiar de-l trag cu dinții!!!"

"Dinții'n funie se'mplântă,
"Arde micul trup bălai,
"Clopotul de lăngă rai
"Nu mai plânge-acum, ci cântă!"

și sfârșitul:

"Măi Căline, măi Căline,
"Să nu plângi, copil ne'frânt.
"Toată lacrima, din tine,
"Cântă'n stele, cântec sfânt!!!!"

Afirm cu toată convingerea: "Clopotarul din stele" e al doilea "Lu-ceafăr". Dacă vre-un flozof al exilului, dacă un critic de înaltă școală, dacă un autor de "scărbavnice versuri", mă considera un necunosător, un ignorant în ale poeziei, s'o spună.

Dar cine-l clopotarul, acel năpraznic clopotar, care tragea cerul de frânghie ca să-și scoale Neamul, ca ceasul marel învieri, să-l sune, chiar dacă l-ar trage cu dinții? Dacă nu-l înțeleg o parte dintre exilați, l-au înțeles cei 80 % din intențiații apocalipsului.

În "Cuvântul românesc" din Mai 1977, di Zaharia Pană, scrie un luminos articol despre Radu Gyr și ne dă mai multe din poeziile Proiectului. În "Judecata din urmă", poetul scrie că ajuns în fața Atotputernicului, i se cere să se justifice, să ceară iertare. Și atunci poetul, cel care a petrecut o parte a vieții cu lanțuri de mâini și de picioare,

care a suferit de frig și foamă, care a fost sculptat și lovit, în loc de a cere iertare, li spune Atotputernicului:

"Pentru toate rănile mele nedrepte,
"Eu Doamne, Te iert."

Sunt atât de neașteptate aceste versuri, vin parcă din altă lume, parcă nu au fost scrise de o ființă omenească. Nu găsim în această poezie înaltă filozofie, tălătat în piatra dură, în piatra Detunată, cu cuvintele cele mai directe, cele mai simple, din lume? Dacă nu, să mi se citeze din poezia românească, altele care să le egaleze. Poezia se naște din durerile omului, ca perla, din durerea scoicii. Poezia, înaltă poezie, răsară numai din rană.

Poetul e născut profet, se spune. Da, dar nu toți poeții sunt profeti. Unul la o generație, sau la un secol. "Din multimele carbe, unul s'alege", spune Aron Cotruș. E curios, dar profetii apar în perioade de aparentă liniște, dacă nu de "doice farlante". Lumea de rând benchetuește, și atunci apare profetul care presimte pericolul, simte norii care se apropie, simte primejdia. Și dă alarma "trage clopotul", dar, din nefericire, lumea nu vrea să fie deranjată și-l consideră, și-l tratează drept nebun. li intenționează, li leaga de mâini și de picioare, li sculpă, li bate, li strângulează, li arde trupul cu vitriol și-l pune deasupra tone de ciment. Aceasta a fost și aceasta e soarta profetilor. Dar vin rapsozii-poetii profeti-care-i cântă pe profetii nepoetii. Căci rostul profetilor poeți este să cânte pe profetii nepoetii.

După Eminescu au fost mulți poeți, unli de mare valoare chiar, dar poeți profeti au fost numai doi. Și aceștia sunt Aron Cotruș și Radu Gyr. Poeziile lui Gyr au circulat prin cele mai inimaginabile mijloace, în toate închisorile apocalipsului. Se memorau. Dar cum a fost posibil să se memoreze poezii de sute de versuri? E una dintre marile enigme ale vremurilor năpraznice prin care a trecut Neamul românesc. Ne vor deslega această enigma, încet, încet, cei care au trecut prin iadul comunist care-putini-scăpă și vin cu Radu Gyr în desaga. Dar poeziile lui Gyr care s'au publicat deja, acele care se publică și se vor mai publica, au, ca și cele ce vin la redacția noastră, multe lacune. Scrierile ce însoțesc aceste versuri griene, sunt cutremurătoare. Dar desigur, în aceste poezii aduse de cruciați, se găsesc lipsuri, se găsesc interpoalări. Dni Zaharia Pană și Dima și-au luat sarcina să tipărească o culegere de poezii din închisoare. Sigur, în închisori s'au scris multe poezii bune și toate poeziile bune trebuie să figureze în această culegere. Dar nu există nici o îndoială că în frunte trebuie să figureze poeziile lui Gyr.

Autorii vor avea de întâmpinat mari dificultăți din cauza existenței mai multor variante și, mai ales, din cauza interpoalărilor. Într-o publicatie românească a apărut recent o frumoasă poezie a lui Radu Gyr. Dar în ea, chiar un neșpecialist poate descoperi cu ușurință că a intrat și o strofă care nu e a lui Gyr, sau dacă e a lui Gyr, ea a fost transformată atât de mult, că nu mai e o strofă gyriană.

Articolul din "Cuvântul românesc" mă face să cred că di Pană este un profund cunosător al poeziei griene și, în plus, dăa a fost și el la închisoare și a fost unul din aceia care a primit, a memorat și trecut mai departe versurile Gigantului Cred deci că va reuși să scoată la lumină o operă demnă de cel ce a fost Radu Gyr.

Dar mai e încă ceva. Recent, sub îngrijirea diu Nicolae Roșca, Mișcarea Legionară a scos o monumentală ediție a poezilor lui Aron Cotruș, adică a celuialt profet poet. Ar trebui să se scoată, cred eu, o nu mai puțin monumentală ediție a poezilor lui Radu Gyr. Greutăți? De neînvină. De unde bani, când legionarii sunt săraci? De unde să se procure celelalte volume ale poeziei lui Gyr? Ar trebui să se petreacă o minune. Și nu una, ci mai multe. Pentru că un alt cruciat, cu zăua mai știrbă ca a celorlalți, a ajuns și el în Occident. Bănuiesc că trebuie să fie "tinerel", de moment ce a "petrecut" 17 ani în închisorile comuniste. Și acest "tinerel" a scris și el o carte, în două volume, în care povestește ce a trăit acolo. "Tinerelul" se cheamă Gabriel Bălănescu, are 66 de ani și mai e și bolnav. Cartea diu Bălănescu va fi un inel în plus în lanțul povestirilor atrocităților comuniste. Sunt sigur că volumele diu Gabriel Bălănescu vor fi la înălțimea celor apărute până acum.

Dar de unde bani? De unde pentru opera lui Radu Gyr, bani pentru volumele lui Gabriel Bălănescu? Ar trebui deci să se petreacă două minuni. Dar Legionarii ne-au obligat cu minunile și în Țară și în exil.

Deocamdată rămâne constatarea că Radu Gyr și-a părăsit mormântul din cimitirul catolic din București și vine în exil. Vine adus în desaga de cruciați cu spada frântă, cu armurile rupte, cu zăua știrbă, dar cel ce-l aduc, vin hotărâți să tragă cu dinții de frânghia cerului.

Cpt. N. S. BELDIE

CLOPOTARUL DIN STELE

de Radu GYR

A plecat Moțul, cu gloata,
Pumnii strânsi și pașii grei,
Parcă toată Detunata,
L-ambracat în piața ei.

A pornit Moțul prin Tară
Și cum merge'n drumul lui,
Nu fărîna, ca să ceară,
Și nici mila, nimănui.

Nu cerșind din poartă'n poartă,
Nici făcînd din loc, în loc,
Ci cu umbiet ce nu iartă,
În cumplite — opinci de foc.

Zilus tînără se scoală
Mai devreme, dinadins,
Să se'mbete de răscoală,
Ca din roșu vin, aprins.

Nici Bihorul nu se teme,
Dacă-l pleacă, Moții toți,
Tună cetele crișene,
Și Zarandu-i lângă Moții

Răzmerița nesătulă,
Umple zarea pînă'n fund,
Cu țuguiuri de căciulă,
Implîntate'n cerul scund,

Și cum tot coboară Tara,
Ha din stînci, ba din copaci,
Veacul dă'ndărăt, ca flara,
Încolțită, de gonaci.

Și cum rupe, crunta apă,
Putregai de răgălii,
Nedreptăți răscoală, crapă,
Crapă, până'n temelii.

Taur roșu, de jăratec
Cu vâpăi, pe bot,
Soarele svăcnind sălbatec,
Trece rău'nnot.

Fulgeră Ieonostasul
Serii de mărgean,
Piatra tremură sub pasul
Oștii lui Crișan.

Scînteind cumplit de soare,
Cu tălășuri reci,
Coase lucii și topoare,
Spintecă poteci.

Ca de Paști, în noi vestimente,
Printre meri și pruni,
Iese Tărnava'naintea
Tinerii furtuni.

Popa'n drum întinde cruce,
Spre sîrut sîios,
Ca o lacrimă străluce,
Chipul lui Christos.

Domnul să te aibă'n pază
Oaste de iobagi,
Vatra Tărnavei e trează,
Pentru oaspeți dragi.

Te — așteptam, răscoală sfîntă
Să deschizi, făgaș,
Nu-l mai plînge — acum, ci cîntă,
Bunda, pe călăș.

Cîntă brazda și iobagul,
Strigă, morții'n gîd,
Jos, sub tălăp, arde pragul,
Fierbe mustu'n rod.

Arde'n mâini de rob, lopata,
Ard fuior și fus,

Nu! de-acum, robia-l gata,
Din cenușe, sus!

Înaintea mîndrei cete,
Străgnic, în suman,
Scutură încet din pietre,
Surzînd, Crișan.

Sfînt la chip și răsăritre,
Și la vorbă, sfînt,
Rupt din cremene subțire,
Ars de ploii, și vînt.

Pupă crucea și se'nchină,
Iar, în fața lui,
Rotunjesc doi ochi lumină,
Mari și nesătui.

Nu-l privesc, îl sorb cu sete,
Lîmpez și cerești.
— Cum privești așa băiete,
— Parcă mă sîntești.

— Malca Domnului, minune,
— Ți-a dat chip de rai,
— Ce ai tu, în suflet, spune,
— Și în ochi, ce ai?

— Sunt Călin, măi bade — tata,
— Crăsnic, e în sat.
— Vreau să merg și eu cu oastea,
— Dă're, și răscolat.

— Nu — mi mai arde — acum, de burdă,
— Cu copil în stol.
— Pot să'necare cu plumbi, o durdă,
— Și să scoi topor.

— Vreau să flu și eu cătană,
— Oștii de țărani,
— Împlinesc la Sfînta Ana,
— Doisprezece ani.

Coase și securi, așteaptă,
Îl privesc și tac.
Surzînd Crișan și'ndreaptă,
Cuțama lui de Dac.

— Dogorești de dor, copile,
— Arzi, ca un cupțor.
— Dar ești încă mic, de zile,
— Ca să scoi topor.

— Nu ți-e vremea de cătană,
— Pui de clopotar.
— Ci de buche și de strănă,
— Lângă sfînt altar.

— Stai la vatra ta și'nvață,
— Psalmi și rugăciuni,
— Măine, pentru-o nouă viață,
— Clopot nou, să suni.

Se'ntristează fața mică,
Ochii mari, s'apînd,
Plini de lacrimi și-i ridică,
Spre Crișan, cu jînd.

Iar Crișan, domol, mîngăie,
Fragedul obraz,
Vîntu-i smirnă și tîmăie,
Zarea de topaz.

Toată gloat'ar vrea s'alinte
Chipul seib și crud,
Ochii-albaștri plîng năinte,
Lacrimile curg!

Oacheșă la chip și caldă
Seara lui Prier,
Crește-atîta de înaltă,
Că miroase-a cer

În grădina lui Călin,
Toate păsările vin,
Cîntă mult și dorm puțin!
Numai pasărea străină,
De pe creanga din grădină,
N'are cîntec, nici hodie!

Că s'ar face pe-o tulpină
Plîns de om care suspină,
Și s'ar face și nu poate,
Pîn ce-i noaptea jumătate.
Iar Călin, în patul lui,
Cînd e pasăre, cînd nu-i,
Cînd își face aripi, dorul,
Cînd nu poate, să-și la sborul,
Iar cînd plînge, parcă scrie
Nu cu versuri, pe hîrtie,
Cu cerneala ochilor,
Cu pana sprâncenelor.

— Mi-ai dat Doamne, ochi senini,
— Dar trup mic, de ani puțin!
— Dacă pentru libertate,
— Nu port sac cu plumbi, în spate
— Dacă pentru sfînta pită,
— Nu port coasa ascuțită,
— Bătară fă-mă ca pe tata,
— Clopotar pe toată gloata!
— Bătară, dă-mi mie'n putere,
— Să sun marea înviere.
— Zărlilor, să dau ocol,
— Neamul meu, din somn să-l scoli!

Bate'n geamuri, luna plină,
Perna-i udă, de lumină,
Toate crengile s'alintă,
Și pe razele de lună,
Toate stelele s'alină,
Toate parca freamăt sună,
Toate vor ceva să-i spună
Zice glasul lunii pline:
— "Hai Căline, vin cu mine!"
Duhul nopții, strigă iara:
— "Vin Căline pîn'afară!"
Păsările vor să-l vada:
— "Vin Căline, în livadă",
Crengile au vers, pe gură:
— "Vin Căline, pîn'la gură".

III

A țesut, cu pași desculți,
Lunca îl urzică,
Și în somn sunt spini, prea mulți,
Pentru fruntea-i mică,
Bozii ridicăți, în cozi,
Îl ațin chîrarea,
Albi și tineri, votevozi,
Prunii-și mișca floarea.

Alb, în cămășuța lui,
În grădin'apare,
Parcă e și el un pui,
De cîreș, în floare,
Ce șoptesc și ce-l tot spun,
Cînd o creangă'n cale,
Cînd o ramură de pruni,
Cînd o rază, moale,
De pe creangă, cum ședea,
Neagră, în grădină,
Prinde glas, acum și ea,
Pasărea străină,
Prinde glas și prinde grai,
Prinde vers cumințe,
Pasăre, cu negru strai,
Parcă'ndrugi cuvinte:

— Măi Căline, tu n'auzi,
— Urlete, de fire?
— Dangăte de pași zăluși,
— Cum prin răpi, coboară?

— Pasăre cu-aripi de fum,
— De prin alte crânguri,
— Multe-a fost să știți și-acum,
— Multe tatine, gîngurii!
— Măi Căline, urcă'n tei
— Și prin ramuri dese,
— Din pădurea Tărnavei,
— Vezi ce sarpe iese?
— Ma uit pasăre și văd
— Printre ramuri dese,
— Văd nalucl și simt prăpăd,
— Luna vrăii, îmi țese,
— Parcă-a scripete de spîngi,
— Vin țărî pe coaste.
— Măi Căline, printre crengi,
— Nu's nalucl, ci oaste."
— Tulai-pasărea mea-nu's,
— Cugme, nici sumane,
— Ci crăești oșteni de sus,
— Ungurești, cătane.
— Pasăre parcă mi-ai pus
— Pieptul, pe frigare,
— Oastea grofului, pe-acuns,
— Își înfige ghiare."
Cine a vîndut, viclean,
Oaspeții și satul?
Vor să-l prindă pe Crișan,
Cum al vrea vînatul,
Vor să-l fure din culcuș,
Sub tăcere lunii.
Vai, străjerii, dorm toți duși,
Nu sunt trezi, niciunul.
Nici o pîndă de strajer,
Țipăt nu ascute.
Sări Căline jos din cer,
Sări din tel, mai iute.

Cui să ducă, vestea rea,
Pe Crișan, să-l scoale?
— Doamne dă-mi fierbinte stea,
— A poveții Tale!
— Pune'n gîndul meu sbătut,
— "Raza Ta curată."
Și lumină s'a făcut,
În Călin, de-odată
Parcă s'a cuminecat,
Mica lui făptură
E mai tare, mai bărbat,
De Valah, în turnul tău,
N'o să lase grofului,
Rob, pentru belciuge,
Alb, în cămășuța lui,
Fuge, fuge, fuge!
Pasu-i numai scînteeri,
Trupu-i scînteiează,
Prin livezi de pruni și meri,
Umbra lui, e rază,
O fi oare, timp de-ajuns,

Satul, să-l deștepte?
În clopotniță, ajuns,
Așchii noi de zid, se rup,
Strălucește micul trup,
Ca un crin, legat de clopot,
Nu-i muliere, n'o să-și plîngă,
Brațul drept, rămas beteag:
"Clopot m'am legat să trag,
"O să-l trag, cu mîna stîngă",
Mai cumplit, furtuni prăvale,
Din clopotnița din cer,
Ticalos paraciser,
Plumbii, vînt, îi dau țărcoale,
Fustiile prind iar să bată,
Crengi de meri și pruni, se frîng,
Cade frînt și brațul stîng,
Ca o creangă 'nsîngerată.

IV

Din ce spartă vesnicie,
Lespezi mari, de tunet, sar?
Ce năpraznic, clopotar
Trage cerul de frînghie?
E de foc, sau numai piatră,
Albă cămășuța lui?
N'o să lase grofului,
Nici un rob, culcat pe vatră,
Noaptea sare ca o ușă,
Străgnic, trasă din țîțani,
Satul de iobagi români,
Se ridică, din cenușă,
Turbă ciuda în oțete,
Sî'n cătane ungurești,
Înger ești, sau diavol ești,
Clopotarul, din stele?
Cîntă-a dus în turia'naltă,
Vijețiile s'asmuți,
Și tot trîznetul să-l muți,
Dintr'o zare'n cealaltă?
De ești duh sau numai pleavă,
De Valah, în turnul tău,
Nu te-o judeca birău,
Ci crăescul plumb din țevă,
Palc de spîngi, cărări își tale,
Tot țărî, pe lângă dămb,
Răpălaia lor de plumb,
Biciulește, ca o ploale,
Tăndări se desprind din lună,
Și din turnul transilvan,
Clopotarul năzdrăvan.

Tot mai crunt, în stele tună,
Altă grindină, alt ropot,
Așchii noi de zid, se rup,
Strălucește micul trup,
Ca un crin, legat de clopot,
Nu-i muliere, n'o să-și plîngă,
Brațul drept, rămas beteag:
"Clopot m'am legat să trag,
"O să-l trag, cu mîna stîngă",
Mai cumplit, furtuni prăvale,
Din clopotnița din cer,
Ticalos paraciser,
Plumbii, vînt, îi dau țărcoale,
Fustiile prind iar să bată,
Crengi de meri și pruni, se frîng,
Cade frînt și brațul stîng,
Ca o creangă 'nsîngerată.

— Nu-mi da plînsul suferinții,
— Ci, dă-mi Doamne noi puteri,
— Ceasul marel niveri,
— Să-l sun, chiar de-l trag, cu dinții!"
Dinții'n funie și'mplîntă,
Arde micul trup bălai,
Clopotul de lângă rai,
Nu mai plînge-acum, ci cîntă!
Cine-l spuse vorbe bune,
Ieri în limpede-apus,
C'o să facă, cum a spus,
Din durere, rugăciune?

— N'ai stărnit destul zăvozi,
— Diavole, de clopotar?
— Fustiile crăești bat iar,
— Și se pierd țărî prin bozii,

Dinții înc'ar vrea s'apuce
Furia de care-au tras
Singur, lângă cer, rămas,
Cîntul vine și se duce!
Ca un zbor s'avântă'n spații,
Indurat, de ruga lui,
Iar, în oastea grofului,
Sparg porți negre, răscoluții,
Clopotul tot mai suspină,
Tot mai sus și tot mai lin,
Trupul mic, de sânge plin,
Parcă sângelei-l lumină,
Ochii sfinți ai Precuratei,
Cerul parcă îl străpung,
— "Crănic m'am legat s'ajung,
— Clopotar, pe toată gloata!"

— Măi Căline, măi Căline,
— Să nu plîngi, copil neînrînt,
— Toată lacrima din tine,
— Cîntă'n stele, cîntec sfînti!"

DON QUIJOTE

de Radu GYR

Mi-o răcăi cu grîlă, rugina de pe za,
Și'n pod găl-voi spartă vreo chivără; m'auzi?
I-o drege buza știrbă, la loc, cu mucava,
Și o voi strînge'n brațe, timp lung, cu ochii uzi.

Cu mîini înfiorate, înțepeni-mi-o lancea,
Și-o noapte aștepta-voi, în friguri tremurînd,
Mi-o mîngăia mărtoaga, pios, pe botu-i blînd,
Și voi porni alături, cu soarele de Mancha.

În urmă, Sancho Panza, prin praful din cătun,
Își va struni'n călcăie, măgarul lui cumințe,
Va da din cap mulțimea, spunându-mi: e nebul!
Dar eu voi merge vifor, și numai vis, năinte.

Hei! Cine-o să mai aibă, vestmînt medieval,
Mai scump ca zăua-mi ștearsă cu grîlă, de rugină?
Ca Rosinanta nimeni n'o să mai aibă cal,
Și nici un vis ca visu-mi, să ardă de lumină.

Și nimenia pe lume nu m'o opri în drum,
Pe blîndul cavalier, nimeni nu-l va'nțelege.

Cît o de trist pe drumul, castelelor de fum,
Însîngerat de pietre, și vînt de ciomege.

Însetoșat hangul, n'o să-mi întindă cana,
Și rîni însîngerate mi-or frige carnea, dar,
M'o strînge scutierul călare pe măgar
Și voi porni prin lume, să-mi afiu castelana
Ce'n somn o să-mi alinte și amorțească rana.

Iar cînd a'o frînge lancea, buclăți pe arătare
Și rînilor mi-or face din pieptu-mi, carne vie,
Atunceca cavalierul, să moară, o să vie,
Cu trupul către vatră, și ochii către zare.

Întors, să mor alături de-o veche lumanare,
Voi auzi pe Sancho, plîngînd, și pe preot,
Cum a putut să 'ncapă un vis atât de mare,
În trupul ăsta firav, și slab, de Don Quijote.

Și o să mi se pară, că am învins toți smeli,
Că sunt învingătorul, întregului pămînt,
Cînd îmi va'nchide ochii, blînd mîna Dulcineei,
Eu voi muri departe, de morile de vînt!

MAXIME ȘI CUGETARI

IN ROMANEȘTE de Nicolae NOVAC

1

Pentru a fi aproape de Dumnezeu, apropiete-te de oameni.

2

Am descoperit scretul mării meditând asupra unui strop de rouă.

3

Cu cât talentele cuiva cresc, cu atât numărul prietenilor descrește.

4

Dacă ești sărac, evită asocierea cu acela ce măsoară omul cu metrul bogăției.

5

Dintre cele două comori ale vieții: FRUMUSEȚEA și ADEVARUL; pe prima am găsit-o într-o inimă iubitoare, iar pe a doua în palma unui muncitor.

6

I-am văzut mâncând și am știut cine sunt.

7

Omul nu poate cădea mai jos de cât talmăcindu-și visele în aur și argint.

8

Ce grea-i viața aceluia ce caută dragoste și găsește suferință.

9

Ce-aș putea spune despre acel om care mă palmuește când îi sărut obrazul și-mi sărută piciorul când îl palmuiesc?

10

Unii aud cu urechile, unii cu stomacurile, unii cu buzunarele; dar alții nu aud de loc.

11

Dacă ar exista doi oameni asemenea, pământul n'ar fi destul de mare ca să-i cuprindă pe amândoi.

12

Unele suflete sunt precum buretele. Nu vei putea să storci din ele nimic altceva de cât ceea ce ele au supt din tine.

13

Acela care te iartă de vre-un păcat pe care nu l'ai comis, se iartă pe el însuși de propriile-i crime.

14

Filozofia a început când omul a mâncat din fructele pământului și apoi a suferit de indigestie.

15

Dragostea nu-și cunoaște adâncurile de cât în ceasul despărțirii.

16

Arta a început atunci când omul a glorificat soarele cu un imn de gratitudine.

17

Valoarea omului se află în cele câteva lucruri pe care le-a creat și nu în multele averi ce le-a acumulat.

18

Fiecare națiune este responsabilă pentru actele comise de către propii ei cetățeni.

19

Inhibiția și prohibiția religioasă, dăunează mai mult de cât anarhia.

20

Cei mai mulți scriitori își peticesc gândurile, cu petice luate din dicționare.

21

Unii caută plăcerea în durere; iar alții nu se pot curăți decât cu murdărie.

22

Frica de iad este iadul însuși, dar dorul de paradis, este paradisul însuși.

23

Cântecul mării sfârșește la mal sau în inimile celor ce-l ascultă?

24

Acela care ne privește prin ochii lui Dumnezeu va vedea goliciunea esențialei noastre realități.

25

Tiranul cere vin dulce din struguri acri.

26

O! Inimă, dacă cel ce îți va zice că sufletul piere asemenea trupului, răspunde-i că floarea moare, dar semințele rămân.

Aceasta este legea Domnului!

27

Ascultă femeia când se uită la tine, dar nu când îți vorbește.

28

Poet este acela care te face să simți, după ce i-ai citit poemul, că versurile lui cele mai bune n'au fost încă scrise.

29

Poezia este secretul sufletului; de ce s'o bolborești în cuvinte?

30

Dumnezeu a făcut Adevărul cu mai multe porți pentru a bine-primi orice credincios ce-ar bate în ele.

31

Nu te mulțumi cu puțin; căci acela care aduce la fântâna vieții un vas gol, se întoarce cu două, pline.

32

Cel ce filozofează, este asemenea unei oglinzi, care reflectă obiectele pe care nu le poate vedea; ca o peșteră ce înapoiază ecoul vocilor pe care nu le aude.

33

Cântărețul nu te poate desfăta cu cântecul său, dacă el însuși, nu se desfătează cântându-l.

34

Crezi oare, că poți, înțelege esențialul, întrebându-te asupra scopului? Poți oare determina gustul vinului, privind ulciorul?

35

Poezia este înțelegerea întregului. Cum a-i putea deci s'o împărtășești aceluia ce-o înțelege doar în parte?

36

Poezia este o flacără în inimă, dar retorica, e fulgi de nea. Cum ar putea deci fi combinate, flacăra cu neaua?

37

Adevărul care are nevoie de dovezi, este numai jumătate de adevăr.

38

Entuziasmul este un vulcan pe vârful căruia nu crește niciodată iarba ezitării.

39

Mi se spune: «dacă găsești un sclav dormind, nu-l trezi, căci s'ar putea să viseze despre libertate».

Răspund: «dacă găsești un sclav dormind, trezește-l și vorbește-i despre libertate».

40

Istoria nu se repetă de cât în mințile acelor care nu cunosc istoria.

41

Frumusețea, în inima aceluia care o dorește, este mult mai sublimă de cât cea din ochii celui ce doar o vede.

42

Cea mai mare greșală a noastră este că ne preocupăm prea mult de greșelile altora.

43

Dacă vrei să înțelegi o femeie, privește-i gura când zâmbește; dar, pentru a studia un bărbat, observă-i albul ochilor, când e mânios.

44

Știința și religia, sunt în deplin acord; dar, știința și credința, sunt în complet desacord.

45

Când am meditat asupra lui Isus, l'am văzut întotdeauna ca pe un prunc în staul, privind pentru prima oară fața Maicii Sale Maria, sau, privind depe cruce, fața Maicii Sale, Maria, pentru ultima oară.

46

Toți suntem războinici în bătălia vieții, dar, unii conduc, iar alții, urmează.

47

Condeii, este, fără doar și poate, un sceptor; dar, cât de puțini Regi, sunt printre scriitori.

48

Acela care-și ascunde intențiile dindărătul vorbelor înflorite cu laudă, este asemenea unei femei urâte care încearcă să-și ascundă urâtenia cu farduri.

REVERBERATII ALE UMBRELOR

de Ovidia VUIA

Că sufletul nu e fântână
Decă în om țară bătrână
Iar la făptura mai fravă
Pahar e gândul cu otravă.

(Ion Barbu, Riga Cripto
și Laponia Enigle.)

A asteaptă întotdeauna în sala înaltă și parcă fără capăt, cu pereții reci, de cetate medievală. Este îmbrăcată în tul negru, curgând cu valurile bogate ale robei pe parchet; aud cu toată claritatea fosnirea acestei căderi, crisanteme negre topindu-se în fumuri și aromă. Prin negrul străvezii i se zăresc brațele albe de statue antică, având ceva din transparența marmorei, ogindă în care se răsfăță un balet, al lebădelor, albe și negre.

Este o regină sau mai bine zis o mireasă cernită în dotiu. Din apele ce au în ele tenebrele moi ale unei nopți argintate, răsar umerii goi și chipul de inger, oval. Artistul agasat acum 100 de ani pe meșugurile din jurul Florenței, a vrut desigur ca personajul său să se apropie de madonele lui Filippo Lippi sau Botticelli. Și întocmai ca în tablourile din quattrocento, nu uită să lase un colț deschis al acestei camere spre o grădină, care ar putea să fie unul din

colțurile paradisului, cu mușcate roșii. Cerul acestui rai este încărcat de nori albi cu reflexe negre așa cum este și vălul, podoabă a creștelutului ei, de unde alunecă în jos împreună cu părul de aceluși și întunecime senină, de tul și mătase.

Dar ceace mă farmecă în această femeie sunt ochii ei de-o tristețe adâncă ce te fac să privești parcă dincolo de negurile lumii. Nicodată n'am văzut adunate la un loc, atât gingășie și atât durere, având forța de a te pătrunde și stăpâni, intrându-ți, otravă dulce, în vine. În ochii albaștrii-cenușii se aprind zborurile ibisilor roșii, martori ai unor nopți nedormite, petrecute sub greutatea cosmărilor și a fantomelor ce nu au somn. Livezi însângerate de dubul neliniștilor, toate înăbușite într-o procesiune de pace divină. Ci ochii ei sunt simbolul tragediei unei Antigona, Ofelia sau Andromaca, Fecioară răătăcită printre oameni, purificând în suferință toate durerile semenilor ei.

Nu exagerez când spun că m'am îndrăgostit de această femeie, dar nu cu speranță lui Pygmalion față de Galatea ci cu dorul și obsesia ce ți-o dă un vis, un parfum, un cântec.

Nu știu însă dacă azi îmi zboară gândul la ea, când de fapt pornisem într-o cu totul altă direcție. Spre una din cele mai rare primăveri ale vieții mele, când din grădina mea treceam în cealaltă, amândouă fiind îmbrăcate în odăjdii multicolore, cădelnițând miresme tari ca din flori ce ar fi fost zdrobite în pumni sau sub pași barbari. I-am adunat din toate și i-am făcut un buchet: era sub nunta merilor înfloriți, policandere uriașe cu luminile aprinse pe ramuri. Am strâns din albaștrele, zâne cu fuste de ametist, din lilieci violeți având curățenia rece a unor naiade scăldate în rouă și laiele, lumânări galbene ale cerului. Am înmormântat în cuibului acestor muguri ai primăverii, ceva din sufletul meu de-adolescent, trepti coborând la picioarele ei toate tainele pământului. Ea era visul meu cel mai frumos, răsărit ca fugile de ciute din versurile lui Baudelaire și Verlaine. Ea era poezia mea, crâșna acestor grădini, care creșteau parcă odată cu trupul ei feciorelnic, arome amestecate ale tuturor florilor. Lângă fântâna cu un cerc de apă în străfunduri, mă jucam cu ea pe tavanul cerului, tăind ramurile de licheni uzi, incolăciți în părul ei, ca șerpi vegetali. Din melcii humei și ledera gardurilor, făceam împreună coliere pentru gâtul Dianei sălbatice, vise, luminate pe dinăuntru ca și capetele de cantalup, ajunse corăbii pe oceanele hăvuzului din curte. Între vițele cu miroase de poamnă coaptă așteptam la pândă, satirii și pe regele lor, bătrânul Pan. În poduri mai dădeam năvală strivind păpușile rămase și calul de lemn, Rosinanda copilăriei noastre. Pe-atunci prezența lor ne umilea.

În privirile ei verzi se furisase întreaga prospețime crudă a unei tinereți, pregătită pentru înviere. Când i-am înțeles strălucirea mi-am închinat fruntea, smerit, ca într-o biserică. Mai târziu am rămas înjunghiat de piecarea ei și m'am gândit să mor otrăvit de miresmele crinilor. Aceste flori atât de străine de om, având o frăgezime suprapământescă le credeam întotdeauna a fi niște ingeri albi și morți.

Cine ar fi crezut că acea primăvară se va pierde așa, deodată fără urmă. Și cei trei castani, cavaleri de onoare, păzitori ai casei noastre, au pierit tăiați, din locurile lor, lăsând piața cheală și fără rost. Întregul decor s'a retras cu apele primăverilor în sufletul meu, unde te mai păstrează vie, iubito, floare de lămâi, a viselor mele.

Dar în fond de ce am coborât drumul în trecut, la viața adolescenței, lângă trupul de abanos al unei zeițe, îmbăiat în mir de lună și spumă de stele?

În această vară țările mă aflu pe malul unei mări albastre, litorale visătoare, purtând ca pe niște cohorte cu chivărele împănate, palmierii reci, de metal. Urmăresc jocul valurilor ce scaldă pământul și stâncile cenușii. În zări pe o coastă abruptă, ca într-o pictură de Courbet, se deslușește silueta unui castel, de cristal.

Caut să descifrez cântecul ascuns al mărilor și visele mă năpădesc, aglomerat, ca pescărușii adunați pe plaja pustie. Simt sarea talazului pe buze, strigătul albatroșilor ce spintecă cu aripile lor văzduhul, fiind asemenea cu acelea ale omului când a învățat să vorbească. Pe nisip se îngrămădesc acoliile cu mlie, fructe ale mărgăritarelor din golfuri, aduse pe ascensorul de corali.

Marea este așa de mult iubită de artiști fiindcă ascunde, ceva din misterele adâncurilor sufletelor lor, după cum aflăm desăfășind cu grijă una din crisalidele de borangic lunare a versului baudelaizian:

*Vous êtes tous les deux tenebreux et discrets:
Homme, nul n'a sondé le fond de tes abîmes.
O, mer nul ne connaît tes richesses intimes
Tant vous êtes jaloux de garder vos secrets.*

În Mare, infinitul primește o definiție concretă, amalgam al nadirului cu zenitul, amestec transformat în pulbere siniele, în retorta de sticlă curată a orizonturilor departate. Deacea Eminescu își dorea la "marginea mărilor" să moară, nici unde liniște și pacea nefind mai apropiată de acea a cavoului enorm, a carul pereți și boită îl formează cerul însuși. Dar Marea este pentru Eminescu și locul iubirii vesnice din Cezara, peisajul unde pot rodi sentimentele adevărate, pomi cu fructe ai inimii omului. Deci e și un fel de altar păgân.

Izolată și măret, pe mare, geniul ajunge să-și găsească limbul veșnic, salvat de ochii stropiiți cu vicii ale muritorului. Așa grăește mormântul de piatră a lui Chateaubriand, de pe insula-cimitir, despărțită de fluxul și refluxul mărilor de bretonul Saint-Malo, unde am trecut gol, ca un frate al flintelor apelor, tritoni și nereide. Acolo sus găsești o confruntare hieratică a omului romantic, celebrându-și unirea cu necuprinsul.

Altul își găsește lângă Mare, încheierea drumului său pământesc, hodina sufletului hărțuit în viață de câinii legați în haite, ale furilor. Așa apare alb ca un heruvim, strălucit de un pin înșingurat având strălucirile amare ale unui Adonis frânt de durere, monumentul funerar al lui Pirandello, pe malul sudic al Siciliei, la Agrigento. Văzut de departe acest loc de veci pare un tremurător cântec de jale, pavană.

Lăsându-mi ochii furați de întinsul azurului fluid m'am înstrăinat parcă de lumea din afară, crescută între timp, întreagă și plină, cu rotunjimi luminoase lângă mine. Dând ochii nevăzute la o parte, trebuie să revin în ceasul de azi, al mișcărilor și foirilor de evantai al celor de jos. Un copil stă călare pe o broască toașă, a pașilor de patriarh iar altul aruncă plasa fluturilor, împunși cu ace mirosind a spirit vânat ca fața bătrânului, paznic al ornitelor care stau.

Deodată în universul acesta, gri, unde mă simt de prisos, apare un punct pe faleză în zare, și-apoi o siluetă ce parcă mi-e cunoscută. Mi-a făcut semn, mă chiamă sau numai mi se pare. Mă ridic, căutând să-mi înfrang tulburarea și bătaile sălbatice ale inimii din piept. Oricum această ființă mă atrage cu țara unui magnet, rupând plasa de pânjen, în care mă zbat prins de atâtea vreme, ca într-o cămașă a lui Nessus, numită Singurătate. Și fiindcă distanța ce ne desparte este apreciabilă încep să alerg spre ea. Înaintez cu greu parcă am de luptat cu obstacole invizibile, dar nu mă las învins. Însăși îl descifrez formele, ea rămânând pe același loc nemiscată. Este o doamnă îmbrăcată în negru căreia încă nu pot să-i văd fața. Doar când sunt aproape de tot îl recunosc ochii îndreptați spre mine, aceiași ochi muiați într-o tristețe adâncă, fără margini, parcă mai roșii ca altădată. Sunt în fața ei, o simt cum respiră, iar eu îmi am înima în palme, fiind gata să mă dăruiesc cu ce am mai bun și mai de preț. Întind mâinile spre ea cu gândul s'o iau în brațe, s'o mângâi, ghicind că are atâtea nevoe de mine.

Și-atunci se întâmplă un lucru bizar, ceva de necrezut: flința, văzută în carne și oase din fața mea, dispare mai bine spus se transformă în umbra ce-o aruncă pe nisip, un oleandru scaldat în razele crepusculului blând de sară. Îmbrățișasem deci o umbră a unei umbre.

Pentru prima oară mă întreb unde sunt, în ce port necunoscut și cine a fost femeia-umbră, apariție în drumurile mele rămase fără țință în acest amurg de vară târzie...

Și-apoi neașteptat simt o mână apăsată pe umărul meu, al custodelui anunțându-mi ora de închidere a muzeului. Constat atunci că în jurul meu e întuneric, în el fiind lăsată și doamna din tabloul din fața mea, pe care așa n'o mai văd. Întunerecul până la urmă mistue totul.

Ajuns pe stradă un vânt aspru și rece mă pătrunde până la inimă. Măsul este mare și furios, ridicat aproape de capătul de sus al digului, de-a-lungul cărui portalui platanilor albi, sub ogivele cărora se plimba odată și Goethe, mi se arată gol, măncat de Toamnă, ca de o fiică.

Dincolo orașul contemporan își aprinde primele lumini, ochii umflați și prismatici de miriapod al lui Leviatan. Sodoma și Gomora, de azi, făcând concurență înălțimilor sfinte ale catedralelor gotice cu agărie norii băncilor moderne, temple ale banului. Sub ocrotirea acestora din urmă prostituția vestalelor crește ca floarea cancerului pe fața orașului.

Poposind la o răspântie de străzi, în noaptea ce se pregătește, numai știu unde este drumul meu.

Se pare că l-am pierdut.

VETREI

Se pare că pe Domnul Petre Vălmăreanu, când nu-l convine ceva, îl părăsește memoria și atunci caută să lase din încurcătura cu însușiri malicioase, vocabular șters, deturării cu rea credință ale lucrurilor, sau acțiunilor în discuție și cu amenințări.

Cum i-am scris în Nr. 9-Februarie-Martie anul XXIII din "CARPATII", în răspunsul dat D-lui Radu Cornățeanu, "nu am intenția de a face polemici, detestând acest mahalagism gazetăresc", deacea-l răspund pentru ultima dată pe chestii personale, deoarece nu mă pot cobori la nivelul relei credințe, pe care o intruchipează în nota "Pentru Carpații" din "VATRA" Nr. 147-Octoberie-December 1978, pag. 31-32, și nu pot admite ca doi legionari să se transformăm în clownii cititorilor.

Părerile Domniei Sale asupra persoanei mele și capacității mele profesionale, mă lasă indiferent. Ca funcționar public, în timp ce D-sa alegea exilul în Germania, eu mi-am făcut datoria cu prisosință și pricepere și înaintările în grade administrative, au răspândit munca mea, pentru că înfruntând cu seninătate primejdii ridicate în calea-mi de deflămatori, am isbutit să dărm scuzățile de rea credință ale dușmanilor noștri.

Nu sunt "legionar pur" ca Domnia Sa, dar sunt legionar și cele șase legi fundamentale ale cuibului, în care am fost educat dintru început de Aurel Serafim, au rămas valabile până astăzi și pentru tot restul vieții mele. Domnul Petre Vălmăreanu le-a uitat cu trecerea timpului. Deacea nu mai este disciplinat, și nu-și mai urmează Seful, nu-l mai place să lucreze deasertele și cu dragoste pentru Legiune; nu mai aplică legea tăcerii — "Vorbește puțin, când trebuie și ce trebuie. Discursul tău sunt realizările. Înfațuște și lasă pe alții să vorbească". Nu mai cunoaște legea educației legionare; că devii un altul: să nu-ți vorbești camarazii de rău. Sa cunoști Legiunea: să-ți ajuți frațele călător în nenorocire. Să nu-l părăsești; să lupti numai pe căile indicate de onoare. Lasa altora infamia. Decă să învingi printr-o infamie, mai bine și cazi lupând pe căile onoarei.

Eu le-am aplicat modest și pe plan legionar opera mea de 42 de ani, vorbește prin ea însăși. Chiar D-l Vălmăreanu în multe numere din "Vatra", a avut numai cuvinte elogioase, când a cunoscut-o.

Acuma, cu nolle prietenii și compromisiuri politice, nu-l mai convine să-și aducă aminte și, se strecoară ca tiparul, răsuind după interesele sale gazetărești, faptele expuse în amintita mea notă.

Vrea nu vrea, Domnia Sa era Seful Clanului Vălmăreanilor. Se auto denunță în pag. 31 a Vetrei amintite vorbind de frații sai "...alt director al Federației din Câmpulung, fusese numit, în ultimul timp, și *contra voinței mele*, de Sima, care îl-o poate confirma, primar în Câmpulung".

Dacă nu dănsul personal, unul din acești frați a avut năstrucnă idee de a prelua cooperativa înființată de Ion Mihalache, care s'a prezentat personal la Președinția Consiliului, la Generalul Ion Antonescu și apoi la Comandamentul Mișcării, cerând protecție și dreptate contra samavolniciei fraților Vălmăreanu.

Deci contrar celor afirmate de Domnul Petre Vălmăreanu în Nr. din "Vatra" amintit, nu au fost nici Domnii Nae Cristescu, Ionita Păunescu sau Irminolu, care să protestese, ci Ion Mihalache personal.

Nu te întreb Domnule Petre Vălmăreanu, de ce? Obicelurile democrației românești și ale politicienilor trecuți pe la cărma țării în acea vreme, sunt îndeobște cunoscute.

Domnul Ion Mihalache, erou din primul război mondial, om politic cu merită auroală, cunoscând reaua credință a opoziției democratice stil balcanic instaurată la noi de Carol al II-lea, camuflase, înainte, sau după venirea la putere, sub firma unei Federații Cooperative, comerțul pe care îl înjghebase în Jud. Muscel, pentru a scăpa așa de furcile caduine ale opoziției și însușirile adversarilor, care l'ar fi ținut în "șah" tot timpul.

În ce privește termenul de "românizare", devenise în acea epocă generic.

Se aplica, fără diferențieri întreprinderilor streine, ovrești sau românești, pentru că toate interesele Statul, în primul rând, erau să descopere originea fondurilor și a capitalurilor pe care le mânauia. Decă sefseleaua cu D-rul Siegler e de prost gust.

Ică Antonescu numise comisar de românizare până și la Institutul grafic "CURENTUL", al D-lui Pamfil Seicaru, care nu a încetat de atunci să ne ocărăască, deși Statul

14 —

artilerie), 355.000 servesc în unitățile de rachete, 450.000 în unitățile de aviație și 505.000 în unitățile de marină militară. Pe lângă acest contingent militar formidabil mai erau la dispoziție 470.000 de soldați ce stăteau în unitățile de pază frontierei iar 480.000 de persoane servesc în unitățile de apărare antiaeriană. În plus personalul unităților de miliție și al serviciului de securitate. Acestor 4.830.000 militari instruiți opun Statele Unite numai 2.110.000 militari. Uniunea Sovietică are dispune de 9.600 tancuri, în timp ce Statele Unite nu ar avea decât 4.500. Tancurile sovietice T-72 ar fi superioare celor americane, iar Uniunea Sovietică ar putea produce anual 500 de astfel de tancuri. Numai în ceea ce privește înarmarea atomică Statele Unite sunt superioare Uniunii Sovietice. În momentul de față Uniunea Sovietică își întărește flota maritimă. În afara frontierei Uniunii Sovietice un mare număr de puncte de sprijin. Forțele militare ale Uniunii Sovietice se întind din zi în zi, și totuși, pare paradoxal, în acest moment se vorbește de descompunerea Uniunii Sovietice și anume de o descompunere totală a imperiului comunist. Paradoxul realității?

Acest paradox apare tocmai în momentul când Moscova dispune, după cum am văzut mai sus de o armată terestră formidabilă, înzestrată cu tancuri moderne, cu o artilerie puternică și mobilă, în vădug șosor avioane supersonice, iar în stratosferă și spațiul interplanetar, tot felul de nave cosmice, și ele înzestrate cu cele mai moderne arme de distrugere, iar pe mările și oceanele pământului de o forță maritimă gata în orice moment să deslănșueze un atac. În plus, Uniunea Sovietică, pe lângă bazele maritime și de război întinse în străintătate, are la dispoziție în toate țările pământului partide comuniste, un fel de celule dughane implantate pe trupul țărilor respective, care sunt gata la momentul oportun să neutralizeze puterea de apărare a statului, subordonându-se interesele comunismului internațional, adică la dispoziția Uniunii Sovietice. Și cu toate acestea, tocmai astăzi când Uniunea Sovietică pare invincibilă, se vorbește mai mult ca oricând de iminenta lichidare a imperiului comunist! Este oare posibil?

Da, acesta este răspunsul, și anume bazat pe logică și știință. În ultimul timp au apărut un număr de lucrări științifice, în care în mod științific se ajunge la concluzia, că lichidarea imperiului comunist nu mai este departe, și că este posibilă.

În lucrarea de față ne vom ocupa numai de câteva publicații.

1. Primul care a încercat să facă o prognoză în acest fel a fost istoricul sovietic Andrei A. Amalrik. Abia întors dintr-o detenție din Siberia a terminat în toamna anului 1966 un studiu în care prevedea lichidarea imperiului comunist în anul 1984. Încercarea făcută de Amalrik de a publica studiul în Uniunea Sovietică a eșuat, dar în anul 1970 a fost publicat în străintătate, în mai multe limbi, printre care și în limba germană sub titlul: "Kann die Sowjetunion das Jahr 1984 überleben?" (Diogenes Verlag A. G. Zürich) = "Poate Uniunea Sovietică să supraviețuiască anul 1984? În acest studiu istoricul sovietic ajunge la concluzia că Rusia trebuie să plătească pentru cuceririle teritoriale ale lui Josef Stalin. Se știe că singura țară din lume care și-a întins frontierele peste teritorii străine a fost Uniunea Sovietică. Ea și-a lărgit teritoriul și cu ajutorul Germaniei, de exemplu o parte din Finlanda, Letonia, Lituania și Estonia, o parte din Polonia, din România anexând Basarabia, Bucovina și ținutul Herța, și cu ajutorul aliaților occidentali cum ar fi Prusia orientală dela Germania, Ucraina subcarpată dela Cehoslovacia. În timpul și după cel de al doilea război mondial Uniunea Sovietică a anexat un ținut de întindere Franței, Spaniei și a Portugaliei" (În această ordine de idei a se vedea considerațiunile făcute la paginile 75-82).

2. Mare valvă a făcut lucrarea lui Emmanuel Todd intitulată "La chute finale" apărută în editura Robert Laffont, Paris, în anul 1977. Lucrarea a fost tradusă și în limba germană și apărută în editura Ullstein, în același an, sub titlul: "Vor dem Sturz. Das Ende der Sowjeterrschaft". Emmanuel Todd este istoric și bazat pe date din toate domeniile ajunge la concluzia că imperiul comunist rusesc se va prăbuși în primii 10, 20 sau 30 de ani.

3. Comunistul iugoslav Milovan Djilas, fost lovară de luptă al lui Josef Tito în lucrarea, "Fost lovară de luptă", apărută și în limba română în editura "Noua clasă", Publishers, New York, 1958, face o critică aspră atât comunismului de nuanță sovietică, cât și celui de nuanță iugoslavă. Vorbind de comunismul sovietic scrie: "Situția aceasta nu poate să dureze mult. Se va ajunge în mod inevitabil la o limită. Aceasta va fi începutul sfârșitului stăpânirii neîngrădite a burocrației politice sau a noilor clase" (pag. 202) și încheie: "În orice caz, lumea se va schimba și va merge în direcția în care se îndreaptă și trebuie să meargă: către mai mare unitate, progres și libertate. Forța realității și forța victoriei au fost totdeauna

mai puternice decât orice fel de forță brutală și mai reale decât orice teorie" (pag. 204).

4. În editura germană: Sinus-Verlag din Krefeld a apărut în anul 1977 lucrarea lui G. Bartsch intitulată "Wende in Osteuropa" (Schimbare (de macaz) în Europa de răsărit). G. Bartsch la fel ca și Milovan Djilas este un comunist care s-a lăsat după revoluția germanilor din zona sovietică la 17 Iunie 1953. G. Bartsch este de părere că "destrămarea imperiului comunist" a început prin defectivitatea lui Tito, motivând-o în felul următor: "Destrămarea imperiului comunist nu putea să înceapă prin acțiunile unui partid comunist oarecare, ci numai prin cel iugoslav. Un număr mare de motive se află la baza acțiunii. Probabil că nu există un alt partid comunist care să fi avut pierderile suferite de partidul comunist iugoslav. Din comitetul de conducere al lui Milan Goricic a rămas numai Tito. Prima șoc a lui Tito a fost ridicată din celebrul hotel moscovit "Lux" și lichidată" (pag. 12).

5. În lucrarea intitulată: "Am Vorabend einer Revolution? Die Zukunft des Sowjetkommunismus" — "În ajunul unei noi revoluții? Viitorul comunismului sovietic" —, apărută pentru prima dată în anul 1975 în editura C. Bertelsmann München-Gütersloh-Wien, între timp reeditată și difuzată în carte de buzunar de editura Heyne din München, sociologul Wolfgang Leonhard, bazat pe evenimente petrecute în Rusia și țările satelite ale Uniunii Sovietice, trage concluzia "Uniunea Sovietică se află într-o fază prerévolutionară", că "se măresc contradicțiile interne, și că se poate aștepta la o schimbare internă" (vezi pag. 426 și următoarele).

6. Și din Manifestul secret lansat de Federația Comunistilor Democratii Germani, publicat la începutul anului 1978 de magazinul săptămânal de știri "Der Spiegel", reiese că autorii anonimi ai manifestului, care s'ar găsi printre activiștii de partid, sunt ferm convingți că se merge către "destrămarea teoriei și practicii sovietice". Manifestul se încheie cu următorul apel: "Propagați — și organizați-vă! Tendința mondială a mișcării muncitorești duce la decaderea teoriei și practicii sovietice" (vezi pag. 39 în broșura DDR, Das Manifest der Opposition Eine Dokumentation. Fakten Analysen. Berichte-Goldmann Taschenbuch nr. 11204, 1978 — Republica Democrată Germană. Manifestul opoziției. O documentație. Fapte. Analize. Raportaje).

7. În lucrarea lui Stefan Yowev apărută în anul 1966 și intitulată "Kann der Kommunismus überwunden werden?" — Poate fi comunismul învins? ajunge la următoarele concluzii: Comunismul este falimentar pe toate țărmurile. Sistemul totalitar comunist nu poate evolua. Liderii comunisti nu vor începe în niciun caz un război contra popoarelor libere. Pentru învingerea comunismului fără război sunt șanse reale" (vezi pag. 144).

C. Alte semne.

De altfel nu-i nevoite să facem apel numai la oameni de știință sau la doctrinari. Istoria ne dovedește că toate imperiile sclavagiste și colonialiste au dispărut. Actualul stat sovietic are două caracteristici: este un stat de tip sclavagist și în același timp un stat imperialist. Rușii sunt o minoritate în statul lor, iar cetățenii acestui stat, alții decât rușii sunt tratați mai rău decât sclavii milenilor trecuți. Comuniștii ruși se mândresc că prin "Decretul asupra păcii" s'ar fi ajuns la lichidarea imperiului multinational Austria-Ungaria. În Europa a mai rămas un singur imperiu colonialist, și dacă s'ar dărâmat toate, de ce să nu se destrame și cel mai îngrozitor? În secolul erei atomice colonialismul sovietic este o "relievă istorică" care nu se poate menține la infinit. Mai curând sau mai târziu va avea soarta imperiilor dispărute.

D. Causale care vor duce la lichidarea imperiului colonialist rusesc.

Lichidarea monstrii sovietice este programată. Lichidarea lui poate fi întârziată, dar se va produce, și la lichidarea lui vor concura mai multe cauze:

1. Tineretul.

Un sistem politic trebuie ca să supraviețuiască să se bazeze pe o forță spirituală care să mobilizeze tineretul. La ora actuală, comunismul sau socialismul rusesc nu mai pot mobiliza în interior forțe care să dinamizeze activitatea cetățenilor. Statul sovietic este condus de indivizi "care nu mai cred în nimic", ei fiind interesați numai să-și mențină privilegiile pe care alții le-au câștigat. Tineretul sovietic este crescut fără morală, fără ideal, și singura lui

preocupare este să supraviețuiască fără eforturi și fără să se identifice cu statul. Singura lui grădă este să nu intre în conflict cu stăpânirea, pentru a nu ajunge în lagărele de muncă forțată, de unde odată intrat, nu mai iese. Aceasta înseamnă că atunci când va fi chemat și i se va cere să apere sistemul și regimul comunist, tineretul nu va mai răspunde chemării. Aceasta constatare se bazează și pe faptul că în primele luni ale celui de-al doilea război mondial, când trupele sovietice au trebuit să facă față invaziei germane, au refuzat lupta. Soldații sovietici au reușit lupta abia după ce Stalin a restabilit libertatea credinței și le-a cerut să apere "sfântul pământ al Rusiei", și și-au dat seama că germanii nu veniseră să-și elibereze de comunism, ci să-l subjughe. Atunci au preferat jugul comunist în locul celui străin.

În timp de pace, oamenii muncii sunt tratați ca niște sclavi. Din această cauză nici munca lor nu este eficientă. O asemenea lipsă de interes și lipsă de credință face ca pentru producerea unei cantități oarecare de marfă, statul sovietic trebuie să folosească un număr de cinci ori mai mare decât este necesar în țările libere. După 60 de ani de comunism Uniunea Sovietică a rămas o țară subdezvoltată economic, iar personalul înarmat cu para cetățenului sovietic este de 10 ori mai mare decât în lumea liberă. Pentru a apăra un sistem economic falimentar și un stat polițist, cu cel mai mare aparat administrativ din lume, tineretul sovietic nu dispus să se jertfească. Și fără tineret nu se poate supraviețui.

2. Industria.

Este un fapt cunoscut de toată lumea, și anume că industria sovietică n'a fost capabilă, nici în trecut, și nu va fi capabilă nici în viitor să livreze soldatului sovietic, pe lângă armament și materialul necesar purtării unui război de uzură. Dacă în cel de-al doilea război mondial Statele Unite n'ar fi livrat cantități enorme de material de război și de alimente Uniunea Sovietică s'ar fi prăbușit de mult, iar în istorie ar fi rămas numai ca amintire "cel mai greămie regim din lume a vieții între Noiembrie 1917 și ... 1942". Pentru ca fiecare să-și dea seama de cantitatea enormă de material de război trimis de către Statele Unite Uniunii Sovietice citez câteva date:

a) Avioane și materialul necesar: 14.018 avioane — de vânătoare, ușoare și grele de bombardament, de transport, de supraveghere și hidroavioane, plăci de metal pentru construirea de aeroporturi și material de transmisie (aparate de radio, instalații radar, etc.).

b) Material de război: 466.969 camioane de diferite tipuri, printre care 1.239 de tancuri ușoare, 4.987 tancuri mijlocii, 2.000 de mașini pentru transportul tunurilor, 1.104 mașini cu șenile, 629 mașini pentru transportul tancurilor, mai departe 47.728 jeepuri, 148.664 camioane de o tonă și jumătate, 162.938 de două tone și jumătate, multe mii de cinci tone, 32.200 de motocicletă, 7.870 tractoare de construcție de șenile și 3.216 de motoare de schimb. Tot acest material a fost livrat cu piese de schimb, iar tancurile și alte mașini de război au fost livrate și cu muniția necesară.

În această categorie trebuie amintit și 335.784 tone de exploziv, aparate de telecomunicație pentru mașini și anume 35.779 aparate de transmisie-recepție cu rază mică sau cu rază mare. S'a livrat material de construcție în valoare de peste 10 milioane dolari, 1.900 locomotive, 68 dreșine electrice, 9.920 vagoane de cale ferată și altele într-un număr de 13.041 unități. În această categorie se mai poate aminti 10 poduri transportabile, 63 de depozite transportabile de benzină și 100.000 lămpi de buzunar.

c) Material maritim: 90 de vapoare, 3 distrugătoare de gheață, 20 de glepuri, 2.398 bărci pneumatice, 57 de submarine, 175 torpede, 77 colectoare de mine, 3.220 motoare de vapoare, 4.297 motoare de benzină și 2.160 motoare laterale. Materialul necesar acestor categorii se ridică la zece milioane. Aici a mai fost livrat și artilerie maritimă în valoare de peste 6 milioane dolari.

d) Alimente: 4.300.000 tone, dintre care 1.154.100 t. grâu, 670.000 t. zahăr, 782.973 t. conserve de carne, 730.902 t. mezeluri, 517.522 t. ulei, 362.421 t. de praf de lapte, 61.483 t. de brânză și 9.000 t. săpun.

e) Trebuie amintit și faptul că s'a livrat Uniunii Sovietice un mare număr de patente pentru tehnica militară. Pe baza acestor patente Uniunea Sovietică a fabricat un număr mare de armament pe care l-a pus la dispoziția comunistilor din Corea și Vietnam ca să omoreze soldații americani.

În plus față de materialul de război, cunoștințele tehnice și alimente, Uniunea Sovietică a primit din partea Statelor Unite cantități imense de material necesar construirii bombelor atomice, și, probabil și planurile pentru construcția unei asemenea bombe.

Războiul de mâine va cere și mai mult decât cel din trecut. O repetiție a celor petrecute în cel de-al doilea război mondial nu va mai fi posibilă. Comandamentul militar sovietic, nu va mai putea ataca pozițiile dughane cu gloata, adică val după val, așa cum a făcut-o. Războiul de mâine nu se va mai putea duce fără armament, fără echipament și fără alimente. Martorii oculari povestesc că în fața tranșelor române și germane se formau muniți de cadavre și că veneau atât de mulți încât armele automate se înroșeau și nu mai funcționau, iar majoritatea acestor condamnați la moarte atacaau cu sticla de vodcă în stare de ebrietate. În special pierderi grele au suferit minoritățile din Rusia. Astfel de unități au fost puse să atace acolo unde nu se putea câștiga nimic, dar unitatea era lichidată în întregime.

Cu toate că industria sovietică este în momentul de față ținută la zi cu toate progresele tehnice de specialiști din țările vestice, că aproape tot ce se produce astăzi în Uniunea Sovietică este făcut cu capital străin și cunoștințe străine, în momentul când "informațiile stagnază", stagnază și producția și progresul în Uniunea Sovietică. Toate progresele industriei progreate sovietice au la bază tehnica și ajutorul capitaliștilor. Cei care au "investit și învățat" mai mult pe sovietici sunt americani. Ei au livrat planurile și capitalul necesar pentru construcția tancurilor, a motoarelor de tancuri, a vehiculelor militare (în special firma Ford) (în acest sector trebuie amintit și ajutorul firmei italiene FIAT în care "sămburele țării se formează" "ajutorul american"). Cei mai mare fabrică de construcție de camioane din lume — dela Kama — unde se va produce în final camioane de 10 t. și alte vehicule de tracțiune se construiesc cu cunoștințe tehnice americane și capital american... Pentru promovarea păcii și a conviețuirii pașnice între popoare este nevoie de "material exploziv". Și astfel de fabrici au fost construite cu capital american. La dezvoltarea industriei și producției de avioane sovietice au contribuit aproape toate țările capitaliste din vest. Rușii au dat numai roboții!

Cu tot acest ajutor masiv, industria sovietică nu este și nici nu va fi capabilă să livreze sau să pună la dispoziție soldatului unelele și mașinile necesare. Odată sîstat ajutorul din vest se termină și cu progresul! (Cine vrea să se informeze amănunțit asupra ajutorului dat de țările capitaliste, în special de Statele Unite poate consulta lucrarea lui Antony C. Sutton-National Suicide. Military Aid to the Soviet Union, by Arlington House, New Rochelle N. Y. 1974, sau în traducere germană publicată de Schweizerische Ost-Institut Bern în anul 1976 sub titlul: "Der leise Selbstmord. Amerikas Militärhilfe an Moskau". SOI nr. 33).

3. Agricultură.

Rusia posedă cea mai mare întindere de pământ arabil din lume și de cea mai bună calitate. În timpul imperiului țarist Rusia era exportatoare de produse agricole. În timp ce sub regimul "progresist comunist", această țară este importatoare de produse agricole. Proasta și neadecvată politică agrară sovietică, agricultura sa nu poate ține pasul cu progresul și producția agricolă rămâne cu mult în urma celei din țările libere avansate. Un soldat flămând, chiar dacă se mulțumește cu puțin, — în război trecut se mulțumea cu un pumn de boabe de grâu sau de porumb dar cu nepăsarea sticla de vodcă, o astfel de hrană nu-l poate însoți în luptă. Uniunea Sovietică este cea mai fericită țară din lume! Trăiește din lanurile americane, canadiene și australiene! Dacă aceste surse vor înfrîna, atunci nu-i greu de spus ce greutate și vor ivi. Nu numai soldatul are nevoie de grăunțe, și civilul care lucrează în fabrici sau ateliere și el are nevoie de grăunțe!

4. Minoritățile naționale.

Pentru existența actualului stat sovietic, minoritățile naționale formează un butoi de pulbere căruia i s'a pus un fittil aprins dar care se apropie încet de butoiul cu pulbere. Populația de origine rusă este minoritară față de naționalitățile concloacate. Această minoritate majoritară define înă în mâinile ei aparatele de teroare miliția și securitatea, procuratura și justiția, iar în aganumitele republici unionale atât în conducerea statului cât și a celor economice, rușii dețin funcții de conducere, populația de baștină nu-l rămâne altceva decât să ocupe funcții de jos sau a face corvoada. Din această cauză rușii sunt urâți de toate populațiile Uniunii Sovietice și contra lor s'a acumulat o stare de mare energie — în momentul de față latentă —, dar la momentul oportun când se vor rupe săgăsurile, când această energie statică va deveni dinamică, nimeni și nimic nu i se va mai putea opune. În

momentul de față Uniunea Sovietică suferă de aceeași boală incurabilă ca și fostul imperiu țarist. Această boală nu e cunoscută de Lenin și Stalin. Ei n-au început revoluția comunistă cu slogan comuniste, ci cu o lozincă care a aprins revoluția, și anume: "Deschideți porțile închisorii popoarelor Rusiei". Lozincă a prins, porțile închisorii popoarelor au fost deschise, dar liderii comunisti nu voiau libertatea deținuților, ci continuarea sistemului de oprire națională sub altă denumire. Când Stalin și Lenin și-au dat seama că popoarele subjugate de țarism voiau să fugă din închisoare, atunci au trimis forțele armate ca să le readucă în închisoare, în același închisoare care acum avea un nume nou, mai frumos și mai răsunător: Uniunea Sovietică. Unele popoare au fost readuse imediat în fosta închisoare cum au fost ucrainenii, rușii albi, caucazienii, și alte popoare din Siberia, iar lui Stalin îi revine rușinea sau meritul să lărgească imperiul, nu numai retrăgându-l imperiul țarist, ci anexând și alte teritorii străine. Au fost readuși finlandezi, polonezi, letoni, estoni, lituanieni și români, și a mai pus stăpânire pe germani și sloveni. Anexiunile Uniunii Sovietice sunt o rușine pentru era atomică făcute în timpul când toate celelalte renunțau la stăpânire și redau libertatea popoarelor deținute.

În momentul de față națiunile minoritate din Uniunea Sovietică sunt în fierbere și așteaptă momentul oportun. Tineretul sovietic refuză încadrarea în viața socială pentru că se face cu scopul de a fi demnaționalizat. Tinerii din Basarabia ca să ocupe o poziție mijlocie în administrație sau economie trebuie să învețe limba rusă și să se oblige a activa în regiuni străine. Armata este lărgă întrebuintă pentru demnaționalizarea minorităților. Cel care nu cunoaște limba rusă nu poate ocupa funcții de conducere. În regiunile neruse au început și rezistențele armate. Se cunosc rezistențe armate în anul 1962 în regiunea Rostov, în Ucraina și Basarabia. Cu toate acțiunile de demnaționalizare a Țărilor Baltice — numai între anii 1940 și 1959 —, au deportat de acolo peste un milion de locuitori. În anul 1972 tineretul lituanian a arătat că încă n-a uitat istoria țării sale și la înmormântarea lituanianului Roman Kalanta, care a făcut autodafear, tineretul lituanian a cerut în cor pe străzi și la cimitir "libertate Lituaniei". În anul 1978 agențiile de presă străine anunță că în Țările Baltice s'a alcătuit, cu participarea mai multor organizații revoluționare "Frontul Revoluționar pentru Eliberarea Lituaniei". Tot din informațiile agențiilor de presă s'a luat la cunoștință că "Frontul Revoluționar" este o organizație subterană intitulată "Varpas". Din această organizație ar face și parte un partid comunist care se manifestă și în Georgia. De la Moscova se ordonase scoaterea din administrație a limbii localnicilor și întrebuintarea numai a limbii ruse. Tineretul georgian a ieșit pe stradă, iar sovieticii au trebuit să cedeze!

Țătarii din Crimeea care au fost deportați după războiu în toată Rusia au cerut să li se acorde dreptul de a se însoala în patrie.

Gvernul sovietic, la ora actuală stă în fața unei grele probleme, și anume numărul locuitorilor musulmani din Asia centrală este în creștere, în timp ce numărul rușilor este în descreștere. La sfârșitul acestui mileniu, fiecare al patrulea cetățean sovietic va aparține populațiilor uzbecă, kazahă, turcă și tadjură. O asemenea dezvoltare pune guvernul sovietic în fața unor probleme noi. Relațiile naționalităților va crește continuu. În Ucraina unde opresiunea sovietică este cea mai puternică din toată Uniunea Sovietică, rezistența ucraineană n'a putut fi distrusă. Ucrainenii s'au organizat subversiv și abia așteaptă momentul de slăbiciune al guvernului sovietic pentru a da semnalul revoluției generale.

Din păcate, la ora actuală rezistențele naționale din Uniunea Sovietică nu sunt ajutate din exterior, dar nu este greu de prevăzut în ce situație se va găsi ultimul imperiu colonial, dacă aceste rezistențe vor fi ajutate din exterior.

În această ordine de idei mai trebuie amintit și procesul de destrămare din cadrul armatei sovietice cu revolte și corupție din cadrul ofițerilor. Ceiace este și mai alarmant pentru conducerea comunistă este faptul că printre ofițerii care s'au revoltat au fost și marinarii sovietici. Ori se știe că semnalul răzmeriței comuniste din 1918 l-au dat marinarii. Organul armatei sovietice "Bteas roșe" a fost nevoită să constate și să condamne corupția din armata sovietică. Tot din surse sovietice se știe că din cauza corupției construcția clădirilor de interes militar se scumpește și se întârzie prețuri.

În plus, armata sovietică mai este grevată și cu o altă slăbiciune. Din cauza creșterii numărului minorităților naționale, aceștia necunoscând limba rusă, înțelegerea dintre comandanți și trupă se face din ce în ce mai greu.

E. Cum se va produce lichidarea imperiului sovietic?

Din perspectiva situației de astăzi, la lichidarea imperiului sovietic vor concura mai multe cauze.

1. Războiul.

Se știe din istorie că războaiele aduc schimbări de situații. Imperiul austro-ungar s'a desbinat în urma unui războiu. Tot în urma unui război s'a destrămat imperiul țarist. Acesta a fost însă continuat sub alt nume de către comunisti. Viitorul războiu mondial va aduce schimbări totale, indiferent dacă va fi început de Uniunea Sovietică sau i se va impune din afară. În forma de astăzi imperiul sovietic nu mai poate funcționa, iar o schimbare în timp de pace nu este posibilă. Paradoxal este însă și faptul că Uniunea Sovietică este înarmată până la dinți, dar aceasta nu poate începe un războiu, și aceasta din cauză că industria sovietică nu-i capabilă să livreze armamentul și muniția și piesele de schimb, agricultura nu-i capabilă să asigure hrana soldaților și a populației, iar pericolul de revoltă al popoarelor subjugate va crește la maxim. În plus un mare semn de întrebare este și comportarea armatelor și populației statelor satelite Uniunii Sovietice. Cu toate că armatele acestor țări sunt instruite și armate cu arme sovietice, soldații acestor țări nu vor lupta pentru menținerea Uniunii Sovietice, ci contra ei. Uniunea Sovietică trebuie să detașeze și să mențină în rezervă un număr mare de unități care să asigure căile de comunicații, depozitele de benzină și de muniție și să se aplece de atacurile soldaților din țările socialiste. Armatele statelor satelite care sunt instruite ca armate de ocupație li se vor da misiuni de menținere de ordine în alte țări decât cele proprii. Dacă aceste armate "vor putea și vor vrea să asigure căile de comunicații și depozitele "și ordinea internă" este greu de spus. Se crede însă contrariu, și anume aceste armate vor pactiza cu populația statelor respective și vor îngreuna operațiile armatelor sovietice. Se știe că în anul 1953 soldații sovietici au refuzat în jurul datei de 17 Iunie 1953 (revoluția germană), atunci este ugor de gândit ce vor face soldații polonezi sau unguri. Ce vor face cehii și tșimii numai după 17 Iunie 1953 au fost executați 56 de soldați și ofițeri sovietici pentru refuzarea ordinului de tragere. Se știe că numărul ofițerilor și soldaților sovietici care au refuzat ordinul de tragere în timpul evenimentelor (revoluțiilor) din Ungaria dintre 23 Octombrie și 4 Noiembrie 1956 a fost mult mai mare decât al celor din Germania. Desertări de soldați sovietici au avut loc și în Polonia și în timpul evenimentelor din August 1968 din Cehoslovacia. Ziarile germane au relatat în a doua jumătate a lunii Iunie 1978 despre desertarea unui soldat sovietic. Se mai cunosc cazuri de desertări de soldați sovietici din 1973, 1974 și 1978. Aceștia în timp de pace!

Dacă Uniunea Sovietică ar fi sigură că este atât de înarmată și sigură de o victorie, atunci ar declara atacul fără prea multă premeditație în acel moment nu se va mai târziu în conferințe internaționale care nu se termină, ci cu o brutalitate curent rusească, va emite un ultimatum după altul. Cuprinsul unui astfel de ultimatum va fi scurt și lapidar: "Uniunea Sovietică este puternică și crede că a sosit timpul în care să ceară venirea la putere a clasei muncitoare. Binevoii! a preda puterea tovarășului X. În caz de neconformare trupele sovietice vor fi nevoite să treacă frontiera ca să elibereze poporul muncitor". În numele guvernului sovietic, semnat XY. "Pe cel acceptiv îl invit să citească textul ultimatumului adresat de Uniunea Sovietică. Țărilor Baltice la sfârșitul anului 1939 și în luna Mai 1940. Și ocuparea Basarabiei, a Bucovinei și regiunii Herța n'a făcut tot cu amenințarea cu forța".

Norocul locuitorilor din Europa de vest este că Uniunea Sovietică nu-i atacă de puternică încât să treacă la atac! Să fie oare mâine?

Din informațiile care ne stau la dispoziție, Uniunea Sovietică are pregătit un "Blitzkrieg", la care să a parte o forță de distrugere formidabilă. Atacul ar fi pregătit de artilerie și aviație, iar etapa silnică de înaintare ar fi stabilită la cea 40 până la 80 km. Pentru operațiile preconizate ar sta la dispoziție efectivul militar amintit mai sus (vezi B, pag. 3). Unii experți militari sunt de părere că Uniunea Sovietică va fi superioară, în ceea ce privește armamentul convențional și cel atomic, Statelor Unite și Țărilor Pactului NATO începând din anul decembrie 1980. Alți experți militari sunt de părere că momentul Uniunea Sovietică nu poate declara un războiu contra vestului fiindcă trebuie să mențină un mare contingent de trupe și câteva mii de tancuri la frontiera cu China.

I se va impune Uniunii Sovietice un războiu din afară? Dacă răspunsul este da, cine va fi adversarul?

a) Statele Unite ale Americii?

La ora actuală nu se poate prevedea un războiu între Statele Unite și Uniunea Sovietică. Analizând actuala si-

tuație și bazându-ne pe experiențele din trecut, Uniunea Sovietică nu-i decât produsul unor forțe oculte din Statele Unite. Revoluția comunistă din Rusia a fost făcută în mare parte cu capital american. În parte industrializarea Rusiei comuniste a fost făcută cu capital american. Statele Unite ale Americii au contribuit la înarmarea Uniunii Sovietice. Tot Statele Unite a salvat Uniunea Sovietică de la prăbușire în timpul celui de-al doilea războiu mondial, livrându-i după cum am văzut nu numai cantități imense de material de războiu, dar și material de uz intern și alimente. Tot în acest complex trebuie amintit și faptul că în anul 1938 s'a încheiat între președintele Roosevelt și Stalin și Molotov un acord secret pentru livrarea de informații militare, acord despre a cărei ființă nu știau decât patru persoane. (Oare n'a fost Roosevelt acela care a livrat Rusiei marea cantitate de material de războiu?). (Vezi Anton C. Sutton, op. cit. pag. 97). Tot cu ajutorul Statelor Unite și contrar scopului intrării acesteia în cel de-al doilea războiu mondial, Uniunea Sovietică nu numai că și-a păstrat anexiunile făcute în timp ce era în căldășie cu Germania, Uniunea Sovietică și-a întins frontierele și mai departe, iar Statele Unite au privit cu nepăsare cum Uniunea Sovietică, contrar angajamentelor luate la Jalta, alunga guvernele naționale din țările ocupate și instaura guverne de nuanță comunistă contrar voinței populației. Statele Unite ale Americii puteau, avea dreptul și chiar obligația să intervină!

Constatările de mai sus se pot citi în lucrări apărute în Statele Unite și care arată pe față cum politica oficială americană în timpul războiului se întrecea în acțiuni de consolidare a viitorului dușman. O astfel de atitudine nu are asemănare în istoria omenirii. Ca o răsplătire pentru marea serviciu adus de Statele Unite, Uniunii Sovietice, aceasta a inițiat în acel timp o vânătoare de "șpioni americani" în tot spațiul de ocupație sovietic. Milioane de polonezi, cehi, germani, români, unguri au trebuit să moară în lagărele sovietice, numai pentru faptul că au fost odată simpatizanți americani sau că-i puseseră speranțe de eliberare în ajutorul americanilor Sovietici însă mai realități, berare în ajutorul americanilor Sovietici dar sub învinuirea de arestare și vinovați și nevinovați, dar sub învinuirea de "șpioni" în favoarea capitaliștilor americani). Cunoscutul columnist american Walter Lippmann, din timpul războiului stătuia guvernului american, ca politica externă americană să nu urmărească independența statelor micilor din estul Europei, ci să urmărească ca aceste state să ducă o politică de "unus vincit omnia" cu Uniunea Sovietică. Mai departe susținea nevroza și da povestea că "țările mici n'au dreptul la independență, iar securitatea Rusiei consolidează pacea mondială". Din păcate pentru țările din Europa de est, recomandarea lui W. Lippmann a fost pusă în practică.

Multa lume credea că aceste recomandări aparțin unei epoci trecute, unei epoci împovărată de nevoi și de războiu. Nu mare însă a fost surprinderea generală când la 22 Martie 1976 apar extrase dintr-un raport al "experților de politică externă" la ministerul de externe Henry Kissinger, Walter Sonnenfeld" (tut la sfârșitul anului 1975 în luna Decembrie în fața ambasadorilor americani, la Londra. În acel referat, Sonnenfeld trâmbețea ideea dându-le a ști ambasadorilor americani, că ar exista "o legătură organică" între statele europene și Uniunea Sovietică. Mai mult, specialistul american în probleme sovietice regretă faptul că: "Uniunea Sovietică n'a fost capabilă să se asigure de loialitatea țărilor est europene, asta înseamnă o nenorocită "neputință" a Uniunii Sovietice fiindcă "Europa de est se găsește în sfera de influență sovietică".

Dar Sonnenfeld continuă cu constatările și cu teama că "mai de vreme sau mai târziu acestea pot deveni explozive și cauza un al treilea războiu mondial. Această situație nenaturală și neorganice a raporturilor este o primejdie pentru pacea mondială și începerea conflictului între est și vest este de neevitat".

Cu astfel de concepții, este de la sine înțeles că Statele Unite nu puteau și nici nu voiau să intervină în țările est europene ce voiau a se desclătuș de "legătura organică cu Uniunea Sovietică". În ultimul timp, cu ocazia implicării a 10 ani dela ocupația Cehoslovaciei, statele au publicat declarațiile oamenilor politici din Cehoslovacia care pretind că invazia trupelor comuniste a fost făcută, după ce în prealabil Statele Unite li dăduse asentimentul.

Multă speranță s'a pus pe numirea lui Z. Breznevici ca expert în Ministerul de Externe al Statelor Unite. Breznevici este de origine poloneză și opinia publică are de părere că acesta va influența politica externă americană în altfel decât precedesorii săi, fiind că această atitudine a fost antirusă a poloneșilor. Profesorul Z. Breznevici, era expert pentru problemele sovietice și în anul 1965. Se atunci propunea într-o conferință publică următoarele: "Statele Unite și Uniunea Sovietică s'au elaborat un plan de ajutor economic pentru vestul și estul Europei. Un astfel de plan ar fi primit cu bucurie în Europa de est". Expertul de care

este vorba propunea credite americane de care să beneficieze Uniunea Sovietică. S'ar putea ca astăzi (1978) profesorul de origine poloneză Breznevici să gândească altfel decât în anul 1965. Deocamdată în politica americană nu s'a schimbat cu nimic...

După victorioasa retragere a Statelor Unite din Vietnam, urmează în Africa o epocă de cuceriri sovietice. Ceiace supără opinia publică mondială, dar nu guvernul american, este faptul că reprezentantul Statelor Unite la Organizația Națiunilor Unite scoțete mercenarii lui Brejnev în Africa, soldații comunistului Castro, ca forțe de ordine! Trebuie să intervină ceva extraordinar, ceva neprevăzut de logică ca Statele Unite ale Americii să-i schimbe poziția față de Uniunea Sovietică. La ora actuală este greu de a face pronosticuri.

Si acțiunile duse de actualul președinte J. Carter în privința "drepturilor omului" par a se concentra mai mult asupra țărilor ce-au lăsat comunismul, cum ar fi Chile, sau a celor ce se apără de el, cum ar fi Brazilia, decât asupra barbarilor comunisti din Europa de est!

Iar când este vorba de persecuții și ilegalități din Uniunea Sovietică președintele american, vede numai într-o anumită direcție. Poate că va vedea și împrejur.

b) Un războiu cu China?

Un războiu între cele două state comuniste China și Uniunea Sovietică pare posibil. Motivele unui astfel de războiu ar fi de două categorii aa) un conflict ideologic și bb) un conflict teritorial.

În ceea ce privește conflictul ideologic s'ar putea spune următoarele:

aa) Comunismul rusesc este de nuanță optimistă, rușii susțin, că indiferent ce se va întâmpla, comunismul va ieși învingător și va fi ultima fază a evoluției societății. Capitalismul va fi înlocuit cu comunismul, această schimbare este o lege care nu se poate ocoli. Pe comunistii ruși nu-i interesează și nu-i înspăimântă nici eșecurile economice și nu-i impresionează nici nemulțumirile populației, toate eșecurile sunt de nuanță trecătoare, dar în final va exista o societate socialistă fără clase și fără stat.

În schimb comunismul chinez este de nuanță pesimistă. Nimeni nu poate prevedea când societatea va deveni comunistă. Nimeni nu poate prevedea când societatea va deveni comunistă sau dacă într-adevăr va deveni comunistă. Se poate ca după comunism să revină capitalismul, sau o altă formă de stat pe care n-o poate prevedea nimeni.

În plus, între chinezi și ruși mai există și o altă față a problemei. Cultura chineză are tradiție și o formă superioară culturii ruse, iar chinezii nu pot învăța dela primiliv.

bb) În ceea ce privește conflictul teritorial acesta este vechi și moștenit încă din secolul trecut. Uniunea Sovietică stăpânește teritoriile pe care China le scoțete ale ei. Guvernul chinez a repetat mereu și a cerut nu numai restituirea teritoriilor chineze dela ruși, dar și retragerea rușilor din toate teritoriile ce le stăpânește pe nedrept. China susține că teritoriile chineze au fost anexate de imperiul țarist prin încheieri de tratate inegale. Ciochiri militare între Rusia și China au avut de nenumărate ori loc. De ani de zile se duce o propagandă pe problemele teritoriale, pe care Rusia le poartă pe nedrept, China acuză Uniunea Sovietică de "imperialism" și susține că posedă teritorii rapite statelor socialiste. Printre aceste teritorii ținuțe pe nedrept de Uniunea Sovietică este și Basarabia și Bucovina luate dela România. Pe de altă parte Uniunea Sovietică acuză China de imperialism și o condamnă ca răspândite hărți în care teritorii străine sunt date ca teritorii Chineze. Pe de altă parte China cere guvernului german să susțină unificarea Germaniei.

Ambele puteri comuniste se acuză reciproc de înarmări masive, iar Rusia este obligată să mențină la frontiera cu China un număr mare de soldați. Într-un timp prinde propaganda chineză în ținuturile ocupate de Rusia dar cu populație mongoloidă.

În momentul de față, un războiu între Uniunea Sovietică și China nu este posibil, iar o amenințare cu războiu contra Uniunii Sovietice din partea Chinei nu-i posibilă. China nu este pregătită de a purta un războiu modern. Ea este slab înarmată cu armament convențional, nu posedă destule rachete și nu se știe câte bombe atomice, nu le. Chiar dacă China ar avea suficiente bombe atomice, nu le poate îndrepta asupra teritoriului sovietic, înșurându-i rachetele de mare distanță, deoarece Rusia este vulnerabilă mai mult în partea Europei decât în Asia. S'a vorbit mult despre începerea unui războiu preventiv din partea Uniunii Sovietice contra Chinei. Se pare că un astfel de risc ar fi prea mare pentru Uniunea Sovietică. Aceasta ar însemna să lupte contra unei țări cu o populație de mai mult de trei ori decât Rusia, iar o înaintare a trupelor

tarist au fost ingelate de liderii comunisti, si anume in problema nationala primul guvern socialist din lume ne aplicand principiul formulat de Marx, care sustine ca "poporul trebuie sa se izboreste un alt popor isi faureste propriile state latenti", a doua oara nu vor mai putea fi ingelate indiferent cu ce noua formula se va mai veni pentru se continua imperiul rusesc nu mai fi de crezut. Pericolul unei revoluii nationale este mai mare decat oricand. Nu se poate da o data precisa cand se va produce acest eveniment. Cu siguranta insa, va veni.

Este un adevăr care trebuie mereu repetat: Inițiativa revoluțiilor naționale din Germania, Polonia, Ungaria și Cehoslovacia a pornit din sânul partidului sau din inițiativa populației. În Germania de est, partidul voia să arate lumii că populația germană are dreptul de a demonstra și protesta contra unor asupriți iar în Ungaria tot partidul a permis oamenilor de cultură să critice regimul. În ambele țări a izbucnit apoi revoluția. Situația este asemănătoare și în Cehoslovacia. Liderii comunisti voiau un socialism cu față umană. Ideia a pornit de la un secretar de partid. Rezultatul se cunoaște: atacul comun al armatelor socialiste contra altui stat socialist! Nenorocul nostru a fost că mișcarea Nichte Hrusciov a fost înălțată prea de vreme data putere. Dacă ar mai fi rămas, la conducerea atunci regimul comunist ar fi intrat de mult în istorie, cu alte cuvinte spus: s'ar vorbi numai de epoca de groază a comunismului.

de stat și o ideologie falimentară, bazată pe idelle reacționare ale secolului trecut oricâtă voință diabolică ar sta în spatele ei nu se poate menține la infinit cu aceeași intensitate. Odată scăpată de sub control, nimeni n-o mai poate salva. 80 de ani de insușește, 60 de ani de teroare, 60 de ani de oprimări, 80 de ani de samavolnicii, 60 de ani de mirclună, 60 de ani de trăire artificială nu pot salva un regim care este contra naturii. Acest regim, mai curând sau mai târziu se va prăbuși.

3 *Evoluista*

Conform unei teorii lansată în America, teoria convergenței, dictatura comunistă ar evolua către o formă democratică în care se va păstra ceva din sistemul și practica comunistă dar va împrumuta și elemente din regimul democratic. O astfel de realizare nu-l realistă, deci pare că teoria Comunismului nu poate ceda nimic în momentul în care cădează nu mai este comunism și guvernele comuniste vor fi alungate dela putere. Comunismul se menține la putere numai prin forță. Conform unei teorii a lui Lenin "poporul trebuie să simtă forța, astfel se revolta".

Nu mai în niunea Sovietică există la ora actuală peste trei milioane de deținuți politici pașii de cea 20.000 de agenți ai serviciului de securitate, plus 200.000 de agenți secreți, plus nouă milioane în serviciul miștii. Odată ce poporul nu va mai simți lanțurile la mâini și la picioare, își va lua libertatea de a fi liber, iar tiranii vor fi alungați dela putere. Am văzut mai sus, că'n Germania de est comunistii au vrut să se joace de-a democrația lăsând și îndemnând populația să iasă pe stradă ca să demonstreze contra marilor normelor de lucru. În momentul când lucrătorii și-au dat seama că sunt liberi, și-au luat libertatea de a cere să fie liberi încercând să alunge pe acela se-l sugrumau! Numai experiența comunistilor ruși acestia și-au dat seama de situația gravă a momentului a salvat regimul lui Ulbricht. Eroii „comunisti Ulbricht” se ascunse de mâna poporului în „cască”. Rușii mai realisti au scos tancurile pe străzi și a ordonat tragerii și ocuparea pozițiilor pierdute de Ulbricht. Fără tancurile rușilor la ora actuală nimeni n-ar mai fi știut de un regim comunist în Germania de est. O situație asemănătoare s'a întâmplat și în Ungaria. Guvernul comunist a îndemnat scriitorii și populația să demonstreze. Din aceea căteva zile mai târziu regimul comunist a fost înlăturat. Și aici ca și în Germania de est, numai tancurile rușilor a „reintrodus comunismul falimentar și terorist” contra voinței poporului!

Popoarele subjugate nu se vor mulțumi cu o evoluție în măsură! În concluzie se poate spune că o evoluție în sistemul comunist nu este posibilă. Atâtea vreme cât va domina comunismul se va guvernă prin teroare. Numai un regim care va renunța la teroare poate să asigure libertate absolută. Iar un astfel de regim, nu poate fi decât altul, nu regimul de nuanță comunistă.

destrămarea actualului regim comunist nu se poate face decât în urma unei revoluții interne, unui război împus din afară sau a unui război preventiv început de comu-
nisti cu speranța că vor scăpa de greutățile actuale sau că vor elimina posibilitățile ca națiunile minoritate să devină atât de puternice încât ele să destrame din interior
regimul comunist. (Odată cu destrămarea Imperiului sovie-
tic se vor produce schimbări în toată Europa de est. Im-
plicit și în România

Semnăul de destrămare al Imperiului comunist se va da de la Moscova sau din Rusia. Este greu de prevăzut desfășurarea evenimentelor sau succesiunea lor dar se poate prevedea și poate întâmpla: o "revoluție de palat" sau o "revoluție în țară", o "întoarcere de stat" provocată de membrii de partid și de stat - de "militari" de "miscările de rezistență națională" care și în momentul de față sunt active sau în urma "unei erori de tactică sau de strategie a celor două curente" adică din partea comunistilor.

la ora "X" s-ar putea produce in Romania urmatoarele situatii

Fără îndoială că cei care vor afla primul despre situația din Rusia vor fi comunistii deoarece ei dețin la ora actuală monopolul și dirijorii (manipulatorii) tirurilor. Atunci va fi o situație asemănătoare ca în Germania în anul 1953. În Polonia și Ungaria în anul 1956 sau Cehoslovacia în anul 1968 și Polonia în anul 1972 și 1977. Într-o asemenea situație s-ar putea ca partidul comunist să ordone o manifestație antirusă ca în anul 1964 și 1968. Se știe că în anul 1964 din ordinul partidului comunist se făceau întruniri la care activiști de partid jurau în fața cetățenilor uimiti și înșălmăntați că „explozarea sovietică la lua sîrșit”, că „Rusia va trebui să cedeze teritorii furate României” și că „România va duce o politică conform intereselor poporului român”. Într-azi se mai știe că în August 1968 actualul secretar de partid reușise la 23 August prin discursul fulminant (ținut de la balconul palatului regal din București să aibă aproape toată populația României de partea sa) Nicodană n'a avut un lider comunist atât popularitate cât a avut N Ceaușescu la acea dată! Dacă s-ar fi ordonat atacul, poporul român l-ar fi urmat pe Ceaușescu fără murmur. Numai că atunci N Ceaușescu n'a fost corect el a înșelat bunacredința a românilor N Ceaușescu nu și-a executat „intercanal directivele venite dela Moscova”. El trebuia să mimizeze rolul „rezistențului și apărătorului dreptului internațional”, dar nu s'a treacă peste măsura. La fel se mai știe că „rezistența lui Ceaușescu contra atacului trupelor satelite și sovietice în Cehoslovacia a încetat imediat „după îndreptarea acțiunii cu ambasadorul sovietic la București”. Să și îl dat corect povete?

În momentul înșă când "se na aia precu c' guvernul sovietic din Moscova a fost alungat de la putere" atunci conducerea comunistă de la București, ca să se salveze de mânia poporului va forma ea însăși un guvern de "salvare națională" bineînțeles cu elemente comuniste eliminând, așa vom auzi "toate elementele trădătoare care au slăbit comunismul rusesc". Vor face acest teatru numai pentru salvarea lor personală! De fapt vinovăția comunistilor români nu constă numai în aceia că sunt unele puteri de ocupație ci în faptul că sunt credincioși acestora. Comunistii de la București cunosc amploarea exploatarii rușei, dar o țin secretă. Ei spionează pentru Rusia și răspundând știri că duc o politică independentă. Dacă comunistii români ar avea un pic de demnitate națională atunci ei ar trebui făcut cunoscut lumii amploarea exploatarii rusești. Ținând aceste date secrete, înseamnă că sunt complici cu puterea exploatoare. La ora X vor căuta cu o altă minciună să atragă populația de partea lor acționând altfel decât astăzi.

altfel decît prin zile, vor elimina din funcțiile de conducere pe toți aceia care au studiat în Rusia și au urmat școlile de securitate rusești. S-ar putea ca actualul secretar de partid să sească din nări discursuri prin care el însuși să alăce pe comunistii din Rusia. S-ar putea ca unul dintre complicii actualului secretar general la crime să îl la conducerea partidului și să formeze un nou guvern. S-ar putea ca acești falși politici să se mențină câțeva zile la putere formând un guvern de tranziție, un fel de dictatură proletară, dar de nuanță națională. În această perioadă însă noul guvern de dictatură proletară nu va avea suportul națiunii. Oportunitățile vor intra în panică și vor da bir cu fugiții. Se vor travesti în toate chipurile, vor nega trecutul lor proletar, vor căuta să ajungă cât mai repede în Rusia, sau întruna din țări capitaliste unde din vreme au depus la conturile secrete "bani" obi pentru zile negre". În acest moment se va destrăma și aparatul de teroare securitar, iar milițienii vor "întindea cu cădești". Guvernul acesta de dictatură proletară își va da cu zădărniciu seama că n-are sprijinul nici al populației și nici al aparatului de teroare și va fi obligat să predea puterea în mâinile reprezentanților autentici ai poporului român. Numai aceștia vor putea scoate țara din haos. Atunci va fi momentul când va apare salvatorul un "Tudor Vladimirescu, Avram Iancu sau altul".

In momentul de față nu se poate prevedea cine va fi acela care se va impune. Chiar dacă am ști sau am presupune posibilități, n-ar fi bine să se facă alturi la persoana aceleia de deocareva aparatul de teroare ar face masacrul de eliminare. Aparatul actual de teroare ar face ceea ce facei Herod. Suntem înșel convingși că se vor găsi conșcutori, așa cum s'au găsit pe valea Jiului, la Crălova, Pitești, Brașov sau București. Acești geți sunt conducători de populație și la momentul oportun vor primi împuternicirea.

Este posibil ca să urmeze o perioadă mai scurtă sau mai lungă de haos. În care timp să se ajungă la exerse jafuri de masele. O liberă de primă necesitate ar fi acela

O altă cauză care poate duce la prăbușirea imperiului colonial sovietic ar fi revoluția. O astfel de revoluție ar putea izbucni în două feluri:

La ora actuală bugetul statului sovietic este grevat în proporție de 11,5 % de cheltuieli pentru apărarea națională înclusiv și mai ales pentru a rămâne în cursa înarmării. Cheltuieli de înarmare vor crește anual cu 4-5 %, ceea ce înseamnă că în viitorul apropiat ca Uniunea Sovietică să nu mai poată face față cheltuielilor de înarmare deoarece economia sovietică este în descreștere față de anii precesi. Dacă în anul 1958 creșterea veniturii naționale sovietice era de 12 %, astăzi a ajuns abia la 3 % și are tendința de scădere continuă.

Pentru a ține pasul cu rata creșterii înarmărilor Uniunea Sovietică va fi obligată să recurgă la măsuri drastice de economie în dauna cetățenilor. Atunci se vor repeta revoltele din trecut.

Un singur lucru este cert: Uniunea Sovietică va căuta să se înarmeze cu capital și tehnologie venite din vest. La ora actuală, țările europene se concurează între ele care să ofere mai mult capital și tehnologie în Uniunea Sovietică decât alții în Uniunea Sovietică sau în celelalte țări. În Uniunea Sovietică, capitalul european este folosit în principal pentru construirea fabricii de automobile cu capital european. În Austria și sudul Germaniei, depind de o bună dispoziție a Rusiei ca populația să se obișnuieze să consume mai multe cafea, de exemplu. În Occident, se obișnuiește să se consume cafea, ceea ce este obligat să consume și în Uniunea Sovietică. În timp de pace, mai multe țări învecinate își poate închipui să se poată întâmpla în timp de război.

Estul datorându-se acestui, ca fiind fabricarea de dolari pe care nu întâia bucurându-se nu o va putea plăti. Până în anul 1988 datoru-estului față de dolari. Se fundea suntem la capitolul: cunoscute date de țările capitaliste țările așa numite socialiste nu trebuiesc ținute și alte forme deghizate de ajutor a noime autorilor financiar dar penină cumpărarea camionilor din țările laudându-se socialist. Cu veninul celui german format din social-democrați și liberal-democrați a pus la dispoziție țările din laudatul și liberalizării marelui de mări. Mai întâi nu trebuie uitat ajutorul dat Poloniei în schimbul "eliberării" a 120.000 de cetățeni polonezi de origine germană în suma enormă de 240.000.000 D.M. celule însumând că a celui de per-sona cumpărata costă aproximativ 20.000 D.M. Nu trebuie uitat nici faptul că guvernul german a "acordat un impru-mut de 750.000.000 D.M. Rămânând" în schimbul unei "eliberări" a 11.000 persoane cetățeni români de origine germană nu aceste persoane că potă emiera în Germania. În plus trebuie amintit că economia falimentară a Germaniei "cuprinsă de răsă pramește anual ca fabrica-ge sub diferite prețuri din partea Republicii Federale Germane ca taxa de tranziție contribuți pustiți rempuneră taxelor de intrare în Germania de vest plătită de cetățenii din Germania de vest renunțarea guvernului german de debarșă de se ruvine prin nepoști cumpărăturilor făcete de Germania de vest în Germania de vest. De toate aceste ajutoare beneficiată însă marele frate din estul Europei Uniunea Sovietică.

În afară de ce s-a arătat la punctul D 4 se mai pot adăuga următoarele. Națiunile subjugate în timpul imperiului

de a se instala o "autoritate publică, chiar dacă ar fi proastă", ținându-se seama de principiul că o "ordine proastă este mai bună decât un haos complet". Această autoritate ad-hoc trebuia să intervină cu toată autoritatea și cu toată asprimea pentru ca țara să nu fie transformată într-o baie de sânge. Nu se cerea prea multă imaginație și creșterea lui poate nu ar fi fost un lucru atât de simplu. În primul rând, trebuia să se asigure că toți membrii ai familiei Primăriei obligate a acestor vremi trebuia să fie impiedicate în răspunderea personală (în Franța, am putea spune într-o țară civilizată, imediat după eliberare în anul 1944 au fost omorâți peste o jumătate de milion de francezi sub pretextul colaborării cu dușmanii. În acele vremi s-au întâmplat crime oribile fiindcă pădurea fusese înșelată rațional).

Pe măsură ce țara revoluționară va intra în ordine, în același măsură toți aceia care au făcut parte din aparatul de teroare trebuiesc să fie arestați și predați tribunalelor extraordinare pentru a fi judecați, condamnați sau achitați. Cei ce vor trebui să fie condamnați, trebuie să li se dovedească o vină personală, și nu una colectivă. Căpeteniile de astăzi trântorilor vremurilor noastre, vor fi deținute în lagăre construite de ei, și vor fi obligați să lucreze contra plății, să muncească la reconstrucția țării.

La început se va îngriji ca fabricile la orage, iar la țară gospodăriile agricole și cooperativelor agricole să-și continue activitatea în forma de astăzi. Abia mai târziu, adică după ce țara va avea un guvern legal reprezentativ ales prin alegeri libere și secrete, numai atunci se vor lua măsurile cele mai potrivite de gospodărie a acestora în funcție de interesele generale ale populației. Soluția se va da de cei de acolo și nu se va importa din străinătate. Părerile mele personale este că se va reintroduce proprietatea privată, dar să se mențină proprietățile de stat asupra în duștrilor cheie. Restul se poate transforma în fi societăți particulare pe acțiuni sau unități autonome la care ei statul să fie participant cu procent.

În același timp vor fi desființate gospodăriile agricole instituții străine (firi) poporului român, iar dreptul de proprietate asupra pământului, luat cu forța de către comunisti, se va retroceda celor în drept. Formele și procedeele vor fi îndeplinite ținându-se seama de interesele generale ale statului.

3. Forma de stat

Până la ora actuală, deși i se poate aduce multe critici, cea mai bună formă de guvernământ este democrația parlamentară cu o pluralitate de partide democratice.

a) Pentru o mai bună guvernare a țării ar fi necesar introducerea unui sistem parlamentar compus din două camere. De la început trebuie limitat sau chiar exclus dintru început sistemul de conducere prin decret-lege emise de puterea executivă. Sistemul născut al acestor operațiuni ne este cunoscut din practica dictaturilor din trecut, iar o reînviere a speciilor trecutului trebuie de la început îndeplinită.

b) Seful statului poate fi "un președinte" ales pe "timp limitat" sau "nelimitat" sau chiar reintroducerea regalității, bineînțeles dacă majoritatea populației o dorește printr-un plebiscit. În re-ace privește "instituția președintelui" putem lua exemple din experiența Statelor Unite sau din Franța. Poate chiar regalitatea, dar o regalitate fără puteri absolute ca în trecut, deoarece, regalitatea este acia care asigură continuitatea politică și autoritatea publică într-un stat. Trebuie avut în fața ochilor triste experiențe din Italia. Odată schimbat peșagul politic, țara a intrat pe mâna demagogilor, în timp ce în Belgia, Olanda, Anglia, Suedia, Danemarca sau Norvegia, s-au făcut schimburi de guverne dar nu s-au produs deordini ca în Italia. La ora actuală Italia este pe pragul haosului. Mai trebuie avut în vedere și situația din Germania de vest. Acolo un singur președinte s'a arătat demn. Restul puse în mâinile forțelor din exterior.

c) Imediat după răsturnarea dictaturii comuniste se vor exprima toate legile străine filinței noastre naționale bineînțeles și actuala constituție. Imediat după eliberarea sub dictatura comunistă se va convoca o Adunare Constituțională care va elabora o nouă Constituție. Noua Constituție va trebui supusă spre aprobare poporului.

d) Forma juridică a proprietății va fi proprietatea particulară. Statul va trebui să rămână proprietarul sub-solului și să mențină numai asupra resurselor economice

de mare însemnătate pentru economia națională (uzine atomice, baraje de apă, căi de comunicație, etc.).

4. Politica externă.

În celace privește politica internă situația va fi clară. Poporul român își va alege forma de guvernământ pe care o va dori. În celace privește însă politica externă, România de mâine va avea multe greutăți și va trebui să rezolve o multitudine de probleme.

În primul rând, trebuie avut în vedere că nu mai trebuie să fim guvernați din străinătate, nici dela Paris, nici dela Londra și nici dela Moscova. Este știut că până la începerea celui de-al doilea război mondial, România era guvernată dela Londra sau dela Paris. Ce se hotărâa acolo, se executa la București. Guvernele române erau un fel de executanți ai forțelor străine. Înainte și în timpul celui de-al doilea război mondial am fost sub influența Berlinului, iar după cel de-al doilea război mondial, la București se execută ordinele haitmanului dela Moscova. Se știe că după cel de-al doilea război mondial, puterea vestică, cea mai puternică și care contribuise cel mai mult la câștigarea războiului contra Germaniei, ne-a făcut pur și simplu "cadavru Moscovei", și nu numai pe noi români care ne apăsaserăm gila și credința, și anume, acelei țări, care este, la izbucnirea războiului, tot atât de vinovată ca și Germania, Uniunea Sovietică. Statele Unite ale Americii au mai livrat și alte popoare, cum ar fi polonezii, pentru care justificau începerea războiului, și anume "eliberarea Poloniei de sub jug străin". La terminarea războiului se uită și promisiunile, se uită și principiile pentru care America intrase în război și caică și principiile de drept internațional. Toate acestea în favoarea unui stat ce mai înainte fusese eliminat din Societatea Națiunilor ca agresor, Uniunea Sovietică.

Urmările pe știu, Uniunea Sovietică și-a luat rolul unei puteri colonialiste. În toată Europa de est nimic nu se putea face fără aprobarea "haitmanului dela Moscova". Diferența dintre trecut și prezent este totuși mare. Sub tutela Angliei și Franței ne guvernăm după legi și obiceiuri românești, situația s'a schimbat însă când am fost "donat" Uniunii Sovietice.

După lichidarea imperiului moscovit de nuanță comunistă vom fi puși în situații grele. O parte din problemele ce se vor pune ar putea fi următoarele:

A) Pașă de Rusia

La ora actuală popoarele subjugate contează pe o Rusie desmembrată. În felul acesta popoarele subjugate vor căuta, și vor trebui să-și recapete libertatea. Un popor de peste 60 de milioane de ucraineni nu poate fi ținut în robia rusăscă. La fel Țările Baltice. Nu mai puțin vor cere libertatea și Țările din regiunea Caucazul ca și cele din Siberia. Rusia de mâine va fi atât de slabă încât nu va mai putea ca în primele zile ale regimului comunist să lupte pe două fronturi: consolidarea puterii și reînchiderea popoarelor ce-și aleseseră libertatea.

Conform unei legi necrise, dar care se poate constata în Rusia, un regim dictatorial a fost schimbat în urma unei revoluții cu un alt sistem și mai sângeros decât cel precedent, alungat dela putere Regimul comunist, care a urmat celui țarist a costatzeci de milioane de oameni. Iar schimbarea acestui regim se va produce cu jertfe și mai mari. Fără jertfe, indiferent din ce parte va veni lichidarea actualului imperiu colonialist — război sau revoluție —, o schimbare în Rusia și o lichidare a acestui regim nu-i posibilă.

În celace ne privește pe noi românii, cu viziunea Rusiei vor trebui să fie rezolvate următoarele probleme:

a) Provinciile române Basarabia Bucovina și regiu nea Herța vor reveni României prin forța lucrurilor. În momentul oportun românii din aceste provincii se vor revolta la fel ca și celelalte popoare subjugate și vor cere alipirea la România pe baza dreptului de autodeterminare. Încă de acum se cunosc revolte ale românilor din Basarabia.

Probabil că guvernul central rusesc nu va accepta și nici recunoaște dreptul de autodeterminare al românilor și nici al celorlalte popoare subjugate. Situația pentru guvernul central rusesc va fi atât de grea încât va fi obligat să o facă, atât deslipirile cât și alipirile. Rusia va accepta alipirea provinciilor românești în schimbul recunoașterii noului regim, sau sub prețuarea evenimentelor internaționale dela acea dată.

(Într-oare în numărul oltor)

STEFAN GEORGESCU-OLENIN

de N. S. GOVORA

Născut la 83 de ani, a murit la 16 Decembrie 1978. Ștefan Georgescu-Olenin un om care a dat naștere la controverse. E drept, nu era un om comod. Și totuși, nu am cunoscut un om mai bun ca el. Nu era un răsvărit, răsvărit a fost tatăl lui, Ștefan Georgescu-Sergent. Din acest punct de vedere, aș putea spune că Olenin era un desamăgit. Calitatea de răsvărit a tatălui său, îi fusese transmisă doar pe jumătate. Ștefan Georgescu-Sergent fusese un răsvărit, Olenin nu era un răsvărit, dar era un iubitor al răsvărității. Dar tatăl lui îi transmisese alte calități: de exemplu, eroismul, înclinarea spre scris, iar răsvăritărea transmisă, cum am mai spus, numai pe jumătate, era în Olenin o demnitate fără reproș. Val de acel care-l rănea această demnitate!

Tatăl lui fusese voluntar în războiul din 1877. În 1913 Olenin terminase liceul și-și luase bacalaureatul. Un copil dintr-o familie, normal, înclina să-și petreacă vacanța în liniște, eu fericirea adolescenților ce și-au luat bacalaureatul. Dar el era fiul lui Georgescu-Sergent. Și s'a făcut luntre și punte ca să plece pe front, ca voluntar. Ca și tatăl lui. Așchia nu sare departe de trunchi. E drept, această campanie din Bulgaria a fost o plimbare, turburată doar de boieră, dar în momentul în care s'a hotărât să se înscrie ca voluntar, Olenin nu avea de unde să știe că acel război avea să fie o plimbare, și el nu se înscrisese ca voluntar, pentru a se plimba.

Tatăl lui era țaran, dar un țaran nu numai cu câteva clase secundare el și unul cu dor de a se instrui, de a se cultiva. Citea cărți francezești scrise și publica articole și cărți. Dar era aspru cu toată lumea, începând cu el însuși. Cu fiul lui, cu Olenin, era chiar mai aspru decât cu ceilalți. Adolescent, Olenin, venit în vacanțele de vară în loc să se plimbe, să facă curte normaltoare sau liceistă din Murfalar, trebuia să meargă în seara sau în dimineață, și nu numai atât, dar îl și bătea, când socotea că fiul nu e destul de ascultător.

Și totuși, ajuns și eu în pragul bătrâneții un om din nefericire — umbiat, n'am întâlnit un altul care să-și fi iubit atât de mult tatăl, să-l respecte atât să-și cultive memoria. Aș putea spune că Olenin își idolatriza tatăl, pe Ștefan Georgescu-Sergent. Întro scrisoare de acum câțiva ani, mi-a povestea cum: tatăl lui, și-a bătut odată cu bișul. Nu mai țin minte termenii, dar e probabil să intră în misivă a mea, desamăprob sau chiar condamnam actual și în altă scrisoare, Olenin mi-a răspuns, păgălnic: "Mi-o lua și tu așa, măi Govora, păi tatăl meu m'a bătut cu bișul, pentru că nu a avut altceva la îndemână". E glosat că în lume, dragostea merge de sus în jos și nu de jos în sus, adică părintii își iubesc fiii se sacrifică pentru ei, și nu și în sens invers. Ori Olenin a fost o excepție. El își diviniza tatăl. Sergent murise în 1922 și 56 de ani mai târziu, fiul cheltuia o sumă importantă de bani pentru el și aduna scrisorile într-un volum. Și-mi scria: "Govora, te rog pune cât mai multă griji ca această carte să iașă cât mai frumos vreau ca tata să fie mulțumit acolo. În mormânt!"

Murind tatăl, îi rămăsese ca moștenire proprietatea de la Murfalar, pe care a îngrijit-o el și înfrumusețat-o cu aceiași sălbătică dragoste pentru tatăl lui. A mărât casa a făcut o viață carieră: purta numele Rîgmoș. Rîgmoș era soția lui, Dna Georgescu-Olenin, dănești, exemplară soție care și-a condus soțul la locul de veci, după o căsnicie de 45 de ani. Când situația s'a mai relaxat, Olenin a trimis-o pe soția sa să facă o cură la Eforie. Era doar un pretext, motivul adevărat era îngrijirea mormântului tatălui lui. El nu a voit să se ducă. Și-a că și se va întâmpla nimic, autoritățile actuale din țara noastră nu puteau găsi ni-și un om care să ducă de capul să în 1944 refuzase să se înscriseră în Țară. Și în țară de astăzi Olenin avea înclinație și foarte important astăzi pentru românii și nu tot dorul de a-și revizita Murfalarul, cu tot dorul de a merge și închinându-se pe mormântul tatălui lui. Olenin n'a făcut-o. "Măi Govora, mi-a spus el, or fi făcut ei comunistii multe lucruri bune acolo, după câte se laudă dar țara areasta și altă țară, nu o are pe care am cunoscut-o eu".

La Murfalar dna Olenin a găsit tot schimbat doar viața era așa cum o lăseseră și pe frontispiciu, rămăsese

numele Rîgmoș. Olenin asculta povestirile soției sale, cu ochii închiși.

Terminându-se războiul — plimbare din 1913, Olenin a făcut școala militară de infanterie și a ieșit ofițer. Dar de promoție, atât la liceul militar din Iași, cât și la școala militară, Olenin era destinat să urce cele mai înalte trepte ale carierei. Dar în timpul cât și-a făcut școala militară în timpul liber (1), Olenin și-a luat și licența în Drept. Și tânăr sublocotenent, Olenin, în loc de cheful, citea și scria. Și a devenit colaborator de bază al unei reviste condusă de Tudor Arghezi care, într-un număr festiv, nu numai că-l elogia, dar îi dădea și fotografia. Talentul moștenit de la tatăl lui, Sergent, își spunea cuvântul.

Dar interveni un nou război. Olenin, cum era normal într-o viață de eroi, a plecat pe front. E cunoscut dezastrul primei părți la acest război și Olenin căde prizonier la Bulgari. Sălbăticia cu care s'a comportat vecinii noștri de la Nord cu prizonierii l-a făcut să-l urască în mod deosebit. Am fost prieten cu el 30 de ani, numărul prietenilor care s'am ascultat (termenul) povestirile e greu de stabilit, chiar aproximativ totuși, nu m'au vorbit niciodată de mama sa. An-rămăsiu impresia, poate la ea și mama lui era bulgară. Se pare că în Murfalar, Olenin pe lângă limba țărănească pe care o învățase de la tatăl pe care l-a iubit, și-a învățat și bulgărește de la mama lui. Și de la bulgărească, la fost ușor să treacă la cea românească. Franțuzeasca o învățase în liceu, și bine nu mă amănez. De aici, mai târziu, o treacă la alte limbi, înclinație moștenită de la tatăl lui, Sergent. Rîgmoș.

După eliberarea din prizonierat, grație prietenilor, plus cu noșterea limbilor ruse și franceză, Olenin, înțeles, a fost trimis în misiuni importante, pe lângă Petliura, Denikin și armata poloneză.

Terminat război, Olenin, tânăr căpitan, cu o splendidă carieră militară înainte, demisionase, pentru a se face avocat. Nu sunt sigur probabil nici el nu era sigur, dar se pare că această pădure a armatei l-a nemulțumit toată viața. Rămăsese un căpitan, carieră armatei. Nu căde în senzoribilitate el și în privirea prietenilor când venea vorba de carieră sau carieră generală, dar era din același gen, promite cu el și spunea: "Cine știe, dar ași fi rămas în armată, și el mi-a spus și eu general". Și fără îndoielă se fi auzit, deoarece fusese ser de promoție. Și luma armată și pe ofițeri. Nu nu abia pe tot sistemul el numai pe cei cu carieră. Avea o înaltă stimă și pretenție de exemplu, pentru generalul Chirnoșci, dar nici una nici altă pentru generalul Puiu Petrescu. Când a murit generalul Chirnoșci, Olenin a plătit lui Arsenie că s'a costat un număr spe-

cial din "Curierul românesc", închinat generalului Chirnoagă.

Demisionand din armată, a intrat ca secretar la marele avocat Didi Micescu, frate al celebrului Istrate. Printre altele, Didi Micescu, dându-și seama de excepționalele calități ale lui Olenin, i-a încredințat un important proces civil, în care erau în joc sece de milioane. Olenin a câștigat procesul, după care Micescu l-a chemat în cabinetul său și i-a spus: "Bravo Olenine, nu m'am înșelat. Încredințându-l procesul. Uite 100.000 de lei, partea ta".

Dar aici intervine simțământul de demnitate de care am vorbit, al lui Olenin. Tăgăd și ridicând capul, l-a răspuns lui Didi Micescu: "Măcar, îmi pare rău. Pentru acest proces 100.000 de lei, ca băcuș, e mult, ca onorariu, e puțin. Vă salut".

Și a plecat fără să accepte suta de mii de lei și a plecat să-și continue studiile în Italia unde a luat două doctorate. A plecat fără suta de mii de lei care i-ar fi prima bine, dar pe care demnitatea îl împinsese să o refuze. Între timp a scris și publicat câteva lucrări în domeniul către care avea înclinație: în domeniul Dreptului. Într-una la București cu doctoratele strălucite și cu lucrările publicate nu mai puțin strălucite a aflat că e liberă o catedră în această specialitate la Cluj. Conform legilor a făcut cererea și a trimis lucrările publicate. Tot conform legilor, s-a dus la Cluj să facă o vizită de cunoaștere recto-riului. Acesta l-a primit încurcat totuși amabil.

"Stiu că Olenin este un om excepțional am primit lucrările ditate care și ele sunt excepționale dar vezi cîntreanul ditate — și ai zis: Olenin, e un băiat bun foarte bun, chiar. El n-are lucrări, ca de... în realitate acest Coriolan publicase doar o nouă proastă într-o revistă literară... dar e băiat bun".

La care Olenin a răspuns: "Die rector, eu știu că de Coriolan e băiat bun, cum spuneți dvs., dar nu e vorba de asta. E o catedră liberă, sunt doi candidați, unul sunt eu și celălalt e di Coriolan. Conform legii, ne prezentăm fiere care lucrările de specialitate publicate, se va numi o comisie și vom fi supuși la un examen. La sfârșit, comisia va decide cine dintre noi doi, merită catedra".

— "Ei vrei, die Olenin, nu o lue așa. Sigur, lucrările și titlurile ditate sunt superioare, dar și Coriolan e băiat bun știu".

Olenin a înțeles și și-a retras cererea. A intrat în Ministerul de Externe, ataseat comercial pentru a ajunge consilier, a trecut prin diferite legături unde, pe lângă limbile ce a învățat, s'a cultivat. Nu cred că mă înșel afirmând că în materie de erudite pe plan istoric și politic, are un singur contricant, acesta real, nu e di Coriolan și acest contricant este di Pamfil Șelaru.

Dar Duce gite de ce — această numai El o știe —, Olenin, lui răvărșitului Georgescu-Sergent, devenise în fel de fatalist se retrăgea în umbră, fugea de lumină, se dădea la fund. Nu avea nici o ambiție. Am mai scris, dar pentru a cunoaște mai bine pe Olenin, trebuie să revin. Era prieten bun cu Ica Antonescu. Când acesta a devenit celălalt, a devenit, l-a scris lui Olenin: "Ștefane, vino la București, am un post înalt pentru tine" și răspunsul lui Olenin a fost negativ. Atunci l-a scris să l numească ministru în legatia în care era consilier — nominal. Cine ar fi refuzat? Nimeni afară de Olenin. În acest legăție se găseau desigur și alți consilieri superiori în grad care într-o ocazie sau alta se purtaseră urit cu Olenin. Ce ocazie mai ferită decât acela de a deveni șeful lor și să se rădăna pentru necazurile avute! Și totuși Georgescu-Olenin a refuzat. S'ar putea spune că Olenin prevăzuse demasul final și decelul refuzase. Nu aceasta fusese motivul Olenin nu voia să urce o treaptă, grație unui prieten.

Cunoașc mai multe lucrări, dar nu le pot divulga, ele constituind secretul Dnei Rigmor Georgescu-Olenin. După sfârșitul tragice al lui Ica Antonescu, Olenin a făcut tot ce i-a stat în putință, pentru a ușura nefericirii — cel puțin din punct de vedere material — a soției lui Ica Antonescu.

Am spus că Olenin, ca sublocotenent colaborator de bază a revistei lui Tudor Argheși și după acela nu a mai scris nimic.

La 23 August 1944, se găsea într-o legăție din peninsula Iberică. Producându-se catastrofa, e numit înădrinat de alibi un domn care răspunde la numele de Brutus Olenin n'a fost — ca orice Român cu acuan la cap contra ardeilor — dar s'a lăbit în viață de ardeleni, unul se chema Coriolan, celălalt, Brutus. Și acest Brutus, nici mai mult nici mai puțin, voia să-l trimită în Tară pe Olenin pentru a contribui la... reconstrucție. L-a amenințat chiar cu intervenția poliției țării respective. Bine înțeles că "patriotismul" lui Brutus nu l-a mers cu Olenin, care era căsătorit cu o daneză, avea proprietăți în Danemarca, etc. Totuși, pe acest Brutus, pe acest farsur Brutus — tot farsur e și acum —, Olenin nu l-a lertat până la moartea lui. Olenin era un om bun. Totuși a urit cu înverșunare pe acest farsur Brutus, pentru că-l rănite demnitățile.

Și aici intervine o parte, la care voi fi nevoit să vorbesc și despre mine: "Nu alivându-te pe tine, înstruindu-se pe ei", spune poetul; dar e imposibil să nu vorbesc și despre mine, pentru a clarifica unele lucruri. Cum l-am cunoscut pe Olenin? Nu voi veni cu amănunte, voi spune doar că l-am cunoscut acum 30 de ani, grație "Chemării", și de atunci l-am devenit ca un al patrulea fiu: are trei băieți. Mă invita la el și povestea. Era o comoră, îmi povestea — era aceasta o pasiune a lui — câte 4-5 ore în șir, sau chiar mai mult. Și îl ascultam fermecat, căci tot ce povestea era frumos și înțeles. Și aici intervine chestiunea dificilă: îmi voi atrage poate critici din partea "amicii", care vor spune că sunt lăudăros și poate îmi voi atrage "inimiciile" Dnei Rigmor. Din primul moment, Olenin a avut pentru mine o prietenie care depășea normalul. Cauzele? Sunt trei. Făcusem liceul militar la Iași, ca și el. Doi ne despărțeau 18 ani, aveam o bună parte dintre profesori, comuni. Deci, amintiri, povești, despre el. Al doilea, fusesem ofițer, și cum spuneam, Olenin avea nostalgia acestei meserii și al treilea, poate cel mai important, eram un răvărșit. Olenin se considera vinovat în viața pe care o dusesse că, poate, îl trădase pe tatăl lui, pe Georgescu-Sergent. Și atunci totă această nostalgie a răvărșitului, s'o concentra în mine. Nu odată, și nu numai între patru ochi, dar chiar față de martori care trăiau, și pot să confirm, îmi spusese: "Govora, bate-te bine, bate-te crunt. N'ai nici o grijă. Dacă la un moment dat ești învinovat, vei găsi în casa mea un adăpost". Și atunci îl răspundeam: "Die Olenin, de ce mi-ai spus aceste lucruri? Știi foarte bine că nu vor accepta". La care el, privindu-mă lung, mi-a răspuns: "Te înțeleg. Dacă mi-ai răspunde altfel, n'ai mai fi un răvărșit. La fel ar fi răspuns și tata".

Și a venit un moment, în care am fost învinovat și Olenin a cheltuit mulți bani, făcând mai multe drumuri la Madrid, bădănd la multe uși, întrebând în dreapta și în stânga, ca să mă găsească. E inutil să spun explozia de bucurie din scrisoarea lui, când m'a regăsit.

Dar să revin la motivul pentru care Dna Rigmor ar avea motive să-mi poarte plic. Eu sunt cel care-am scrisori de la Olenin în care o recunoaște — l-am întors la literatură. Cum am spus, îmi povestea ore întregi. Și l-am spus: "Die Olenin, de ce nu scriți aceste minunate povești?". La care Olenin, cu vorba lui lătareală, îmi răspundea: "Ehi. Nu sunt un om sfârșit, un ratat. Da, a pronunțat cuvântul ratat. Dar am insistat atâtea, ca un moldovan îndărătnic, până a început să scrie. Și l-am convins că acesta e o datorie față de Tară și față de tatăl lui. Și a scris acele minunate "Murfaluzi", pentru care desigur pe cineva ar afirma că nu va intra în istoria literaturii române. Și a mai scris și celelalte cărți pentru care, la fel, desigur pe cineva ar spune că istoricii de mâine nu vor găsi în ele pagini la care să alege și aici poate interveni "inimiciile" Dnei Rigmor. Pentru tipărirea acestor cărți, Olenin a cheltuit o mare sumă de bani.

Ștefan Georgescu-Olenin ar fi mai trăit mulți ani dacă nu ar fi avut un atac care l-a paralizat jumătate din corp. Cu îngrijiri medicale și-a revenit în parte. În această stare a bătat la mașină, numai cu mâna stângă, paginile care au dus la tipărirea cărții tatălui lui: "Govora, te rog pune cât mai multă grijă, ca această carte să lase cât mai frumos, vreau ca tata să fie mulțumit acolo, în mormânt".

Dar spuneam că existența lui Olenin este controversată. Sunt două legende pe care aș voi să le lămuresc: una este sgarănia lui, a doua, filosofismul lui. Da, în 30 de ani, l-am cunoscut bine Olenin a fost săgaric cu el înșuși, dar nu cu celălalt. Vorbeam acum o lungă cu un compatriot bogat din Madrid, un om care face mult bine, motiv pentru care l-am apreciat todeauna, deși el se găsește pe baricade diferite. Și l-am spus: "Die X, există în exil o parte dintre compatrioți, care cred că dacă un Român are Y milioane, trebuie să dea 90 % celorlalți. E o țesă grea? Dacă acești Români bogăți dau 1 % compatrioților, e suficient".

Defid pe cineva ar afirma că a existat un Român, o instituție românească, etc., care să fi bătit la ușa lui Olenin și să fi lăsat cu mâna goală. Dar au existat Români abuzivi. A existat un fost subofițer care-l telefona în fiecare zi cerându-i bani, și încă, cu obrăncenie. Cunoașc iarăși cazul unui compatriot — poet talentat în Tară dar care în exil nu a mai scris nici un vers — care-l vizita de cel puțin trei ori pe săptămână și, la plecare, Olenin trebuia să-i bage mâna în buzunar și înțir și, cu vorba lui lătareală, i-a spus: "Ascultă die X, îmi fac plăcere visele ditate, sunt mulțumit când vii, dar aș fi și mai mulțumit dacă, măcar odată, când vii, în momentul plecării nu ar trebui să bag mâna în buzunar". Acest X a trecut ușa și a ajuns bogat, chiar foarte bogat, dar nu se poate găsi nici un lămurător un compatriot sau o instituție românească care să afirme că a primit un dolar de la acest X și un alt caz fusese coleg de facultate în Roma cu un fecior de bani gata. Natural, la Roma, ca fecior de bani gata, scârșie banii în dreapta și stânga. Olenin trăia mai

mult decât modest. Dar nu Olenin se ducea la acest fecior de ministru să-i ceară câteva lire imprumut, ci inversul se întâmpla și a venit exilul. Feciorul de bani gata a venit și l-a spus: "Olenine, dacă — mi s'aua cutare-o sumă importantă — căci vreau să montez un negociu, Banii tăi voi da, când... ne vom întoarce în Tară". Olenin își cunoștea marea, știa că acești bani, dacă i-ar fi dat, s'ar fi dus pe gâră, etc. Dar nu l-a lăsat să plece cu mâna goală. Și a plecat amicul din întâmplare, Olenin a ieșit pe balcon și a privit în stradă. Și amicul făcea mâna ridicată, și striga: taxi! Și atunci Olenin a dat drumul unei injurături: "Tui sfântu...". Aceasta era cea mai gravă înjurătură a lui Olenin: "Nu merg cu metroul și el merge cu taxiul, cu banii mei". Căci în sgarănia față cu el înșuși, Olenin mergea todeauna cu metroul. Și acest amic, ajutat de un noroc în afară de serie, e azi bogat, s'a retras și nu-l cunoaște nimeni nici măcar adresa. Și nu a dat niciodată și nimănui nici un ban găurit, unui compatriot în nevoie sau unei instituții românești. Și a fost dintre acei ce a contribuit la crearea legendei "Olenin săgaric".

La Paris trăia greu un Român foarte de treabă. Era cântăreț la biserică. Și era invalid de război, îi lipsea o ureche. Și într'un an, pentru a scoate probabil un bănuț, a lipărit un calendar de perete: o foale. Și a dus cu el și la Olenin. Și Olenin l-a dat pentru această foale, 5.000 de franci. Și seara, Olenin l-a povestit cele întâmplate lui Arzene, pe care-l avea invitat la masă. Și Arzene a izbucnit: "Cum die Olenin, mie, pentru almanahul meu care are atâtea mite de pagini mi-ai dat numai 1.500 de franci și lui cutare l-ai dat 5.000 pentru o foale?". La care zâmbind, Olenin l-a spus: "Nu Arzene, nu l-am dat 5.000 de franci pentru o foale, ci pentru ureche".

Altă legendă e aceea a lui Olenin Jidovitul. În acest domeniu aș putea spune că Olenin a avut mulți prieteni buni evrei, dar era contra forței iudaice. Mă asemăn cu el: am avut și poate voi mai avea prieteni buni evrei, sau jidovii (cearui Theo), dar sunt împotriva forței iudaice. În celelalte priviște evreice, am fost todeauna adeptul lui A. C. Cusa care spunea că e contra "zidanilor", dar nu contra "zidanilor".

Olenin a avut strănse prietenii cu mulți evrei. Unora, din Israel, le cunoașc și adresa, le voi trimite revistă, și când vor afla că a murit Olenin, sunt sigur că vor vărsa o lacrimă. La Paris a avut un mare hotel, în asociație cu doi evrei: unul se numea Samuel alina A. Bercovici, Popul. Acest Bercovici Popul, era unchiul lui Noel Bernard (Bercovici), de la Europa Liberă. Olenin avea o manie: nu voia să fie tras pe sfior, Deaceia avea dese și dese întâlniri cu celelalte cărți pentru care, la fel, desigur pe cineva ar spune că istoricii de mâine nu vor găsi în ele pagini la care să alege și aici poate interveni "inimiciile" Dnei Rigmor. Pentru tipărirea acestor cărți, Olenin a cheltuit o mare sumă de bani.

UN MIRACOL ISTORIC

de Ion TOLESCU

pe care mersul vremii le unește, cum a unit pe Decebal și Traian în noi Cum e posibilă această unire? Dionis și Apolo împreună. Și asta vine și mai de demult.

Dela Trola tracăică învină de Atena învinul fundeasă Roma, care devine o nouă Atenă, pentru că Apolo întoldeana e învingător, ca lumina.

Această Romă-Apolo, mereu în luptă cu Dionis, se întoarce împotriva Traciei, a barbarilor, care era, în originea ei, un înșăși Traian contra lui Decebal. Ce a urmat apoi? Biruitorul e eucerit de învinul milener de "roman" M. Enigmatica pierdere a numelui Apolinie.

Acestea a povestea română. Un miracol istoric. Și după aceea lupta continuă. Aurelian înalță Dacia barbarului Atanaric, regele Visigoților, care în numele lui

vitalității erau... leționari. Încercând să protesteze, Olenin le-a răspuns: "Dar ce măi Popule — sau Samuel — eu te-am întrebă vredodă pe tine dacă învinuți tăi sunt din "Irgun".

Dar celare era mai curios, e că Olenin dispărea aproape în fiecare după amiază. Unde se ducea? În bibliotecă. Ce căuta în bibliotecă? Material contra forței iudaice. Are vreo 20-30 de caiete cu lile: cunoaște 8-10 limbi. Olenin mi-a spus că aceste caiete mai le va lăsa mie. Știe și Dna Rigmor de asta. Să le cere? Nu ar fi o întreprindere fără rost, când ei au sunt cu un picior în groapă? În orice caz, ultima dată când l-am văzut mi-a dat mai mult de 1000 de lei, din ziare, pe această temă.

Am fost invitat de la Madrid — plătindu-mise și drumul și am stat două luni în marele hotel pe gratis. Nu mai vorbesc de fermecătoarele ore petrecute cu Olenin. Dar m'a dus și la aceste biblioteci — multe evrești — în care am găsit și colecția "Porucii Vremii". Și Olenin era în cănt de festa pe care le-o jura asociațiilor lui evrei, Samuel și B. (Bercovici) Popul, el, "Jidovitul", Olenin.

Dar în acest timp s'a întâmplat și ceva nou. Cum să nu și supere asociații, era abonat și la o foale asociaș la multiplicator de niște evrei romani. Olenin, era extrem de melancolic: păstra cea mai mică chitanță, cea mai mică dovadă. Într-o zi, de Jos de la recepție, a fost chemat la telefon în apartamentul lui. Directorul foli, îi cerea să plătească abonamentul. "Hine, l-a răspuns Olenin, dar parcă l-am plătit abonamentul pe un an acum două luni. Ce, la voi la evrei, anul are numai două luni?". Evreul a răspuns că nu-i adevărat. "Acipicla", l-a spus Olenin, a căutat în hârtii, a găsit chitanța și l-a spus la telefon data și numărul chitanței. Și l-a spus și ceva, probabil cu sfântu... Peste o săptămână, evreul și-a scos foale. Și în ea era un atac imbecil contra lui Olenin. Numele l-i lărușc OLENIN, îl spunea antisemit, feroce antisemit, care face totuși afaceri cu Ilic și Sioim. Se referea la Samuel și la Bercovici. Dna Rigmor care știe destul de bine românește a citit, a luat foale și l-a chemat pe cel doi, pe Samuel și Bercovici: "Să-mi spuneți care dintre voi e Ilic și care e Sioim?".

Pe prietenul meu Olenin l-am văzut pentru ultima dată vara trecută, la Copenhaga. Era slăbit, foarte slăbit, când am intrat s'a ridicat cu greutate și mi s'a aruncat în brațe. Paraliza îl lăsase, printre altele, o urmă foarte gravă pentru povestitorul Olenin: vorba cu dificultate. Îmi da deam șușua cum suferim din cauza aceasta, și am auzit și l-a lăsat acceptam să-l ascult 5-6-7-8 ore, cu farmecul lui regal de a povesti. Când am plecat, aruncarea în brațele mele a fost deasădădădădă, preșimțea probabil că aceasta era ultima dată când mă vedea.

A murit modestul și totuși marele român, Ștefan Georgescu-Olenin. Aș fi dorit să-l trimit admirabilul Doamne Rigmor a floare, pentru a o depune pe mormântul neuitatului meu prieten. Nu am avut posibilitatea. Grație bunăvoinței lui Traian Popescu, care și el a cunoscut și apreciat pe Ștefan Georgescu-Olenin, pot, pe această cale, să depun pe proaspătul lui mormânt, o lacrimă.

Decebal pornește împotriva imperiului lui Traian Alerte învinge Bizanțul și dă loc Romei, punând sfârșit aceluia Imperiu, lămurat de columna înfrângerii Daciei. Și el înghi la titlul de General al Legiunilor romane. Iar Aulaflo, în continuare, dus de destina mereu pe urmele lui Traian și tot în numele lui Decebal, își funderă năstie în înșăși țara împăratului învingător, prelungind în Spania dănuirea Imperiului. Antel Dionis mereu devine Apolo, el înșuși rămânând Dionis. O mărituragea Croniclei regilor Spaniei: Dels divinului Dhrupaneu (Decebal) ne tragem și dela Zalmoxis, spun ei prin gura Sfântului Istodor de Seville, ca și cum ar fi fost regii "daciilor liberi", urmașii lui Decebal, care pădeau, la marginile imperiului lui Traian, țara lor înșăși.

Iată deci Aceasta e istoria. Viața noastră. Decebal și Traian, care sunt vii în noi. Dionis și Apolo, care sunt eterni Aureola asupra ruinei. Jertfă, creație. Semnătatea morții.

Adică Viața. Ce este Meșterul Manole? Ce este Miorita? Este o dinamică a reemărilor, iar nu un fatalism static. E o depășire, o dăruire, o transcendenta. Cu această dăruire a noastră — îl înțim vii în noi pe Decebal și Traian.

Cu această dăruire a noastră. L-am primit pe Cristos. Când? Istoria nu spune data. Creștinării Neamului Românesc. A păstrat-o în lăcașul Sfântului Arhanghel Mihail.

ION TOLESCU

România literară

Săptămânal editat de
Uniunea Scriitorilor din
Republica Socialistă România

50

TUDOR VLADIMIRESCU
SI
DINICU GOLESCU

(Pag. 12-13)

George Uscătescu:

POEME

MELC, MELC, CODOBELC
SCOATE COARNE BOURESTI
SI MA DU LA BUCURESTI
SI MA FA
DIN GARDIST,
COMUNIST AVANTGARDIST

În multiplă veghe

În multiplă veghe în multiplă veghe
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Măi deosebi poezii ergetice apă
Tăvăruri stăpânite de mormăre
Prima o rădăcină, rădăcină, rădăcină
Mormăre, mormăre, rădăcină, rădăcină...

Begășea, pădurea, pădurea în brumă
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Begășea, pădurea, pădurea în brumă
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Millenarium

Vremuri strigă, vremuri strigă, vremuri strigă
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Vremuri strigă, vremuri strigă, vremuri strigă
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Vremuri strigă, vremuri strigă, vremuri strigă
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Vremuri strigă, vremuri strigă, vremuri strigă
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Ontologie

Humus, mormăre, căzută, mor, mor
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie

Humus, mormăre, căzută, mor, mor
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie

Humus, mormăre, căzută, mor, mor
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie

Humus, mormăre, căzută, mor, mor
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie
Său, dăruie, dăruie, dăruie, dăruie

Așteptare

Consumate și răzuite, toate sunt după amiază
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Consumate și răzuite, toate sunt după amiază
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Consumate și răzuite, toate sunt după amiază
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Consumate și răzuite, toate sunt după amiază
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Aripa neființei

Aripa neființei, aripa neființei
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Aripa neființei, aripa neființei
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Aripa neființei, aripa neființei
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

Aripa neființei, aripa neființei
Căutăm înaltă erorare
Între arborii negri rădăcină
Măști, mormăre, căzută, mor, mor...

PE MARGINEA CARTILOR VINTILA HORIA: DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL

de Nicolae NOVAC

Apariția romanului D-lui Vintilă Horia: "DUMNEZEU S'A NASCUT ÎN EXIL" în limba română, conștientă fără îndoială, unul din cele mai însemnate evenimente literare, nu numai a anului 1978, ci a tuturor anilor exilului nostru: fapt pentru care se cade a-i fi mulțumitori atât autorului, care în cele din urmă a decis publicarea lui în limba strămoșilor săi, cât și editorului, dl. Traian Popescu și instituției pe care o conduce cu vrednicie de atâția ani de zile: "Editura Carpati".

Romanul acesta, distins în anul 1960 cu "Premiul Goncourt", în care, sub formă de jurnal, sunt ilustrate ultimii opt ani din viața de exilat a marelui poet latin Ovidiu, nu putea fi scris de cât de un alt exilat și poet, care el însuși a trăit pe toate portativele, durerea deșertării.

Ovidiu din romanul "Dumnezeu s'a născut în exil", poate fi înșuși, precum spunea Alain Palante în "La France Catholique": "Vintilă Horia — care — întărit de propria sa experiență, s'a transformat în Ovidiu", dar iarăși, cum pe drept cuvânt sublinia Piero Cimatti în "La Fiera Letteraria" — și noi suntem absolut de acord cu dănaul — "Ovidiu suntem noi toți"... Noi cei care trăim amarnică durere a deșertării.

Sunt în această carte, pagini de o nespusă frumusețe demne de înșuși condeiul marelui Ovidiu.

"Viscolul sgâlțâie acoperișul Marea geme în depărțare și valurile se transformă, în noapte, în lungi stihii de ghiță. Măine oamenii vor putea umbra pe deasupra peștilor și un vecin mai vânoș decât mine va trebui să deschidă drum până la ușa mea ca să pot ieși din casă. Nu mai fost dat niciodată să ascult un astfel de vâz, însoțit de ropotul zăpezii înghețate izbînd pereții. Dincolo de acest urlet asurzător, care vine asupra-mi ca o oală de valuri, grămădă mării pare înșuși vocea nopții, că și cum timpul ar avea un glas și l-ar face auzit într-un singur punct al pământului: aici..." (pag. 8).

Sau:

"...Într-o lumină și scriu în fața ferestrelor larg deschise. Frunze, cele dinlăunți din această toamnă, au început să cadă. În grădini. Aud foșnetul lor prelung în vînt și lăna lor prăbușită. Vîntul a încetat și o liniște adâncă a cuprins orașul. Toamna cunoaște astfel de clipe pagnice când vîntul se oprește dintr-o dată, ca o fiară la pîndă în care oamenii îl se pare că aud, în depărtări pașii ca-tifelezi ai săpătorilor vîltoare..." (pag. 127).

Dar, în afară de aceste descrieri poetice, ce revin, iarăși și iarăși, dela o pagină la alta, cartea aceasta cuprinde un alt fel, mult mai adânc, mult mai profund și mult mai grăitor.

"...Cum mai puteam crede încă în Zeus, adulterul, erl minălu, uguraticu, invertitul, când, în fața ochilor mei, la Alexandria, învațam că Dumnezeu este unul singur, cu toate că substanța sa era triplă? Cunoști această doctrină? E de o mare frumusețe. Lumea nu e decât o arenă unde se înfruntă Binele și Răul. Binele va învinge până la urmă, dar lupta continuă, în cer, pe pământ, în sufletul nostru..." (pag. 139).

Iată înăscutintea acestui roman, și, credem noi, rămburele care a fost adevăratul motiv pentru care Vintilă Horia a scris acest roman.

"...Zamolze a fost un simbol trecător, un precursor al acestui Dumnezeu a cărui împărăție va fi fără sfârșit și a cărui luptă cu oamenii va dura milenii. Cine va putea renunța atât de repede la obiceiurile sale, la prejudecăți, la mai sănăroși și ușor de împăcat, asemănători păcatelor noastre cele mai scumpe, ca să accepte durerile unei noi nașteri, la fel de înăspăimîntătoare ca și ideea morții? Ori, credincioșii lui Zamolze sunt singurii între toate neamurile lumii, care nu se tem de moarte. Astfel, ei sunt pre-gătiți pentru noua naștere și poale vor fi primul popor care se va lăsa să fie modelat de învîntura Mîntuitorului și va primi doctrina Sa, (fără ca acest lucru să schimbe prea mult lucrurile. Și alții îl vor primi învățătura, dar transformarea va fi grea și va cere secole".

De remarcat înăscut este următorul aliniat cu privire la Nașterea Domnului:

"...Dar atunci, pentru ce nu s'a născut aici? (adică în

Dacia). Răspunsul e ușor de dat: pentru că destulul Său să se împlinească. Profetii vorbesc despre o sfințenie și o umilire. Aici nimeni nu l'ar fi făcut să suferă întreaga p-porul, dela rege la păstori, l'ar fi urmat de îndată. Nimeni nu s'ar fi gândit să-i sculpe în obraz, nici să-i stră-pungă mîinile și picioarele, iar dacă ar fi cerut de băut, nu l'ar fi dat oțet ci lapte și miere, și trînd, n'ar mai fi putut reține. Ca să poată suferi și rămîne fidel istoriei lui vîltoare, s'ar născut așorea, acolo unde va fi înmă-diat transformat în durere".

Apoteoza acestui admirabil roman este însă subliniată în rândurile care urmează:

"...Trecutul și viitorul Dacilor fac un singur tot. Cum să nu vezi acest lucru după ce l-ai cunoscut de aproape? Mi-aduc aminte în această clipă de cuvintele preotului: "Veți mai afla și alte lucruri înainte de a muri". Nu le-am aflat oare? Mă număr și eu printre acești învingători în-vinși. Augustus m'a exilat ca să mă facă să sufăr și am suferit. Dar știu acum că Roma, această Romă care era la începutul suferințelor mele, oglinda tuturor răndurilor, nu se află la răscrucea tuturor drumurilor de pe acest pământ, ci altundeva, la capătul unui altfel de drum. Și mai știu că Dumnezeu s'a născut, și El, în exil..."

Ne-am ferit, intenționat, de a repovesti romanul, cum de obicei se face în recenzii, și aceasta, pentru a nu văduvi viitorii cititori de bucuria înălnirii înedite cu el. Am așezat doar în evidență și am subliniat, numai ceea ce ni s'a părut nouă că trebuie dat în vînzare, pentru a docu-menta valoarea intrinsecă a romanului acesta. Mărturisim însă cu toată sinceritatea că nu găsim cuvintele calde de recomandare a acestui roman cititorilor înșelați nu numai de o povă românească acesă, ci și de a retrăi prin exilul lui Ovidiu pe platurile noastre de baștină, propriul nostru exil. Căci, e prea banal a spune doar că: "această carte nu trebuie să lipsească din casa niciunui deșertat".

Subscriem deci de încheiere rîndurile lui Stephen Spender din "New York Time": "Această carte este pasionantă la un alt nivel: ca studiu al unei vieți în exil, pe care alții au trăit-o înaintea lui (Danle de exemplu), vreau să spun deșertările de patrie trăite ca o revelație, ca descoperire a altel patrii, aceea a spiritului". Nu putem însă trece cu vederea nici afirmația făcută de Robert Payne în "Sator-day Revue" din New York, că anume, în acest roman "Vintilă Horia a construit o înțelegere în jurul porre-tului lui Ovidiu. E ceva magic în această carte, care trans-formă moartea în viață", și la fel cele scrise de R. Vazquez Zamora în revista "Destino" din Barcelona: "Tot ceea ce lumea a putut suferi în douăzeci de secole cu marile teo-liarame este expus în această carte într-un fel extraordi-nar de subtil și de realist în același timp".

G. DUMITRESCU: DEMASCAREA

Dup "THE LOST FOOTSTEPS" (Barkley Publishing Corp., 1961), de Silviu Crăciunaru, "ZONE OF VIOLENCE" (Belmont, 1962), de Donald Dunham, fost director USIS în București între anii 1947-50, "PITESTI" (Colecția Daco-romania, 1963), de D. Bacu, apărută și în ediție engleză sub titlul "THE ANTI HUMANIS" (Soldiers of the Cross, 1971); "INTOACRREA DIN INFERN" (Vol. I Editura Dacia, 1969, și Vol. 2 Editura "Acțiunea Românească", 1972), și "CANALUL MORȚII" (Editura "Acțiunea Românească", 1974), de Ion Gârja, precum și "ANINȚII DIN INCHI-SOARE" (Biblioteca "Acțiunea Culturală Română", de Nicolae Dima, precum și multe altele în limba: engleză, franceză, germană, etc., iată o nouă carte și în același timp un nou document de acuzare a celui mai crud și înșumălat altem din istoria omenirii înstaurat în țara noastră de baștină de batonetele și tancurile muscălești, datorită vînzării de la Yalta de către cei doi remolți: Winston Churchill al Marelui Britanii și Franklin D. Roosevelt al Statelor Unite.

NECROLOG

Anul 1978 a fost un an de grele încercări pentru Românii din Spania, închinându-se cu trei pierderi, Luis Benito Marti, Vasile Iasinschi și Tulu Basiu.

LUIS BENITO MARTI

Spaniol originar din Valencia a venit în România cam prin anul 1920, pentru a rezolva unele afaceri ale tatălui său exportator în Tara noastră, rămase în suspensie din cauza primului război mondial.

I-au plăcut Românii. Ne-a cunoscut bine și ne-a apreciat atât de mult, încât și-a ales soavărie de viață o româncă, pe Elena Porfireanu, și nu s'a mai întors până în 1946, când Bașii, care ocupaseră România, l-au obligat să-și părăsească postul de Consul General al Spaniei la București. Om jovial și generos, atât în Tara cât și după întoarcerea la Madrid, a avut brațele, casa și punga lui deschise tuturor Românilor necăjiți, ajutând în măsura posibilităților, pe cei care trebuiau ajutați.

Cunoscând și apreciind apropierea existente ca temperament și fel de a fi dintre spanioli și români, a luptat și în Tara, și în Spania, pentru cunoașterea celor două națiuni și pentru o strânsă colaborare între ele, fiind în bună parte autor al frățietății existente.

Prieten credincios al Mișcării Legionare, al Căpitanului și al Comandantului, a rămas departe de toate intrigile țesute, considerându-le rezultatele firești ale prelungirii exilului, oboselei în lupta duală și pretext pentru a nu contribui mai departe la sacrificiile cerute de prezența pe baricade.

Pe noi cei de la "CARPAȚII" ne-a împrumutat banete să punem bazele editurii prin tipărirea primului volum din Istoria Românilor de Xenopol, prefata semnată de el, fiind o palmă pe obrazul compatrioților bogăți și neînțelecători. Plecarea lui dintre noi lasă un gol profund.

Fie-i Iărâna ușoară și să odihnească în pace
LUIS BENITO MARTI! Prezent!

VASILE IASINSCHI

Era Soimul Bucovinei Legionare, pe care el o făcuse să înțeleagă chemarea Căpitanului, o organizare și o transformare într-o cetate a naționalismului Codreștilor.

Era un om de multă omenie, de multă înțelegere umană, cease nu l'a ferit de decepții, inerente răutății omenești. Atunci devenea dărz, aspru, uneori nedrept.

Dar pentru scurt timp, căci conformația lui spirituală, profund creștină îl obliga să țină, să uite, să împaciuiască ogorul Căpitanului.

Comandant Legionar în 1938, pentru aceste calități sufletești a fost desemnat de Căpitan, să însoțească trupurile neînsuflețite ale lui Moța și Marin dealongul Tării Românești, luând în fiecare oraș, gară, sat, jurământul cutremurător — Moța-Marin —, milior de legionari, care așteptau înghinchișii trecerea trenului mortuar.

"MOTA SI MARIN!
JUR IN FATA LUI DUMNEZEU,
IN FATA JERTFEI VOASTRE SFINTE PENTRU
CHRISTOS SI LEGIUNE.
SA RUP DIN MINE BUCURIILE PAMANTESTI,
SA MA SMULG DIN DRAGOSTE PAMAN-
TEASCA,
SI PENTRU INVIEREA NEAMULUI MEU,
IN ORICE CLIPA,
SA STAU GATA DE MOARTE.
JUR!"

Și Vasile Iasinschi a fost unul dintre cei care au înțeles că luând acest jurământ, sutele de mii de legionari înghinchișii dealongul liniilor de fier, pe unde treceau trupurile de legendă dăciile ale lui Moța și Marin, era primul obligat să-și respecte și a făcut-o fără șovăire, ca Ministru al Statului Național Legionar în 1940-1941, ca Ministru în Guvernul Național Românesc dela Viena, în 1944, trimițându-și voluntarii în diviziile românești dela Dollerheim propriul și singurul său, care și-a făcut datoria de legionar și de român, până în ultima clipa a rezistenței europene contra năvălitorului bolșevic, ca și prizonier al Americanilor internat în lagărul dela Giasenbach, cu alți membrii ai Guvernului de exil de la Viena, ca refugiați în Spania franquistă, reprezentant al Comandantului Mișcării Legionare Horia Sima și Comandant al Bunei Vestiri, înăscănat de el cu cumpărarea terenului și construirea căminului MOTA-MARIN.

Și-a împlinit misiunea cu constiințiozitatea legionară care-i caracteriza, rămânând în Istoria Legionară realizator al acestui cămin, destinat a întări legăturile sufletești între spanioli și români.

Visionar al destinului mareț rezervat Legiunii în Istoria Europei de mâine, a lăsat pe patul de moarte, ca un legământ și testament pentru cei de bună credință, Ioanica "UNITATE SI DISCIPLINA" singura care poate conduce la victoria legionară de mâine și la înfăptuirea acelei Românilor strălucitoare ca Soarele depe cer, pe care a văsat-o Moța, dându-i sfârșitul.

Personal l-am cunoscut târziu. Eram împreună refugiați la Badgastein, în Austria. Se stabiliseră între noi raporturi de românească înțelegere și afecțiune, rămase nestrăbătute până în ultimul moment. Plimbările noastre prin pădurea Badgastein-ului, în cautare de urzici, ciuperci, alune și amărui, și comentarea situației noastre după capitularea Germaniei, vor rămâne de neuitat pentru mine, căci așa se forșase o prietenie sinceră, care a supraviețuit tuturor intrigilor ulterioare.

Dumnezeu să-i țină și să-i odihnească în paza lui.

VASILE IASINSCHI! Prezent!

TULIU BASIU

Un pustnic pătruns de doctrina Căpitanului și de legile vieții legionare, pe care le aplica cu strictețe vieții lui zilnice.

Vorbea puțin, căci discursul lui era fapta.

A apărut în garnizoana Madridului cam concomitent cu înființarea Caminului românesc din — Colonia del Retiro — al cărui director a fost tot intervalul de timp cât a locuit acolo. Fusese ales de Monșenhor Kirk și de Părintele Orduna, rectorii spirituali ai Caminului, și nu s'au înșelau. Om sobru, disciplinat, a știut să armonizeze perfect conviețuirea pensionarilor de diverse vârste și mentalități. Experiența făcută la Salzburg, ca Administrator al Caminului și Cantinei românești, înființate de Misiunea Catolică Romană de acolo, l-a servit și a știut cum și ce fel trebuie organizat ajutorul refugiaților.

Fiu al Banatului, a trăit toate momentele grele ale bălărilor date pe plan legionar și s'a bucurat de victoriile acumulate, deși atât Carol al doilea, ca și Mareșalul Antonescu, l'au pedepsit crunt pentru credințele lui legionare, permanentizându-l în temnițe până la începutul lui 1944.

Trimis pe front cu dispoziția "reabilitării, post mortem", a rămas însă înainte de capitularea din 23 August 1944, unitatea din care făcea parte a fost încercuită de Rmși, și Bașiu ca prizonier de război a fost internat în lagărul Oranki, alt infern din stepile nordice sovietice.

Acolo a dus o campanie de lămurire a soldaților, de cease însemna înrolarea în diviziile românești pregătite de roșii Todor Vladimirescu și Horia, Cloșca și Crisăna ca o poliție specială la discreția ocupantului, sabotând această înrolare.

Această acțiune l'a costat ani grei de suferinți fizice, transformându-l într-o ființă umană, total viaguită, cease a dus la repatrierea lui ca moribund în anul 1947. Recuperat fiind prin îngrijirile familiei, în 1948 a luat drumul exilului, refugiindu-se prin Yugoslavia în Austria, considerând ca o misiune de onoare continuarea luptei împotriva ocupantului sovietic al Tării noastre, până la eliberarea ei.

Ajuns la Madrid a devenit șeful garnizoanei legionare din capitala Spaniei și a fost ca inginer, realizatorului marelui monument ridicat gloriei camarazilor Ion Moța și Vasile Marin.

Un om de mari sensibilități sufletești și de o delicatețe proverbială în afara ororilor închinăte luptei legionare, unde se impunea ca șef, se strecura printre noi în așa fel, ca să nu deranjeze pe nimeni cu ceva.

Trăia retras ca un sihastru, împărțind timpul între serviciul lui ca inginer la Fabrică, Legiune și Comunitatea Românilor din Spania, al cărui Vice-Presedinte a fost ani îndelungați. Duminicile, era cantorul capelei unite din Madrid condusă de Părintele Orduna și Albaralein până la desființarea ei de noua politică a Vaticanului cu estul.

A fost un om tubit și apreciat de toată lumea. Dovada ca în afara camarazilor și românilor din Madrid, toată direcția Fabricii și un autobuz cu peste 66 de funcționari și lucrători din Fabrică, l-au însoțit până la cimitirul din Carabanchel, unde Tulu Basiu își doarme liniștit somnul de veci.

El și-a făcut datoria cu prisosință ca creștin, ca român, ca legionar și ca om. Dumnezeu să-i aibă în sfânt-i pază și să-i odihnească în pace.

TULIU BASIU! Prezent!

IN LUNA IANUARIE 1979 SA STINS DIN VIAȚĂ

Doamna Ghizela Popescu (născută Nicolae) la vârsta de 79 de ani, jasta soție a lui Tudose Popescu, unul dintre mișcătorii "Gărzii de fier" (Văcărețean). A fost înmormântată la Onești "Fie-l Iărâna ușoară"

NOTE CU LEXIC POTOLIT

• Iată ce citim în "Vatra" (Oct.-Dec. 1978): "La "Carpații" (Traian Popescu) face loc genului din ciupercile otrăvite de pe tremurii "Curierul Românesc" și "CHEMAREA". Deci la "Chemarea" se cultiva genul de ciupercă otrăvite. Cine le cultiva? Natural, eu, care eram directorul acelei foi. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Ei atunci am căutat la dosar și am găsit scrisoarea ce o dăam în fotocopie.

"Să nu ris cu supărare. Aprecierile scriștilor diale nu sunt de complezență. Sunt puține condeie în exil care spun ceva, neconvențional și actual. Drogi sunt amintirile "Chemării". Cine semnase? Valimăreanu. Scrisoarea era data de 1 Mai 1977. Cum e posibil ca "ciupercile otrăvite" de la Chemarea să-l fi fost dragi la 1 Mai 1977 și să le pună la stăpîni în 1978? Și cum e posibil ca "unul din puținele condeie din exil, care spune ceva neconvențional și actual" (1 Mai 1977), să devină omulețul cu vaporușele de pe Mureș în 1978?

Sunt două supoziții: 1) Di Valimăreanu are un început de amnezie. El zădărnicește să consulte un medic. 2) Notele nu sunt scrise de el. O fi pical di dr Valimăreanu la o adunare a Consiliului Național și atunci, conform năvălului, Demostene Fofotin s'a culcat în patul prințesei? Vigilență de dr Valimăreanu. Toți cei care au făcut vreo cumeție cu Fofotin, au ieșit prost. Să n'o pățești și dă.

• În același număr din "Vatra", Demostene scrie un articol "Două aniversări tragice". Articolul e scris cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la asasinarea lui Corneliu Codreanu. Într-o foale zisă legionară, Fofotin își spune și el legionar. Și articolul e un ditirambic elogiu adus partidului liberal și lui I. O. Duca. Totuși, lui Demostene îi scapă câteva ineptii. Dacă ar invita Duca, în loc să-l felicită, l-ar trage de urechi. Iată ce spune Demostene: "Partidul liberal, mai mult decât oricare partid, era deprins cu puterea și nu cu opoziția". Cred și eu!

Într-o lungă oportie, spre sfârșitul secolului trecut, "partidul liberal" fusese slăbit de felurite disidențe care îl amenințau existența. Pentru a nu se distruge partidul, cu mare greutate, Mișța Sturza refăcuse unitate partidului liberal și cu "politica de săru mână" l'a readus la guvern. "I. O. Duca, ales șef al partidului liberal după moartea lui Vintilă Brătianu, era constrâns la o "politică" de săru mână", așa de un aventurier (Carol II)". Motivul? "La rândul său Duca se temea de o opoziție prea prelungită, care ar fi amenințat existența partidului liberal".

Șiam și noi câte ceva din chestiile acestea de "inaltă politică". Șiam că partidul liberal a putut să-și lungească viața după 1918, grație nu numai "politicii de săru mână" ci chiar utilizând fuste regale — prin interpuși —, fuste regale pe care Demostene le reamintește în articolul său.

Și acum Fofotin ne invită să uităm totul, să ne unim în Consiliul Național — în care însfășiți, el, fiu

P. Vălmăreanu

Evangelische. 12 A

(Postfach 1000, Berlin)

Herrn Frau - Herrmann

(Postfach 1000, Berlin)

Seu fei e suprare
 Apresca venite. Aste nu
 sunt de confuzie. Sub pite
 ucare e lat cu pu. Cum
 nevenitand e actual. Si
 hot autitule e Chelovici.
 Treacu vultu. Pite e compu.
 sece autitule hio. Pite de
 cod. Unde e distate. O pe
 no - e. Tot caditole.
 Vălmăreanu

Postkarte

Sig. A. S. Govora

Av. Reina Victoria 13, 10 A

(Postfach 1000, Berlin)

Madrid 3 - Spanien

(Postfach 1000, Berlin)

al unui ministru liberal, să ajungă să ocupe un rang asemănător — cu partidul liberal, cel cu răscăle deviată de însuși marele Iu. Perfect, dar după o atât de lungă și amară opoziție, a mai rămas vreun liberal? Pe vremuri, partidul liberal i se spunea partidul celor trei sobolani. Mai există vreun sobolan, cu care să ne unim?

• În toate partidele și organizațiile există persoane ignare, cu minte obtușă și judecată anapoda, pline de iluzii unei stupideități monumentale și convise de marea lor importanță, mai scrie în același articol Demostene Fofotin. Românii care-l cunosc, spun că are mare dreptate și că are ocazia să vadă o asemenea persoană ignară, ori de câte ori se uită în oglindă.

• Și tot în același număr din Vatra, sub un pseudonim feminin, Demostene îl laudă pe efemerul ministru liberal, adică pe Fotin Enescu. Printre altele ne spune că în timpul primului războiu mondial, a fost la aprovizionare. Cu și fiul, în cel de al doilea războiu. Eu l-am numit ministru efemer într-un singur guvern. Fofotin vine și ne spune că a fost ministru în mai multe, dar nu ne spune durata acelor guverne, dacă au fost sau nu efemere. Pentru că este cunoscută smerchia lui Ionel Brătianu. Acesta, pentru a satisface ambițiile bolnave ale multora dintre partizanii săi, li numea miniștri în acele guverne de tranziție inițiate de el. Același erau oamenii de umplutură și, când venea în mod serios la putere, grație fustelor regale, atunci puneau miniștri pe alții. Se pare că e cazul tatălui lui Demostene. Și dacă nu e așa, să ne dea durata guvernărilor în care a fost ministru celebrul lui tată de care, posteritatea nerecunoșcătoare, nu vrea să se amintescă. Noroc că are un fiu în exil, ministeriabil și el, care-și a un pseudonim de femeie și pune lucrurile la punct. Mai onest ar fi fost ca acest articol să-l fi semnat Petre Vălmăreanu, căci chestia cu Maria Voichița e prea trasă de păr. Ori di Vălmăreanu a găsit că e mai prudent să nu gireze cu semnătura lui, lăudăroșeniile lui Demostene?

• În celace privește plecarea mea în Carpați, di Vălmăreanu a nimerit-o

clamă în marele său, etc. Buletin al Israelitilor de Rit Elen. Astfel, recent, i-a mai acordat Părintele o calitate — pe lângă multe ce le mai are — și anume, Theo spune că Părintele Vasile are darul ubicuității, adică Sf. Sa poate fi prezent în mai multe locuri, în același timp.

Am citit în Buletinul Israelitilor de Rit Elen, că Părintele a slujit în ziua de 8 Noiembrie 1973 în Biserica din Paris, ori, în același zi și, mai mult sau mai puțin, la același oră, Părintele Vasile a slujit la Madrid, slujba la care am asistat și eu. Cum știm că tot natul că Buletinul citat e o gazeta "românească" cea mai bine informată de pe mapamond, am rămas perplex. Și am ajuns la concluzia că Părintele are o "sosie", adică o altă persoană care-i seamănă perfect: una a slujit la Paris și cealaltă la Madrid. Dar care era originalul și care era copia? Pentru că, ori eu am fost păcălit, ori Kir Theo. Și cum eu îl cunosc bine pe Părintele Vasile de mai bine de 30 de ani, sunt sigur, categoric sigur, că cel care a slujit la Madrid era el și cel de la Paris era sosia, adică păcălitul a fost gazetarul "profesionist", Kir Theo.

• Doctorisimul Drăgan l-a insultat pe Demostene Vuia, spunându-i neofascist. Ori doctorisimul se înșală: Demostene Vuia n'a fost niciodată nimeni. A fost doar un chibit, chibit cultural și ciubucar. Totdeauna a căutat cu grădă ca postul de chibit cultural să fie însoțit și de un ciubucel. Dar teribil e Drăgan așa! Are atâtea ocupații și mai are timp să se ocupe și de chibit!

De la început am gândit că trebuie să fie altceva la mijloc. Și este. Milionul roșu e separat loc pe Demostene (Vuia), pentru că din cauza lui, a pierdut o frumoasă sumă de bani. Ori el e obligat să câștige totdeauna. Indiferent în dauna cui; chiar în dauna poporului român. Ori cu Vuia, sau mai bine zis din cauza lui Vuia, a pierdut. Pentru prima dată în viața lui. A auzit că Vuia are un manuscris important, în legătură cu Traci și milionar, gândindu-se să-l cumpere, a și trimis la München câțiva emisari, ca să trateze cumpărarea manuscrisului. Și afaceren n'a să făcut. Nu pentru Vuia ar fi vrut să-l vândă sau nu opera, că cerea prea mult sau prea puțin. Când e vorba de Traci, doctorisimul plătește oricât. Dar Vuia n'avea nici un manuscris. Ultimul, de 12 pagini, a reușit să și-l tipărească acum 40 de ani. De atunci nu a mai avut nici un manuscris; chibiteala nu l-a permis să mai scrie.

Dar interesant e că Demostene (Vuia), s'a simțit obligat să răspundă atacului doctorisimului, și încă, în pretențioasă revistă "Limite". Și s'a simțit obligat să explice cititorilor ce a făcut el timp de 41 de ani. A dat cititorilor, socotind că așa este o personalitate a exilului, un curriculum vitae. Afiam astfel că acum 41 de ani a poposit la Paris. Ce-a făcut? A scris broșura de 12 pagini. Și pe urmă are tocmal în anul de la Christos 1946. Deci în 1946 se găsea la București. Și, grație unui celebru profesor german care avea nevoie de el, i s'a dat voie să ajungă în Germania. Și când te gândești că pe acea vreme erau unii toți care se agitău contra comunistilor? Făceau manifestări, erau băgați în închisoare și alte asemenea nimiciuri din acestea! Binefetele că erau și alții care nu erau toți și erau tri-

miși cu burse la Paris sau în alte părți. Dar ce a făcut între 1937 și 1946? Demostene e foarte discret. Vezi, între 1937 și 1946 a fost un războiu. Ce a făcut Demostene în timpul războiului? Nu vrea să ne spună, consideră că e mai bine să ne lase puțin în vag. Dar din rândurile lui "demne", reiese că ar fi fost prin Germania. Ce făcea? Ce-a făcut totdeauna: chibitea. Demostene vrea să ne dea a înțelege că în acest timp el era "democrat", o calitate pe care o are de la naștere. Și ne spune că Horia Sima a dat ordin să-l aresteze. Logica spune că aceasta s'ar fi putut întâmpla numai între 23 August 1944 și 8 Mai 1945, adică în timpul când a existat guvernul de la Viena. Să fim serioși! Horia Sima avea putere să dea ordine de arestare în Germania! Dar, ca mulți alții, a găsit și el ocazia s'o facă pe curajosul. Pe el, că nu răspunde! Ori încă di Demostene, s'a schimbat situația. Timp de 30 de ani s'a aruncat cu toate pietrele și consensul era să nu se răspundă. Și consensul nu s'a schimbat, e în vigoare, dar noi de la "Carpați" am hotărât să călcăm acest consens. Vom răspunde prompt la orice atac vultesc sau ne-vultesc.

Pentru că Demostene mai spune ceva: are bărtie de la Aliați și a fost singurul străin care s'a opus la executarea de lucrări de apărare. Unde? Nu ne spune. Trebuie să fi fost undeva prin Germania. Eram pe acolo și știu că în fața înaintării Aliaților, se făceau lucrări de apărare și străinii erau obligați să facă aceste lucrări. Dar di Vuia avea vână de erou dac în el și s'a opus. Cine cunoaște pe Nemți, știe că aceasta era imposibil. La el, "befeți, lă befeți". Și dacă s'a opus și nu l'a întâmpinat nimic, înseamnă că a adus un argument. Care putea fi ael argument? Simplu: eu sunt Român, deci sunt aliat, sunt acoperit de guvernul de la Viena, adică de guvernul celui pe care-l înjură, fiind convins că nu se va întâmpla nimic, deoarece Horia Sima nu răspunde la atacuri!

Die Demostene, stai liniștit, chibitește și roade oscurul pe care-l ai, mai ales că acest oscur, ca și altădată, îți dai posibilitatea s'o faci și pe "democratul" și pe "resistentul" și pe "eroul". N'ar fi exclus ca peste câțiva ani, ca dovadă de "resistență" și "eroidism", să aduci faptul că ai fost atacat de doctorisimul Drăgan. Și n'ar fi rău dacă între timp ai mai scri o broșurică, pentru-ați justifica memoria de chibit cultural. Ce Dumnezeu, în 41 de ani numai o broșurică de 12 pagini!

• Credeam că di dr Petre Vălmăreanu a început să scrie numai de când e în exil. Ce eroare! Di Vălmăreanu scris și la "Axa", adică în 1940, când scria contra lui Ion Mihailache. Deci are o activitate scriitoricească de 38 de ani. Aproape că Demostene Vuia, acesta întorcându-l cu trei ani, și recunoaște că am fost nedrept cu Demostene. Căci, oricum, el a scris o broșură de 12 pagini în 41 de ani, pe când di Vălmăreanu, în 38 de ani, n'a scris nici una de 5 pagini. E drept că are trei ani înainte și cum se aude că are două cărți pe șantier, li va lăsa în urmă pe Demostene. Și lărași, ca să fim drepti, trebuie să recunoaștem că di Vălmăreanu e foarte ocupat; pe lângă întorsul marelui la Flagneta, așa mai are o ocupație foarte migăloasă, care-l ia tot timpul: dăa e vânător de virgule.

• În numărul trecut am avut câteva cuvinte dure la adresa lui Mircea Damian. Le mențin. Dar onestitatea mă obligă să spun și cuvintele bune ce am auzit despre el. Astfel, mi s'a spus, Mircea Damian trăia în sărăcie. Scotea "Fapta" (a lui, nu cea a lui Demostene Fofotin), muncind din greu, cu polite, cu greulăi, vânzându-l lucrurile ce avea, unul câte unul. La un moment dat, pentru a putea plăti o polită, a trebuit să vândă mașina de cusut a soției sale, care era modistă.

Dar Mircea Damian, ca toți "intellectualii" noștri mari, era comunist. La 23 August, cum era normal, a instalat "Fapta" într-un apartament confortabil. Ce a scris și cum a scris atunci, nu știu, dar pot să-mi închipuie. Date mai precise asupra celor scrise atunci în "Fapta", ne poate da directorul "Buletinului Israelitilor de Rit Elen, adică "prietenul" René Theo. El era mâna stângă a lui Mircea Damian. Măna dreaptă, adică Ștefan Baciu, se găsea prin Eivetta, trimisă să lucreze la reconstrucția Tării. Mișunarea de "reconstrucție" a marelui nostru poet, era de a obliga pe toți Românii ce se găseau în afara frontierelor, să se întorcă acasă, tot pentru a ajuta la reconstrucția Tării.

Și într-o zi, în redacția "Faptei" intră doi "eliberatori" cu "balalaică" în "bandulieră". Și... "Te nu piși la gazetă!" au spus ei amenințându-l. Lui Mircea Damian și mâni lui stângi, adică lui René Theo, nu le venea să creadă. Cum ei... nu piși la gazetă", ei, comunisti care așteptaseră să vină "eliberatori" și "rezistaseră", să nu mai alibă dreptul să piși? Căci René Theo care e poliglot, a înțeles că li se comunica că "Fapta" nu mai are dreptul să apară, că e interzis! E Drept că René, în vinele căruia curge sângele eroilor de la Salamina, a avut mai mult curaj decât Mircea Damian. El numai s'a înălțat, pe când Mircea Damian... Scena mi-a povestit-o René Theo, pe când eram prieteni. Autentic. Și Theo nu înțelegea cum li se poate face lor nedreptatea aceasta (de aici încolo, e celace scriu eu și nu ce mi-a povestit Theo), lor care erau înscrși pe lista comunistilor de la "Timpul" și "Ecoul"?

S'au dus să intervină pentru ridicarea interdicției, susținând că ei sunt pe lista, la... George Ivașcu. Acesta a scos lista și nu l-a găsit, nici pe unul, nici pe altul. Și Theo a protestat. Dar înfrânt, și-au dat seama că lista lui Ivașcu era lista numărul 1, adică a celor de la 1 la 1000. Și Damian și Theo figurau pe lista de la 1000 la 2000. Ori, le-a explicat Ivașcu, cei care au drepturi indiscutabile erau numai cei care figurau pe lista numărul 1. Deaceia, Theo, care nu a uitat scena, s'a răbunat și a scris în Buletinul Israelitilor de Rit Elen, că Ivașcu a fost... legionar.

Am scris mai sus că Theo a fost comunist. Nu fac afirmații cu ușurință. Cântăresc îndelung cuvintele. Și dacă am spus că Theo a fost comunist, înseamnă că am dovez. Nu spun de exemplu că Ștefan Baciu a fost comunist, pentru că nu am dovezi. Când le voi avea — dacă le voi avea — voi grăi. Deocamdată, despre di Ștefan Baciu spun doar că a fost "tonto 000", pentru aceasta având dovezi necesare.

Și încă o chestiune. Din rândurile de mai sus, prin întrebăturile unor cuvinte chimenovice, cititorii ar putea

crede că am părăsit lexiconul potolit recomandat de maestrul Mircea Eliade. Ar fi o eroare. Piși, înseamnă pe rușește a scrie, deci eliberatori cu balalaice le comunicau că nu mai au dreptul să scrie și să facă altceva, cum poate unul cititor și-au închipuit. Și, natural, caravana merge mai departe. Cred și eu. Cu certificate semnate de Marcel Schapira și alții.

• În "Vatra" di dr Petre Vălmăreanu, ne spune că din trecerea prin regență, Prințul Nicolae n'a prea lăsat urme. Păi cum putea să lase, dacă era ocupat cu lăptării?

• Cu decedatul priet, am avut și eu relații. Nu atât de strânse ca di dr Vălmăreanu, dar am avut. Era abonat și la Chemarea la care, ca și la Vatra. Prințul plătea "un pârliț" de abonament. Dar Prințul, ca orice om, avea și el manile lui. Se credea spiritual. Astfel, când îmi vorbea de Chemarea, îl spunea "Beremarea", iar Vetre di lui doctor, îl spunea "Batra". Acesta nu înseamnă că așa voi să-l contrazic pe di doctor, care afirma că-l plăcea Vatra. Prințului, ci numai aceasta: Prințul Nicolae credea că e spiritual.

• Se svonește că di dr Petre Vălmăreanu vrea să publice în volum corodența sa cu Prințul Nicolae. În același timp se spune că ar lucra la un roman cu titlul "Răpirea Sabinei". Eroul ar fi tot un priet — di doctor care e și el o manie, acela a prietilor — care, răpesc o femeie din popor — spun femeile și nu fată, pentru că eroia era măritată — și o face domniță. Scena răpirii s'ar petrece într-un restaurant de pe lângă Snagov, unde era și o piață de dans. Incognito, căci așa-l plăcea Prințul din poveste să umbie, să-l dăa în dreapta și în stânga, pumni și insulte dar totul, așa se petrec lucrurile în lumea princiară, cavalereste. Prințul intră și el în restaurant. O vede pe femeia din popor la o masă cu soțul ei, li place, o invită la dans și... pe aici îi e drumul. A invitat-o în bolului său și, ca în povestile din copilărie, a făcut-o... domniță.

• Nu l-am cunoscut personal pe Mircea Popescu și nici mare lucru nu am avut ocazia să citesc din ce a scris dispartut. În Vatra citesc că erau odată el, prințul și doctorul, într-o mașină. Au avut o mică elocire cu altă mașină și la sfârșit, Mircea Popescu îl spune prințului: a fost un atentat la Vatra: că dacă-l rupea piciorul lui Vălmăreanu, cu ce mai scria?

Repet, nu l-am cunoscut pe Mircea Popescu, dar din celace citesc în Vatra, înseamnă că decedatul era un om de un humor extraordinar. Un humorist dintre aceia care, surzând, spune adevăruri pe care ceilalți le iau drept glume.

• În România copilăriei mele și chiar mai târziu, era un instrument musical căruia i se spunea... Flagneta. Cânta o singură melodie. Același, alie, săptămâni, luni și ani deardând. În exil există un domn doctor care e el, cântă același melodie de... 30 de ani. Ar merita deci să i se spună doctorul Petre... Flagneta.

• Dar geul Curti a împins pe print și la politică. A mlecit o săptămână românească la Madrid și una la Freiburg. Nu voi vorbi nimic de cea de la

Freiburg, căci nu am date. Mă voi referi la cea de la Madrid unde, di Vălmăreanu, spune că a avut un succes desăvârșit. Ori adevărul e cu totul altul. Niciodată nu s'a putut înregistra un eșec mai dureros. De 10 Mai s'a proiectat o slujbă religioasă în cea mai mare biserică din Madrid, o biserică în care încep cântări de mormeni. Dacă ar fi fost o zi de sărbătoare, biserică s'ar fi umplut cu oibinuții spanioli care veneau la "misă" și ar fi fost câteva mii de oameni.

M. F. Enescu, marele cap politic, ar fi putut să trâmbeie în *Fapta* (nu a lui Damian), că au venit să aduce prinși 7000 de spanioli!!! Ori în biserică erau numai cei vreo sută de Români aduși pe cheltuieli printrului, transport, masă, casă, etc. Dar s'a mai întâmplat ceva. Șeful casei civile, în numele printrului, a invitat pe toți șefii misiunilor străine din Madrid. Ori fiind 10 Mai, Comunitatea Românilor din Spania, contra căreia se făcuse această zarvă, a făcut și ea slujbă obligată în Biserica din strada García Morato. Și, natural, a invitat pe toți șefii misiunilor străine. Și, toți șefii misiunilor străine, au răspuns, ca în toți anii, la invitația Comunității Românilor din Spania. Biserica fiind mică, cu Români și cu șefii misiunilor străine, s'a umplut. Era plăcut să vezi o biserică, chiar mică, plină și cu toți șefii misiunilor străine din Madrid prezenți. În biserică cea mare, cu o capacitate de mii de persoane, cei 100 de români aduși din străinătate și fără nici un ministru străin, erau un spectacol deosebit! Ce să mai pomenim de situația printrului? Mereu întreba la telefon dacă au ve-

nit miniștrii străini. Și cei cu care vorbea era M. F. Enescu, fiul ministrului efemer. Defectul de vorbire normal, din cauza enervării se făcuse infernal și printrul nu înțelegea nimic înșfârșit, a trebuit să vină căci n'a avut încotro.

Și a avut loc un banchet. Ca totdeauna, di Vălmăreanu era dreptă. Spune în "Vatra" că printrul era cam sgarăit. Și acesta e adevărul: cheltuielile banchetului le-a plătit... inginerul Sfintescu. Dar la acest banchet, a participat, a ținut un discurs și i s'a adresat printrului spunându-i... Majestății! De această deosebită "săptămână" românească, se pare că di Vălmăreanu a uitat. Și nu ar fi cazul să uite: dintr-un autobuz care mergea la Majadahonda, di Vălmăreanu a fost obligat de ceilalți să coboare și să continue drumul pe jos!!!

● Și a mai avut un lamentabil eșec omul, marele om politic, care dintr-un anumit punct de vedere seamănă cu Demostene: la un 13 Ianuarie, dacă nu mă înșel, a voit să dea o și mai mare lovitură: de data aceasta, obiectivul îl era di Horia Sima. Dimineața a avut loc obligata slujbă religioasă la Majadahonda la care, tot ca de obicei, oamenii printrului nu au participat. Dar au aranjat o conferință. Era o lovitură joasă contra căreia, cel mai furios era... Iancu Fleșeru.

La această adunare, conferința trebuia s'o țină un șef falangist, mare vorbitor, care se numea Salas Pombo. La conferință erau invitați toți românii din Madrid. Și cum di Horia Sima era și el un Român din Madrid, a venit și el. Respectabili erau furioși și poate ar fi încercat să-l dea afară, dar acolo era și Iancu Fleșeru care-

arunca priviri ucligase flutur efemerului ministru și-l dădea a înțelege că cu Ardeul nu se poate pune. Prințul întârzie, din nou telefoane și iar telefoane. Înșfârșit a venit, vizibil enervat. Și a început să vorbească... Salas Pombo. Și a început prin a saluta pe printr și pe... di Horia Sima, Șeful Misiunii Legionare și urmașii lui Corneliu Codreanu! E inutil cred să adăg că marele om politic M. F. Enescu, era cu făclile înțelegătoare, și chiar fără defectul lui Demostene, nu ar fi putut articula nici un cuvânt.

● Nu aș fi voit să mai scriu nici un cuvânt în plus în afară de cele din nota din numărul anterior, dacă nu ar fi venit pomenita scrisoare de la un cititor, și dacă anumite publicații și chiar așezăminte, în loc să-l lase pe răposat să odihnească în pace, nu ar fi voit să-l transforme în erou. Ori a scri, așa cum s'a scris, în anumite publicații, însemnează a falsifica istoria. Prințul Nicolae de Hohenzollern, ne place sau nu, aparține istoriei. A fost printr de România, a fost regent, a voit să fie rege, etc. Dar istoricul de mâine, trebuie să l se procure date. Și nu numai datele adulterilor, ci toate datele, și de o parte și de alta. Pentru a furniza date cercetătorilor de mâine, am scris cele de mai sus. Și nu am terminat.

● Dar am mai voit ceva: am voit să-l atrag atenția di Nicolae Penescu. Am voit să-l arat cu cine pleacă la drum. Fiul efemerului ministru, cu defecte de vorbire, l-a făcut numai boacăne printrului Nicolae de Hohenzollern. Iată ce-l așteaptă di Penescu, mai ales dacă va fi și el "sgărit" ca răposatul printr.

N. S. G.

ECOURI

SCRISOARE DE DESTAINUIRE

● O bună cunoștință din București, care îmi vorbise cândva cu elogii despre taberele de muncă în folos obștească ale legionarilor și deasemenea în vederea faptului că Mișcarea legionară câștigase mari simpatii în masele românești, a stat recent puțin mai mult în occident. Deși relațiile dintre noi erau unele de multă încredere prietenească, eu totuși n'am întrebat pe această cunoștință dacă este tentată să rămână în vest și nici nu mi-am îngăduit vreo sugestie în acest sens. Mi-am zis că asemenea lucruri nu se întreabă și poveră nu e cazul de dat. Așa încât cunoștința mea a deliberat cu sine însăși sub deplină acuitate de vreo influență din afară, decidând în cele din urmă în forul său interior: întorcere! Iată scrisoarea cât se poate de interesantă, în care dezvoltă pe scurt o filosofie a motivelor deciziei sale.

aSunt în prețuius întoarcerii în Tară. Acest gând — cum bine îți poți închipui — mă turbura adânc. De ce mă întorc? Este o întrebare pe care mi-o pun și eu. Totul mi

se pare atât de complicat, atât de tragic și nu știu să aleg între a îmi fi bine și a împărtăși cu cei din Tară drama pe care o trăim. Ce știu sigur este că această dramă ne-a dat o adâncime de gândire, o generozitate de sentiment, o perspectivă de viață pe care occidentul nu o are. Că plătim scump această largă perspectivă nu va avea importanță în istorie. Dar va înregistra oare istoria acest «salt» spiritual crescut din tragic? Și, pe de altă parte, mă întreb: vom avea noi cei de «acolo» mijloacele și puterea de a spune lumii de aici că viața comportă valori dincolo de «buna stare» zilnică și de acel pozitivism îngust pe care l-am găsit aici aproape general? Am impresia că Anglia este mai largă, mai generoasă, mai puțin egocentrică. Îmi pare rău că te-am văzut așa de puțin și într-un moment în care șocul contactului cu occidentul rusește în mine zăgazuri pe care nici eu nu le știu. Acum, mi-am revenit și frumusețea Parisului, a muzeelelor, a monumentelor, a trestii în mine un fel de blândețe, de duioșie care — sper — mă va ajuta să

înfrunt ceața, melancolia, cumplita, sordida sărăcie în care mă întorc. As vrea să le pot povesti celor de acolo lucruri care să-l facă să viseze la orizonturi largi, la valori care nu dispar, la bogății — de artă și cultură — pe care nu ni le poate lua nimeni.

... Te îmbrățișez cu afecțiune și prietenie și sper — pentru că Dumnezeu e bun — să te revăd și să hoinărim pe splendidele străzi ale Parisului sau în vreun oraș în care viața este blândă și îngăduitoare cu oamenii.»

SAVA GARLEANU

● Confratele "Stindardul" a împlinit 25 de ani de apariție, de dărdă apariție. Trece în cel de al 25-lea în umple inima de bucurie, oricărui Român dărd. O gazetă în exil apare grație unui om, un om care știu și acceptă să se sacrifice. În cazul "Stindardului", omul a fost Ion V. Emilian; căpitanul de călărași Ion V. Emilian. Dărd pe front de la care ar fi putut să se echiveze, ca majoritatea "luptătorilor" exilului, dărd a rămas și atunci când a schimbat sabie cu condeiul.

Căci nu numai titlul, milităresc, el și înfățișarea și conținutul, fac din această gazetă, o cetate: o cetate care nu se predă. Dealungul anilor, mulți dintre colaboratori au fost și sunt și acum, foști ofițeri — activi și

de rezerva —, și soldați care au auzit trecându-le pe la ureche gloantele celor fără Dumnezeu, sau au văzut căzându-le alături ciuruli și sau hărâniți, camarazi. Cel ce au fost acolo nu pot uita și nu pot tolera. Uită și tolera cel ce n'au fost acolo, aciași.

În numărul acesta găsim articole cu gherat de gloanțe, cu lucruri de săbii, cu sgarări de dinți: da, cu sgarări de dinți, ca ale plășilor lui Ștefan cel Mare, la Suceava. Căci o cetate se apără cu sgarări de dinți, mai ales când inamicul utilizează muloacele de totdeauna, de la fanarioți la 23 August. Remarcăm articolul lui G. Bădeș-Lăteanu, care, bănuim, e Ion V. Emilian. Bădeș-Lăteanu se ridică contra toleranței, și munten tot de acord cu dânsul. Dărd ca de obicei, se prezintă di E. Lovovan. Implacabil, pune degetul în plagă, atunci când vorbește de noua impostură: Comitetul Național. Camaradul căpitan Crutcescu, care la 23 August se găsea pe frontul din Moldova, acolo unde se mai apăra cel puțin onoare Patriei vândute, vine cu documente noi la dosarul trădării. Cum nu avea să se prabusească frontul, cum spune generalul Dragomir (???), diu Penescu, dacă generalul Racoviță, comandant al armatei a IV-a, acolo, în Moldova, îl adusesse plocon lui Maniu pe Pătrășcanu, pentru că "Blocul democratic", să-l aibă și comunistul lui? (vezi cartea "Demascarea" de Gr. Dumitrescu).

Articole semnate de Dominik Nicol, două pagini în limba germană, etc. completează acest admirabil număr. Stindardul și lui I. V. Emilian, le dorim viață, lungă.

● În "Cuvântul Românesc" Oct. 1978 —, di D. C. Amzăr, scrie exact contrariul celor expuse într-un număr anterior. Dar vine cu desvăluiri de fapte, necunoscute insului de rând. Iată ce spune: "Inițiativa de a forma un nou Comitet Național, a întâmpinat din capul locului dificultăți, cele mai greu de învin, fiind cele venite din partea câtorva personalități cu mari veleități de șefie!" "Așa se explică faptul că efortul de a constitui un nou Comitet Național, în decurs de doi ani și jumătate, n'a depășit stadiul formalităților preliminare."

Mai clar, cred că lucrurile stau cam așa: în doi ani s'a reușit să se facă un Consiliu Național dar, de jumătate de an, carul nu mai mișcă. "Se găsește în stadiul formalităților preliminare." Adică exact ce am spus eu: greutatea s'a ținut la împărțirea "porțioanelor". Și aceasta pentru că se găsește printre membrii Consiliului Național, persoane cu mari veleități de șefie. Aceasta o spune di Amzăr în Octombrie și eu "un biet omuleț", am scris aceasta cu câteva luni înainte, ba și am arătat cu degetul pe o asemenea persoană sgarăită de ambiții bolnave de a deveni șef. Ori, în "Vatra", aceste persoane sgarăite, spun cu totul contrariul: totul e aranjat (ca la 23 August), totul merge pe roate, Dumnezeu s'a cumpărat deja joben și frace de ministru.

În fața realității, di D. C. Amzăr crede că ar fi bine, cel puțin decamdată, să se renunțe la acest Comitet Național, grupurile să-și continue activitatea — o activitate pozitivă desigur —, și într-o zi unul din aceste grupuri, prin activitatea sa, se va impune celorlalți. Ori într-un număr anterior, di D. C. Amzăr declara că oricine va fi contra Comitetului Na-

țional, face jocul dușmanilor. Însemnează că, cu acest articol, face și el jocul dușmanilor! Dar prin această atitudine, di D. C. Amzăr, era contra pluralismului sau, admitea pluralismul numai în cercul închis al Consiliului Național, nu și în afara lui. Ori, ne spune acum, în cercul acesta închis al Consiliului Național, pluralismul nu dă rezultate. Căci s'au ținut divergențe grave, pe o chestie "și mai gravă", pe chestia șefiei. Divergențele sunt atât de grave, carul stă pe loc și di D. C. Amzăr e de părere să fie abandonat, deci face și el jocul dușmanilor!

În acest timp, la "Vatra", pe lângă joben și frace (cumpărate sau moștenite de la luștrul lui tată), Demostene a cumpărat și șampanie. Ca la 23 August! Și ce face di Vălmăreanu în această combinație? I-a luat locul lui Kir Stamatopol în combinația Printrul Nicolae, când bietul Kir avea rolul de a duce geanta lui Demostene Fofotin?

● Tot în acest număr, di Nicolae Novac, face recenzia unei cărți scrise de un american. Cartea se numește "British and American Policies toward Romania: 1938-1947". E o carte ce aruncă lumină asupra unor timpuri întunecate. Și iată ce scrie Dr. Paul Quinlan: "Pe la începutul anului 1942 (Maniu) a încercat să realizeze o înțelegere cu englezii, ca România să-și schimbe poziția. El a înșelățat pe englezi că se gândește la organizarea unei lovituri de Stat împotriva guvernului Antonescu, așa ca la momentul oportun... întreaga forță a armatei române să poată fi întoarsă contra Axel...". Dar Maniu își avea prețul său. Voia adică, ca Aliații să garanteze viitorul independent al Statului român la încheierea lui de dinaintea războiului, inclusiv Basarabia și Bucovina de Nord."

Deci acestea se petreceau la începutul anului 1942, când situația frontului era departe de a fi lămurită, ba încă, balanța înclina de partea Germanilor. Cel împingea deci să la această atitudine, care nu mai poate fi justificată cu ultima formulă penesciană, "încercarea de a se salva ce se mai putea salva"? Ura contra Germanilor și necunoașterea pericolului răsesc și aceasta, grație unei crase incurții. În bibliotecă sa, în afară de cărți ungurești, avea o singură carte românească: Mersul trenurilor! Și aceasta după 30 de ani de la Unire! Dar prin cine trata el cu englezii? Desigur prin "maarele" om de Stat Viorel Tilea, unchiul lui Iancu Rațiu și a fost desigur numai discuții și nu s'a semnat nici o hărție. De ce nu-și scrie Iancu Rațiu memoriile? Deci englezii nu voiau să se lege cu nimic. Și atunci Maniu renunță la întransigență. "De acord cu regele, la 10 Iunie 1944, Maniu telegrafiază Aliaților (desigur maarele Tilea, n. n.) că le acceptă termenii (care?), întrebarea noastră) și că mijloacele pentru îndeplinirea lor vor fi planuite. Mai departe, el specifică că opoziția formază un Bloc Democratic Național-Român, format din partidele Național-Tărănesc, Liberal, Social Democrat și Comunist. La 27 și 28 Iunie, Aliații primesc planul detaliat pentru punerea în aplicare a Armistiului. Planul consista dintr-o lovitură de Stat împotriva guvernului Antonescu, urmată de semnarea Armistiului. În plus, Maniu voia ca răsturnarea să coincidă cu o ofensivă sovietică în decursul căreia, trupele române depe front se vor alătura Armatei Roșii!"

Iată deci că fără să ni se desvăluie clauzele armistiului protecat, căci desigur "Aliații" nu admiteau nici un fel de clauze ci o capitulare fără condiții, Maniu se oferea să dea o lovitură de Stat, să răstoarne pe Antonescu și armata română să meargă alături de bezbojnicii!!! Și răsturnarea trebuia să coincidă cu o ofensivă sovietică!!! Să citească toți Românii și să mediteze: se cerea o ofensivă sovietică!!! Ce putea Maniu ca să ajute această ofensivă? Căceia a făcut, adică să minime moralul ostășului și al civilului, să-l mintă pe acesta din urmă că totul e aranjat, să câștige de partea lui generali bolnăvi de ambiția de a ajunge miniștri, și să creeze un serviciu de spionaj instalat în palatul lui Mihai Viteaz, de unde să dea informații inamicului.

Și așa s'au și întâmplat lucrurile. Dar întrebarea care se pune, este: avea Maniu o hărție semnată de "Aliați", prin care își luau vreun angajament? În altă parte îl întrebăm pe Viorolă dacă s'a întors de la Cairo cu vreo hărție semnată de vreun sergent american. Îl întreb de data aceasta pe Iancu Rațiu, dacă "Unchiul" Tilea a obținut vreo hărție semnată de vreun sergent englez. Iată istoria românească!!! A ajuns să nu fie capabil să obțină o hărție de la niște sergenți americani sau englezi!!!

Si ni se vorbește de marea Maniu! Eu am avut curajul să afirm că Maniu a suferit de infantilism politic.

● Din partea diu Ienciu, primim o scrisoare prin care ne comunică: dsa nu este marxist. În cealce privește gedința "seminarului", în care au intervenit ofițerii maiilor Chintescu și căpitanii Stocănescu și Grădescu, di Ienciu ne aduce la cunoștință că, din motive familiare, a fost absent. Ne mai aduce la cunoștință di Ienciu că în curând și, în alte publicații, vom avea ocazia să citim "experiența sa personală pe frontul din Moldova și analiza trădării".

Ne bucură cele scrise de di Ienciu, în special ultima parte a scrisorii deale. În cealce mai privește pe mine personal. Între dsa și mine nu a existat, cât am stat la Paris, nici cea mai mică ciocnire. Am putea numai relațiile de atunci de prietenie, mai ales că ne unea o mare prietenie comună: regretul dr Mircea Muștescu.

● În Editura "Carpații" se află sub tipar și va apare în curând, volumul I din lucrarea "Relațiile româno-ruse" (din sec. VI până la 1877), de N. S. Govora. Volumul, al cărui preț este 10 dolari, poate fi cerut de pe acum, la Editura "Carpații".

● Cu scrisoarea dsaale, Di Ienciu ne-a obligat să rectificăm. Și o facem cu plăcere. În seara când ofițerii au făcut front, di Ienciu era absent. Dacă ar fi fost prezent, din scrisoarea dsaale, reiese că ar fi intrat și el în acela front, așa cum era normal. Pentru că noi ofițerii, îmbrățișăm în exil, ne asemănăm cu mărgărați sacașului. Căli regimentelor, când ating o anumită vârstă, sunt vânduți la licitație. Apoi deced, trec din stăpân în stăpân, până mor.

Un asemenea cal vândut la licitație, a ajuns în cele din urmă să aibă drept stăpân, un sacașu, care pe lângă altele, mai era și betiv. Uita să-l dea să mănânce și-l lăsa să aștepte ore

intregi, în fața cărciumii. Bietul cal era numai oase, cu capul pleoștit, trist și nefericit.

Și iată că trece o unitate militară, cu gornștiți în frunte. Și auzind gornștiții, biata gloabă s'a scuturat, a ciulit urechile, și cu sacua de apă după el, s'a aplecat în fața gornștiților și a început să meargă în pas de defilare. Și-a amintit de vremea când era tânăr, când era calul regimentului, și când mergea voios în fața gornștiților.

Noi foștii ofițeri suntem ca gloaba sacagului. Suntem îmbătrâniți, unii bolnavi și chinuți de lipse, ba am și început să avem și idei politice distincte, de la legionari la social-democrați. Dar când cineva atacă lupta noastră în Est, contra bolșevicilor pe care mulți l-au descoperit cu mari întârzieri, ca și mătoaga sacagului când a auzit goarna, ne strângem acribuliții unii în alții, scoatem pieptul și pornim în pas de defilare. Ar fi bine ca aceasta să nu se uite.

● Mislunea Română Unită, Biserica ortodoxă română din Germania, Asociația Românilor Liberi din Germania și Asociația Românilor din Germania de Sud, au sărbătorit Unirea Principatelor Române în seara de 21 Ianuarie 1979 în Künstlerhaus (Festsaal) din München. S'a desfășurat un program muzical și artistic. Dl. I. V. Emilian a ținut o conferință cu titlul: Valoarea care au dus la Unirea Principatelor în 1859. Serbarea a fost urmată de dans.

● În dimineața aceleiași zile (21 Ianuarie), Mislunea Română Unită a oficiat o Sfântă Liturghie arhierască, în prezența Eminenței Sale Cardinal Joseph Ratzinger, arhiepiscop de München, concelebrată de Excelența Sa Vasile Cristea, Eiscop de Lebedo și Excelența Sa Platon Kornijak, Exarh al Ucrainenilor, în Dreifaltigkeitskirche, Paccellstrasse, 6.

Părintele Dr. Mehedințu a salutată în numele ortodoxilor prezența la Sf. Liturghie, a Eminenței Sale Cardinal J. Ratzinger.

● În Buletinul Israelitilor de Rit Eien, din 28 Aug. 1949, citim: "Organizația I.R.O., sub a cărei jurisprudență, se găsește Grecia", etc. Bietul incult, voia să spună jurisdiție. Dar cum în ultima clasă ce a făcut — o E.A.M. — istul, adică a patra clasă primară, nu se dădeau aceste noțiuni, de unde s'o știe bietul nevinovat?

● Și în același buletin din 24 Septembrie 1949, citim: "Puiu, fost mitropolit, a început să se agite în rezisten-

ța românească. Ce mai poate ajunge, s'au întrebă o parte din credincioși? Dacă la Paris nu există patriarh, există oare cocoșei?". Puiu, de care așa de ireverentios, scria Kir Theo, era I. P. S. S. Mitropolitul Vasilon Puiu sub a cărui oblăduire se găsea la acea dată Părintele Vasile. Sub titlul "Indecență", I-am dat pașaportului Theo în "Chemarea", răspunsul cunoscut, într-o notă cu lexie nepotită. Pe acea vreme Părintele Vasile era de acord cu mine, astăzi... Dar I-am spus lui Kir Theo pașaport. Și pașaportul șteie despre ce este vorba. Pe cititorii îl vom lămurii în alt număr.

● Dl. Vălmăreanu ne explică, în felul lui, ce va fi Consiliul Național. Și, după el, acest Consiliu va fi o asociație de "tovarăși de drum". Merg împreună până trec de pădurea Răloasa, dar fiecare își păstrează "marfa". Dar ce marfă are de exemplu, partidul liberal, ne-o explică foarte doct, Demostene: o adunătură, numită, partid, în care nevoile Țării n'au nici o treccare. Ce interesează este puterea — opoziția duce la destrămarea aleahiei — și pentru această putere, nu interesează mijlocul utilizat: "politică de săru mâncă" chiar față de un rege aventurier, supunere în fața intereselor străine (jidovești), călcarea Constituției, dizolvarea ilegală a grupărilor politice, închiderea fără nici o bază legală și chiar uciderea de oameni.

Iată cu ce marfă ar veni în cărdășie partidul liberal, în cazul că ar mai exista un sobolan. Și odată lești din pădurea Răloasa, ce garanție are Dl. Vălmăreanu că gleanta sobolanilor — pentru același motiv, venirea la putere, căci altfel partidul se destramă — nu va utiliza aceeași mijloc, ca și I. O. Duca, pe care liberalul? legionarul? Demostene Fotin vrea să ni-l prezinte în culorii rozi?

N. S. G.

(Din volumul "81 Epigrame", sub tipar.)

Unui ministru care l-a făcut consul pe M. Fotin Enescu.

Caligula rămase'n urmă,
— Nimic sub soare, nu e nou —
Avuși năstrugnica ideile,
Să faci un consul, dintr'un... zimbru.

Unui Român care s'a refugiat de la Paris, la Madrid.

Fuge de pescari, amiculi,
Ca ursul de sulita,
Căci i-i frică să nu-l prindă,
Vreunul în undița.

Acelușai.
"Făcător de ingeri." În franțuzește "faisleur d'anges".

I se'nclină toți evreii,
Când îl văd trecând pe pod.
A "făcut atâția ingeri".
C'atrecut și pe Irod.

Și tot lui.
Atanasie avea la București, cunoscuta firmă "La vultur de mare, cu peștele în ghiare".

Pe bietul Atanasie,
L'ar vol, legat în fiare.
Că unui cultur de mare,
I-agăta un pește'n ghiare.

Lui Constantin Drăgan.

Drăgan, vine de la sârbescul dragă.
Strămoșii lui vindeau bragă.
Iar el vinde gaz butan,
Cu emblema: secrete și clocan.

N. S. GOVORA

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL
Director-Proprietar:
TRAIAN POPESCU
APARE ODATA LA DOUA LUNI
SUB INDIRIJAREA UNUI COMITET DE REDACTIE

Redacția și Administratia:
Calle Conde de Penhalver, 82, 4.
Telef. 402 11 01 - MADRID-6
Correspondența:
Apartado 9263 - MADRID (España)

Abonamente:
Anual ... 20 \$ USA
De susținere ... 40 \$ USA
Expedierea Avion plus. 5 \$ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut:

ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol I, II și IV ...	15 \$ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu, epulzat ...	10 \$ USA
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu ...	10 \$ USA
POVESTI, de Ion Creangă, în fascicule ...	5 \$ USA
DACIA, de Vasile Părvan ...	3 \$ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga ...	12 \$ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, ȚĂRANESC ȘI NATIONAL-ȚĂRANESC, de Pamfil Seicaru, vol I, II ...	10 \$ USA
ISTORIA POLITICĂ ȘI MILITARĂ A RĂZBOIULUI ROMÂNIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga ...	10 \$ USA
KARL MARX: INSEMNĂRI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Seicaru ...	10 \$ USA
ȘTEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur ...	10 \$ USA
ISTORIA DACIEI ȘI CONTINUITATEA DACOROMÂNĂ, de General Platon Chirnoaga ...	10 \$ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Brădescu ...	5 \$ USA
POVESTI FĂRĂ ȚARĂ, nuvele, de Faust Brădescu, N. Novac și N. S. Govora ...	8 \$ USA
UNIREA NAȚIONALĂ ÎN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Seicaru ...	3 \$ USA
DICTIONAR ROMÂN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică. Legat până ...	5 \$ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAȚECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manolișcu, T. Popescu, etc ...	5 \$ USA
MOTA ȘI MARIN, DOUAȚECI ȘI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prut și Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manolișcu ...	5 \$ USA
DUMNEZEU S'A NASCUT ÎN EXIL, de Vintilă Horia ...	12 \$ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N. S. Govora ...	10 \$ USA